

EUSKO - IKASKUNTZA
SOCIEDAD DE ESTUDIOS
VASCOS

SEPARATA

cuadernos de sección
HIZKUNTZA ETA LITERATURA

SANTIAGO ONAINDIA

OLERTI 1985-86

EDITORIAL EUSKO-IKASKUNTZA, S.A.

Churruca, 7 - 2.º - San Sebastián

ISSN 0212-3223

ISBN 84-86240-61-1

Depósito Legal: S.S. 127/88

Impreso en Itzaropena, S.A. - Araba kalea, 45 - Zarautz

EUSKO- IKASKUNTZA
SOCIEDAD DE ESTUDIOS
VASCOS

SEPARATA

cuadernos de sección
HIZKUNTZA ETA LITERATURA

SANTIAGO ONAINDIA

OLERTI 1985-86

OLERTI 1985-86

SANTIAGO ONAINDIA

POESI JATORRAK

EUSKAL POESIA AZTALLUAN

Euskal poesiaz idatzitako guztia, izan bedi geure kulturari dagokionezkoa. Sarri otsegiten diguna: arlo askotan euskaldunok nabarmen ba gara ere, orren gainezgain ez gabiltzala kultur-auzian. Zerbait dakigula ustetan, pellokeri galantak botaten ditugu, idatziz eta itzez. Au bai, asko dakigulakoan, inoren guztia arbuiatu eta zabor-saskira! Joko matxarra, erriak danon arnasa bear dauan orduan, kemenak olan erretea.

Poesia ere bear dugu euskal arima edertzeko. Literatura guztiak, leen eta orain, olerkia landu izan dute erria kulturatzeko, jakituriz maillaz-mail goratzeko. Poeta onak dauzkan erriari zorionak ezpain-gozoz irri egingo dio, ez izan zalantzik. Guk ere, ba, landu dezagun olerkia. «Orduen Liturgia»-k ez digu alperrik otoizten eska dezaigula Jainkoari ertilarien alde, onela esanik: «Zuk eman diezu, Jauna, ertilariei, Zuregandik datorren edertasuna agertzeko eskua» (860 of.).

Ez duzu lan exkaxa, ertilariak dagitena; eta auen artean, leenengo mailan lerrotuak, beti egon izan dira olerkariak. Aoz uts-erazten du gizonak bere arima. Giza-barrenak eskeiñi ederra ta landatik jaso, biak dituzu nolarebait sorburua goian dutenak. Kezkaz zein eztabaidaz, era ortan adierazitako dana, zentzun zeatz gabe maiz, olerkia da biotzak eta adimenak, Jainkoak guregan jarritako bi almenok sortu digutena. Eta, argi esanda, bi orpo auen gain bira dagi edozein poemaren atea.

Dantzaketa ez du izan bear poesiak, alakoren baten ezik; noizik-bein, bai ongi datozkigu dantzaldi batzuk ere, erritar bide ta graziz egiñak noski. Lauaxetaren «Arrats-beran» dauzkagunak mota ortakoak dira: arin, labur, jostari, ulert-errezak. Olan osorik egositako liburu gizen-mardulak, orraitino, ez ote litzaizkigu gogaikarri? Egiatzko zentzuak, beraz, erdia eskatzen; au da, lan labur-ariñak, luze-sakonakin naste.

Poesi batzuk beren oparotasunez eragin nai digute. Oien artekoak genitun, adibidez, gerra aurretxoan euskal literaturan gaillendu ta gero, Sevilla-n bizi zalarik, erderara jo zigun Barrenso, errexildarra, oraintsu Getxo-n illa; ugari ta jator idazteñ zuen bertsoz ta itz lauz; or orain bi urte ber-argitaratua dugun «Gazigozoak» idazti atsegiña ta «Uztaro» eleberria. Oparozan Loramendi ere poesi batzuetan, 39 estrofako «Barruntza-leioan» eta 48-ko «Arrantzalien Arrats-otoitza»-n besteak beste. Lizardi, Orixe, Lauaxeta geienez, ordea, labur-zale ziran.

Itz-mozkorra gaur beintzat etzaigu laket, bai janari ta edari alegiñean ondu ta gertatuak; irudi-sail errimea jarraika, gaur dirdir-jario ta biar illunoxin, poemak usteko du aurrerantz dijoala, baiña aren ots-doiñu ozena aspergarri zaigu askotan. Gisa ortako poemak ez ote ditugu —zenbaitek diñoe— eliz letani bezela?

Beste poeta batzuen lanak, aldiz, ez doaz illunera beren funtsik eza gordetzera. Lan auek beti zaizkigu eratz eta eder, lerdin eta atsegin. Eder zai-guna, eta egiazki eder dana, gizaldiak joanik ere, ezta ezaintzen, ez ikoltzen; aitz-mokor antzera, ezilkortua dirudi. Buruz ta biotzez sort-azi duguna egiazko izanaz lotu, or edozein olerkiren elburu; au iritxi oi dugu geure barruko kemen-utsaldi labur batez. «Naiko da esakun bat —idazten du mexikotar Oktavio Paz-ek— sua pizteko. Poema ez da besterik minutua su biziak artua baiño. Ezta itxurtzen aren argia; bere itxura aurkitu du». Ugari ala idor, beraz? Gaurko ago-xuriak barbaroa baiño idorra gurago.

Darabilgun auzian gu zertan geran jakiteko, jar ditzagun euskal olerkiak, olerkariak eta poesi-lanak argitara ematen dituzten aldizkariak aztail-luan. Izan ere, aldia bein, zentzuzki jokatzeko, poliki datorkigu atzean utzi dugun lan-arloari ikusi bat ematea, utsak arteztu ta ederra ugaltzeko asmuz. Era ortan jokatu oi du gure nekazariak, baita lan-garantz jakifia daraman edozein kaletarrek ere. Ainbat astekari ta aldizkari ditugu olerkiak ematen dituztenak. Ez diñot egunkariak, auek ez bait dute amets zororik argitara atera nai. Egia esan, gure egunkariak ere egin bear lukete alegiñik gai ortan, erria eder-zaletu ta gogoz jantzi dedin, gerra aurretik «Euzkadi»-k eta besteak egin oi zutenez. Nik astero artzen dut La Coruña-ko «La Voz de Galicia», biotz onekoren batek bialdua, bere «Cuaderno de Cultura» espaiñeraz eta gaillegoz dakarrena, bertsoz ta prosaz ongi sakaturik. Madrid-eko batzuk ere berdin dagie. Zergaitik ez gureak? Ez al daukagu idazlerik? Ba da idazlerik. Baiña auen alamen, ez dituztela beren lanak argitara ematen. Egia orixe dugu.

Olerkariak eta idazleak, ala ere, bere lanak irar-moldetuta ikusi nai ditu; bidezkoa da bere xedeari jarraitzean punparik egin nai ez badu; ezta bereztat bakarrik idazten, erria lan ori irakurri ta ausnartuz, gero ta kultuago gertatu dedin baizik. Poetaren lanak, labur biziak badira batez ere, irakurriak eta ongi eritziak bezin maitatuak izan oi dira.

Dakusgun, ba, euskal poetak zer dagiten gaur. Idazten ote dute? Maitatuak ote dira? Ba al dute nun argitara eman beren sorpenak? Gaurkoz, azken urteotan plazaraturiko poesi-liburuak albora lagarik, azter ditzagun piz-

kat euskal olerkarietoki beren orrialdeetan eskeintzen dieten aldizkariak, bai egoaldekoak eta bai iparraldekoak. Amaika dira nik une ontan esku artean dauzkadanak. Amaika auetatik gaienok poesi-leiak joak dituzu, olerkietzekaz bizi direnak. Labur baiña, bijoaz emen banaka.

OLERTI. Aurrelari, jakiña, berau ipiñi beariko, zuzen eta bidezko baita. Uneoro paketa utzi ez dioten arren, 1959-tik ari izan da eder-lanean, eta diardu gaur ere. Izan ditu, ezin ukatu, oztopoak goitik eta beetik, arazo garrantzitsu guztiak izaten dituzten oztopoak ain zuzen; baiña denak azpiratuz, aurrera doa. Aurreko aleetan esana osterera ere ez errepikatzearren, bego emen argi esanda, olerki-esparruan lanik sendo ta gogotsuena osatua, OLERTI dugula. Egia aitortzeko, leen lau zenbaki ziran urtero; orain ale bakarra dugu. Azken urteetako aleok, ala ere, bakarrak izanik ere, mardul-mardulak dira, egiazko euskaltzale danak ezetsi eziña. Lau sail dauzka: 1) *Poesi jatorra*; 2) *Itzulpenak*; 3) *Bertsolariak*, eta 4) *Iritziak*. Edozein idazlek, ikusten danez, aukera du nai duen gaitan bere eder-sena iruli ta gaitz aspikatzeko.

KARMEL. Neuk 1949an antolatu ta urrengo urtean, karmeldar Gutunaren mende-burua zala zio, argitaratu nuena. Leen zenbakitik gaur arte, konta ezin-ala poesi eman ditu argitara. Ain zuzen, lenengo urteetan ere olerki asko artzen ditulako, Karmel-en geigarri legez, sortu nuen OLERTI. Biok dira, ba, berberaren kimuak. Biei opa diet bizitzaldi luze mardula.

ZER. Bizkaiko aldizkari begikoa, Bilboko «Euskerazaleak» sortua ta Martin Olazar langille erneak aurrera eramana. Ementxe dator illero-illero poesi-mordoa. Mai gaitzean dut azken banakoa, 1986-ko bagillekoa, eta bertan dauzkazu beste aleetan legez sei oler-lan beintzat, Paulin, Bidaguren eta Aboitz-ek euskal-senez maminduak.

KANDELA. Gasteiz-en asia ta jarraitua. Gaur ere bai? Ez dakit, ixildu zitzaigula Donostia-ko «Argia»-n irakurri bait nuen. Ez nuke orren zeruertzean gordetzerik. Dana dala, Gasteiz-en agertzen zan, eta begien aurrean orain daukadanak, au diño: «2. urtea 10. zka. 1984ko maiatza». Idazleonek lanak dakartzki: Xabier Etxaniz, Tere Irastorza, Manu Lopez, Yulen Arriolabengoa, Giuseppe Arroyo, J. Iñaki Lasa.

Gazte talde batek, bostek zeazki, eman zion asiera. Taberna baten biltzen ziran eurak, Aliziaren etxean, eta ementxe odatzen zituzten beren euskal lanak, «tabernak, tabernako mahaiak direlako —idatziko dute— literaturgile lotsatien anonimatoan zintzo gorde ditzaketan bakarrak». Zergaitik izan ori? «Literatur taldea sortu zenean —idazten oraindik— piztu zelako eta taldearen lanak, egunero, astero, mantentzen duelako pizturik. Kandelarioan elkar-ikus-hizketak mantentzen dute pizturik KANDELA. Aldizkaria gure nortasun agiria dugu, besterik ez, bagarela adierazteko».

Alkar-lana nai zuten eta olaxe egin zuten, bakoitzaren lanen akatsak astindu, kritikak egin, poesiak idaroki ta eztabaidatuz, itzulpenak obetuz... Eta zergaitik itzali ote? Asmo ederrez adoretzu asi arren, laster porrota... Zer dala-ta olan? Iraupenik ezak dakar porrota. Errezegi bizi gara gaur.

Orren ondorioa: asmo bikaiñak sortu arren, aldatz-gora egiten zaigu artutako erabakia azkeneraño eraman-aztea. Geurekoiak gara oso, beste aldetik, geurea bakarrik nai dugu; gaur nai duguna, gaiñera, biar ez dugu nai. Urteetan gora goazenok ere, gaitz oietan edanak gara, baiña iraupen kementsuak azpiratu zizkigun ezindazunak. Bada oindio beste arrazoirik ere, porrot eragiten duenik.

SUSA-k Donostiako zoko batean du kabia andik, bai datorkit. Emen daukadana, berriz, igaro maiatzean Durangoko euskal Liburu azokan Itxaro Borda-k eskuratu zidan «The Susa News» deritzana dut. Euskal erriko edozein euskalgintza, kulturgintza ta iraultza urbilari dagozkien gauzetan buruz belarri sarturik dabillen talde batek osatua da. «Duela —diosku— seizazpi bat urte aldizkaria ateratzen hasi ginenetik, eta duela pare bat liburuak argitaratzeari ekin genionetik, uste baino itzuli gehiago eman dituzte gure xedeak, esan nahi bait urtetik urtera kokka eta kale kantoi berriak deskubrituz joaten zarela».

Nire asmorako emen ere agertzen dira olerkiak; zenbaki ontan bi poema dauzkat, Patxi Aizpurua-ren «Udazkeneko hegoaize zakarrak» eta Omar Nabarro-ren «Badakizu, Benerice». Biak poliki taxutuak.

TTU-TTUA. Literatur aldizkaria. Arnasa zabal aundikoa, nik uste, Bilbo-n ateratako au; 1985-ko udazkeneko 0,5-0,6 zenbakiak deritzana daukat eskuetan. 64 orrialde. «Hau duk hau poesia!» oiu zabal barruan. Aurkibidea onela: «*POESIA: 4-Idatzitakoa*. Imanol Goienaga; - *Gaua begiratzen*. Amaia Iturbide; 10-*Atzo esan behar nizkizunak*. Iñako Goitioltza; 12-*Tristura*. Garaiko Jaun; 13-*Poemak*. Roman Utretx; 19-*Poemak*. Heusses. *Narratiba: 22-Demagun*. Iñigo Barandiaran; 25-*Hiru ipuin lizun*. Iñaki Bernaola; 28-*Lispeth*. Rudyard Kiping. Itzul: I. Zubiria; 34-*Musika-eskola*. Jon Updike. Itzul: I. Zubiria. *SAIOA: 41-Ionoco: Zentzugabekeria zentzuduna*. Joanes Urkijo. *POESIA: 45-Poemak*. Maite Urkia; 46-*Poemak*. Kanko Ispizua; 50-*Historia do Rock and Roll* A.R. Reixa. Itzul: Joanes Urkijo; 56-*Poemak*. Anna Ajmátova. Itzul: Laura Mitegi; 60-*Mateo M. Mantilla*. Omar Nabarro.

Guztira amazortzi poema jator, politik eta zerbait diotenak. *Narratiba* saillekoak, modernoak oso, *Šaioa*, berdin. Irugarren moltzoko *poemak*, jatorrak; itzulpenak ez dute akatsik. Aldizkari au ere itzali dala, penaz irakurri dut.

IDATZ ETA MINTZ. Literatura atalen sorta. Urte batzuk diralatik Bilboko «Labayru Ikastegia»-k ateratzen du, Adolfo Arejita, Jesus A. Etxezarrraga ta Jon Kortazar aolku emaille ta Maya Agiriano, Pedro Zarrabeitia ta Juan A. Zubikarai lankide dirala. Poesi jatorrak, zaarrak eta itzulpenak agiri zaizkigu bertan; jator edo originalak, B. Zupiriaren «Hutsune bat sumatzen dut» 36 bat aapaldiko poema eta Txantxata-ren «Olerkia»; aintziñako bertsoak, Arijitak bildutako koplak eta errokantzeak, eta itzulpenak, Bingen Zupiriak euskeraz jarritako Pablo Neruda-ren «Ozkorrian ene zerruan...» Erpin-erpiñeko gaurkotasuna darion aldizkari apaiña.

IHINTZA. Irun-go La Salle-enekoak argitaratua. 1985-eko martxoan / 6. zenbakia daukat emen. Lerdena oso izkiz eta margoz. Artikuluak eder-se-nez pentsatu ta biotz-suz kiskaliak, esku mee-fiñez egiñiko dibujoz apain. Itz-lauzko lanak, ipuin eta barne-ikara, oso ziztagarriak, gure euskerari eskeiñik ez gutxi. Bertsoei gagozkiela, Bertsolari eskolakoak, Alberto Bazako-ren «Hotz», G. Zelaia-Iokin Otaegi-ren «Gibelsalasa», Patxi Ezkiagaren «Neguko Ekaina», Rikardo Fuster-en «Azken tantak utzi du bere usain goxoa belarrean» eta Romualdo Katarain-en «Ihintz ttantta batzuk», gogoz irakurtzen dira. La Salletar gazteak aspaldi dabilta, irmo ta kementsu, Itzurtza-ko seme leial Bitaño-k eta donostiar Iñaki Olabeaga anaiak urratu-riko ildo olerkitsutik barrena.

Eta, amaitzeko, mugaz andiko beste irurok:

HERRIA. Asteroko au zintzo doa bere 1857-garren zenbakian. 1986-eko ekainaren 12-koa daukat aurrean. Pierre Lafittek eta onen inguruko euskaltzaleak sortu zuten Lapurdi, Baxenabarra ta Zuberoko euskaldunak zer irakurri euki zezaten. Eta astez aste ta urtez urte bultzatu ta azaldu izan dute. Iñoz txepeldu gabe, aitor bearke, beti zintzo ta ederki; gaur egundo baiño dotoreago.

Olerkari ta olerki-zale aundi genduan P. Lafitte. Beraz, leenengo aletik asi zitzaizkigun «Herria»-ren aldeak olerkiz dotoretzen. Ondoren, zorabio gabe, makiña bat bertso eder agertu izan da; mordoak bai, batzuk jatorrak, idatzi barriak, labatik arakoak, eta beste batzuk, aintziña bateko or-emen jasoak. Leial jokatua dugu oraintsu omendu duten Panpilli; azken zenbakian ere, or duzu «Matxini ohore» deritzana. Bederatzi aapaldi ditu, zortzi-ko nagusitan. Ona, erakus-eredu legez, leenengo estrofa:

Agur, ohore ta bozkario egun zuretzat, Senpere;
Besta eder bat egin beharrez zugana etorri gabe;
Bertsulariak, haundi famatu, lehenengo izan dire,
Matxin zenari in nai diogu hemen aundizki ohore.

Gisa ontako bertso bipillak eman izan dizkigu beti «Herriak»-k.

OTOIZLARI. Beloketik artzen dugun aldizkaria. Arasara eskua luzatu 117-garren numerua egokitu zait, 1985-ko uztaila-iraila; 40 orrialde. Ango abata Iratzeder olerkari fin-fiñak zuzendua dut «Otoizlari» ainbat gai jakingarri ta goxoz aberats. Ale guztietan dauzkagu lau-bost poesi eder, eta marrakzi begi-asegarriak ugari. Zuzendaria ta irarkolaren arduraduna, biak dira eder-sen aundiko gizasemeak. Eta, betik ere, nolako zuz-gaitza alako fruitua.

Toki oba-eziña Beloke otoitz eta eder-lanerako. Ortan dute ziurki aita ta anai beneditarrak egiazko anaitasuna eta «saindutasun eta bozkario iturria». Beloke-ren uzta, beraz, unkiagarria izan bear ezinbestean, nik uste. Ale onetan idazten dute baitik

bat Iratzeder, Aita Martin Sein, J.O. eta J. Iturrioz jesuitak. Teatrua ta olerkia lantzen du Iratzeder-ek, mugaz andiko olerkigintzari eder bezin zintzo atxikia.

MAIATZ. Osorik or-or poesiari emana. Iru illabetekoa. Nik 1986-ko alea daukat eskuetan. Amaikagarren zenbakia. Baiona-n agertzen da, an inguruko euskal idazle ta poetak ératua. 56 orrialde. Ale ontan idazten dutenak: Auxtin Zamora, Jeanne Etchezahar Monteil, Arantxa Urrutabizkaia, Jean Louis Cayssade, Tere Irastorza, Mayi Palot, Itxaro Borda, Kristian Andres, Aurelia Arkotxa, Gotzone Sestorain, Peio Xarriton, Zesar Pavese, Luzien Etchezaharreta, Ana Rossetti, Marisa Gutierrez eta Eñaut Etxamendi. 24 bat olerki guztira.

Oraindik goi-maillaraiño iritxi ez bada ere, gero ta gailenduagoz dijoa. Idazle aukerak oindio gazte diran ezkerero, itxaro dugunez, goi-goi jarriko zaizkigu laister euskal Parnasoan.

Beste aldizkari batzuk ere, «Aranzazu», «Pamiela», «Argia» eta abar, aintzat artzen dituzte olerkiak. Baiña aipatu aukerak dira nik gaur pizkat egurastu, galbaitu ta aztailluan pisutu nai izan ditudanak. Zeiñek daukan balio ta azta geiago ikusiz, bear bada. Epaikari ona da aldia: astekari ta aldizkari, luzez jardunik, uzta ederra eman dute dagoneko; beste batzuk asi-barri dituzu oraindik, geroak du beraz itza. Saia bedi bakoitza bere ekiñean, gure hizkuntza gaixoari arnasa eman gurarik.

AITA ONAINDIA

ALDIAREN NEKEA

Emen egon nintzan urte asko dala,
biotza gaztea zan
eta etorkizun zabalak
negute ta illunaldi estuan be
argiz ta arnasaz
barriztatzen nindun.

Orduko zugatzok
orain be errubakoak zaree,
baiña ia mutu eta itxaropen bage.
Orduan oindiño zuen berdeak
zerbait baiñoan neurriz,
zuen adarrak, orri barik be,
aldi alaiak agintzen.

Izen asko falta dira orain,
eta arpegi asko ezezagun
dira onezkero
ezezagun dira biurtu,
iturri bako errekak lez.
Biotz ariñegi astundunak, alan be,
ez dau iturria ukatzen.
Baiña zuok, falta zareen izenok,
zuok ez zaree aldatu,
ni zuok gabe bakarrik nagon arren.

Izen onbera laztanok,
esker on utsa merezi dozue,
eta biotz nekatua, zuentzat
antxiñako gaztetasunez barri,
zintzo jatzue.

Luis Arostegi

ASKATASUN UNEA

Kanta, euri, leun ganean,
kanta zuk, aize,
eta pagoai irribarre eragin,
ardiak ira artean mantzo
jan edo begitu dagiela.
Kanta askatasun une au,
une bat baiño ez da-eta.
Kanta ez dan askatasun au,
ederregia litzake-ta.
Kanta susmau bakarrik
egiten dogun askatasuna,
beti gerorantz itxaron
eta esan barik billatu
egiten dogun askatasuna.

Kaltebako lagun onak,
adiskidetsu zagoze inguruan.
Ez daustazue berbarik egiten,
zuzmur ta doiñua bakarrik
ixiltasun narean.

Zabalik dagoan geroa
ederra da, ta bera bakarrik ederra,
orain lagun tolesgabe artean
susmau bakarrik daikegu baiña.

Gizon atsekabetuarentzat
une au gozoagoa da,
begiak ia jaso gabe
esker onez artzen dan une garbia.

Luis Arostegi

URTARRILLA

Ia atertu dau.
Illuntze otz onetan
bakartade bide bustia.

Neguaren poz eskutua!

Azal latz illuna,
barru neurritsuan baiña
dana oindiño be zabalik,
dana aske ta itxaropen.

Une baten, batu dira
nire leengo neguak,
eta gure aurrekoenak,
berba ta irudi barik
ixil utsean.
Asikera barria (une baten).

Urteak egingo dau gero
bere betiko bira,
eta guk negu biotzean
barrero asmauko dogu
urte-birak lortzen ez dauan
itxaropen izenbakoa.

Luis Arostegi

MIN DUT ERRIA!

«Erritik errira, Giza-lege garbira...»

Min dut Erriaren miña,
mingarri zait aren samiña.

Min dut aragi bizian,
min dut biotz-erdian,
min garratza,
min zorrotza.

Erriak damait samin,
Erriak bera dut min.

Erria...
Erriak,
Erriari,
Erriarentzat...
Erriaz,
Erriarekin,
Errira,
Erritik...

ETA ERRIA IXILIK.

Erria aotan,
paperetan,
ormetan,
mitiñetan,
deadarretan,
irrintzietan,
kaleetan...

ETA ERRIA IXILIK.

«Erria erri delako...
«Erriak nai dualako...
«Erriak eskatuta...
«Errira sartuta...
«Erriarekin batean...
«Erriaren izenean...
«Erritik gatoz...
«Errira goaz...
Eta...Erriaz...
Erriarentzat...»

ETA ERRIA IXILIK.

Ixilik Erria...
Míñez Erria...
Nor da Erria?
Zein da Erria?
Non da Erria?
Nolako Erria?

«Gu gera Erria,
zu ez zera Erria...
«Erria gu gera,
zu ta i atzera!!!»

«Erria gurekin dago,
gu besterik ez bai-dago.
Gurea da Erria, gurea!
Ez da zurea,
ez duk irea!
Gu gaituk Erri,
Erria, gu bakarrik!»

ETA ERRI IXILIK.

Ez, ordea, ez!!!
Oiek ez dira, ez!!!
Ez dira aiek,
ez zerate zuek,
ez zerate Erria, ez!
Erria ez da zuena,
ez da oiená,
ez da aiená,
ez da iñorena!!!
Erria bera da Erri,
eta ez da besterik!

ERRIA ez da itz utsa,

aoetan,
mitiñetan,
ormetan,
paperetan,
kaleetan,
baztarretan
dabillén otsa!

Aoz-ao erabiltzeko,
bana-banaka edoskitzeko,
eskuz-esku estutzeko...
daraman zumua ateratze...
ondoraiño zurrupatzeko...
Ortarako...? Bego ardo-zatoa,
baiña ez Erria, erri gajoa!!!

Eskutik lurrera bota,
eskuz pareten kontra,
jolas-tresnaz jota...
Ortarako...? Or euskal-pelota,
baiña Erriaz ez orrela joka!!!

Amaika ta amaikaren buruetan,
ostikoka beren oiñetan,
zelaietan,
jolasetan,
partiduetan,
baloia erabiltzen dute biraka,
goraka ta beeraka,
ostikoka...

Erria darabilte gaur orrela,
eta ez bestela:
Kaleetan laisterka,
artaldea beeka,
danak ai eneka!
Erria intziriz,
Erria irrintziz...

Batzuek egur eta tiroka,
agerian, kalean zutik...
Besteek akuilluz xaxaka,
gordean eta izkututik...

Eta erdian, Erria erri,
ixilik, ikara ta larri!
Min dut Erria, min...min...
baiña ezingo dute ezin
ikusi sekulan zapaldua!
Jasoko du Erriak burua!

Burua...

Burua...

Gaztañaga tar Jesus

LARRARA BIDEAN

Amazazpi bider eldu naiz onera,
Larrak ohi duen Olerti-jaiera.
Udazken ostoak orbel bihurtzean
arima minberak abaro eskean.

Muiñoak inguru, bertakoan zelai,
ba du bazter onek gozoa den emai;
ezo antzeko du azaleko giro,
larrazkenak urrez jantzia leunkiro.

Larrazken arnasaz artisten biltzarrak:
ogei olerkarik kantika suarrak.
Zaharren ondoren gazteak ernamin,
betoz bertso sakon eta kanta arin.

Zeren billa dabiltz, zeren billa datoz,
ainbat olerkari amets-neurtitz mordoz?
Zer du zuzpergarri euskaldun bertsuak?
Agian, Olerti Musaren muxuak.

Egunero dator argisenti berri,
askok, ohean lo, ez inoiz igerri;
ez illunabarrak noiz duen ederrik,
ez eta zeruan ote den izarrik.

Gizarte errukarri, pozez ain baraurik!
Asmoak lurrean josita, zerurik
denik ere askok jakin ez daki ta,
sor, entzumena ta begiak itxita.

Amazazpi bider eldu naiz onera,
aldi latzez ere genduen aukera:
euskaldun billerak, oi, zein diren eder!
Gizonaren itzen doiñuak alaber.

Poesi-premiñaz ari da mundua,
oro zuzentzeko ez aski burua.
Ez du politika soillak osatuko
gizarte samíña. Gizona lekuko.

Gizarte errukarri, gorrotoak joa,
deabruak dizu jarririk joko.
Jokoa jarri ta nork irabaziko?
Arrisku larria, il ala biziko.

Ondasunengana gizonak gaur griña,
nunai dakus mauka ta arrapakiña.
Abereak ere doiñuz emarazten;
gu, irain mintzoka, elkar gerraratzen.

Ainbeste inbentu, ainbeste makiña!
Gorreriak dakar ulertu-eziña.
Gizarte errukarri, gorrotoak joa,
deabruak dizu jarririk joko.

Lantua jotze au, zertako, ordea?
Atera dezagun barne-indar gordea,
aizatu dezagun giza-maitasuna,
goi-olerti garrak agertzen diguna.

Aizpean bolbolka, orra, iturburua,
atsarre ur eskas, gero mukurua;
urian, ormetan, bertsoek oihua:
bezate poetek erabil, mundua.

1977

E. Erkiaga

BARRU-ERESIA

Ixillaren barrendik
datorkidazan otsak
urrun-gardenetarantz naroe
pentsamentuen bultzadaz.

Ase eziñezko egarria dabil,
gau ta egun, gogoan;
ez daurkit, baiña, asegarririk
ez nire itaunen erantzunik.

Itaunka nabil gau zabaleko izarrerri,
bide-ertzetako landareri,
ezagutzen ez dodan neure buruari,
ez dot, baiña, aurkitzen erantzun garbirik.

Ots arrotzeri dautsadela nabil,
eta eresi ixil eta beti barria dantzut,
ezkutuko indarren eragiñez.

Zer daukat, baiña, neure barruan,
eresi gozatsu au nabaitzeko?
Goiz ta arrats dabilkit oska,
batzuetan ur-ur eta beste batzuetan urrun,
baiña beti zoli ta bigun.
Eta eresi orren egadaz gorputzaren astuna aldendurik
edermenaren zelai urdiñetara yat zentsuna,
eta gogoaren nabaipeneri oratu nai ta ezin,
olerki apurreri batzukaz geratzen yataz eskuak,
neure esku urratuak,
bizitzaren euskarri yatazan esku latzak.
Baiña ezelan be ezin idatzi,
gogoaren zelai amaibageetan nabaitzen dodazanak
ezin adierazi.

Aro bakoitzean dantzudazan
ixillaren didarrak idatzi gura neukez, ba,
arroeri burua makurtzeko,
okertuak aldatzeko,
gogo-motelak bizkortzeko,
gaiztoak bide oneratzeko
ta, gizarte lorrin au obaratzeko.

Eresi ezaungeak oska yabiltaz, ba,
gizonen txatxartasuna azaltzen
eta, Egillearen aunditasuna adirazten.

Aurre-Apráiz

ABERRI ASKE BATEN

Aberri aske baten seme izan gura neuke
ta gizaseme askeen artean bizi;
itxi, betirako, arrisku ta ardurak,
gizarte baketsuan arnasa artu
ta bakearen ederraz bularra nasaitu.

Etsaiaren eden baltzaz ez dot nai
zauririk barriztu.
Zapartari yabilt gogoa,
zuzentasunik ezaren aurka,
eta,
oztopo ta eragozpen
aurrera egin bearra daukat
(naiz-ta azurrak ausi)
maite ditudan geure
izkuntza ta yakintza-arloan,
ez gaitez an betiko ondatu.

Euskal-izatearen bultzadan
berein buruauste ta ardura
ditu gure Erriak...
Ez naiteke atzeratu, ba,
egin-bearren zidorretan.

Arnasa barriaren bultzadaz,
urrats galgarrietan,
aspertzeke dagiket deadar,
erritarren lo-zorroaren etsai:
gizonen barru-indarrak
biur nai ditut egirantz.

Ez yakin eta ardura bageen
alperkeria nai dot eten,
gizarte nekatuari begira jarri daitezten.

Arkaitzaren sendotasunez,
aurrera dagiket, ba, zurtasunez,
berrizanez diran gogoak
jasoteko esku sendoakaz.

Zertako da, ba, gizonaren
kemen eta adorea,
urkoagaz batera, erriaren alde,
indar ezpadagi?

Bakez eta nasai
gura neuke bizi,
Aberri aske baten;
baiña ez, gero,
kateak astunegi diralata
bide-ertzean geratu
adore barik
ardura barik, nekatuta alperkeriz:
Ez olakorik!

Aurre-Apráiz

PUXANA

Asi nadin diñot eta, eztakit zelan asi
gogoz emandako itzaren zorra ordaintzeko;
baiña, asi egingo naiz bai, euskalkide bati,
neure agurrik beroena biotzez eskaintzeko.

Esakunak diñon lez: «Asiak egiña dirudi»
baiña, nik, egin nai neuke, egin, edertasunez,
zuk dagizun lez ain bizi, maixu agurgarri,
idazkera argikoi baten eredutasunez.

Orretan diãrdut neure alegiñak egiñik,
edur zurizko paperean biotza ezarriz
eta, bertan, izpi argiren bat irarri nairik
benetako seindurazko oldezgai adigarriz.

Itz bizi, egokiz, alik labur, alik argiren,
benetako azalpen giartsu eta trinkoenez
On Pedro Puxana, Oleta'ko seme zintzoaren
izena nai neuke geratu betikotasunez.

Aren euskal senaren sendotasun giartsu,
aren etengabeko ekintzaren goitasuna,
aren abade izatearen errikoitasuna
nai neuke bai, alik egokiren neurtitzeratu.

Jantzi apaiñez soiñekotu, laztanki goratu
aren izena, benetako arduratasun zindoz
nai neuke, egokitasun maitez gizarteratu
aren izena, benetako aintzamen eta gogoz.

Aren umetako Oleta, aren gaztetako
Gasteiz ta Apaiztegi alderantza urreratuz;
aren Eskoriatza, aren Angiezar ta Morga'ko
arimazain-aldiko igaroa gogoratuz.

Orduko baserri nekazaritza eraturaz,
orduko laia ta golde, orduko ikuspegiz
goazen garitza orizkatu, artotza orlegiz
orduko gau-egunen argi eta illunduraz.

Goazen orduko gaztain-arlo, arte, arizpez
gaurko piñuetarañeko munduaren aldaketaz,
ta galdu izandako ameskizun guztiekaz
txerta aundi bat egiñik lengo gatz ta ozpiñez.

Ta, igarobide ortan daurkigu abade bat
gogo-biotzez euskereari betikoz emona;
benetako abade ta benetako gizona
gure elerti eta gure erri maitearentzat.

Orain Arteaga'n darrai aren abade biotza,
aren onbidezko artzaintzaren zuzentasuna,
aren erritartasuneko langintza ta egoitza
musalditxo batzukaz onduriko gaitasuna.

Arabar jatorrizko gizaseme goralgarrri,
euskel alorreko ikastun ospetsu, langille;
benetako euskaldun, benetan gomutagarri,
euskera laztankor ta iraungarriaren lankide.

Gramatikalari degu «Bizkai'ko izkelgiaren
aztertzalle sakon, jakituriz oñarritua
eta daukagun lenengoko Bizkai'ko Foruaren
itzultzaille bikain, edergarriz ongarritua.

Beraz, zure egintz neketsu orren argidura
dizdikor, laztan ori eda, iturritu bedi
ta, ur bizi osasungarri orren ikutura
EUSKERE**A** burutu bedi bai betiraungarri!

Muniategi-tar Sabin

IRAGARKIAK

Iragarkiak, txartelak, zenbat paskinteri,
zenbat azpegi ta bular, zenbat lagunabar,
oiuka euria dalako edo aterri
margotu ta ber-margotuz ormaetan baldar.

Angoak, emengoak, zein taldekoak
eguzki erre edota edur otzarenak
zein buruz edo arauz igitzen direnak
zein eskolamendu edo ukullutakoak?

Zaratan kokatu dira ta ortik ametsa.
Azkatasuna billatuz menpekotu dira
oiupean galdurik euren burujabetza.

Atzipeturiko gizaki sinistedunak
aldarrika itsu garazkeriaren arira
kaleak zear oiuka gorroto astunak.

Muniategi-tar Sabin

ERKIAGA-TAR EUSEBI OLERKARI ETA IDAZLE ARGIARI

Zure sorterrria dan Lekeitio ederraren ikustera
nator, Erkiaga-tar Eusebi, euskal arrobiko «Endaitz».
Agur lagun! Biotzez noakizu zure erri-bideetara,
Lea itxasoratzen dan antzera gogoz, zu agurtzera,
Euskerearen langille zintzo zaran zutoin, arkaitz;
Zugana noa erri barruz, kai-aldez, itsas ertzera.
Zure urrats billa, oraindik an lengorik baldin ba-litz,
Idatzietan ain dizdikor dazalzun urre antzera.

Aurkitu, zu zaurkidaz orduko idatz biotz gaztean,
Kresalezko gatzitasun osasungarriz lurrindua
Zeure olerkitz mintzo pinpiriñaren goidurapean
Maitasun-txintada otsez lerdengi, udabarritua.
¡Zenbat itxaropen ta bizi-amets lorara naiean
Zure neurtitz ta itz-lauzko soñeko jantzi zoragarriz,
Itsas-margodun ats bizi alaikor batez gantzutua,
Abertzaletasunaren eraginpe aurreragarriz!

Zure idazle gogai argi gozoaz... ¡ Araxe noa !
Zuriñe ta, ainbat arrantzu-bizitzaren itzalez...
Tala, Enparantza, Eskolapea-ta pozez begipetuz,
An noa ... Arranegi'ko irudigai eder, poxpolez,
Zure bizi-aldiko ainbat ekandü zar gogoratuz;
Araxe noa aberasturik neure euskal gogoa
Zure Lekeitio maitearen kale-arte ta kai ganez,
Itzetik ortzera zure bizkaiera ezta gozartuz.

Olako ele-melerik ! «Andra aureskua gogoraziz,
Euren orduko gona baltzezko jantzi ta gona gorritz,
Orduko burüzapi ta Manila'n egiñiko mantoiz;
Zenbat Lekeitio maite ! Orduko andra-gizon dantzari;
Orduko pipadun arrantzalle zaarkitu agurgarriz,
«Aspertzeko, urrunera begira, itsaso ertzean
Pipa zarrari teinka ta, kaioak egan goienean,
Olatuz gain...«urrunean begiak, soña legorrean» ...

Legatz, atun, bixugu, txardin... itsasoko zenbat arrain!
 Ta, ortik gorako aitz-ganetako lapa, magurio ...
 Orzipe oztin-argi edota lañope goibelen azpin
 Bizi dan zure sorterri maite-kutun zure Lekeitio
 Kresalak ekarritako umore on ta latzdurapez,
 Zure arrantzale erri maite orri gatza dario
 Ta, nik zeure lengoko artan, orduko bizi-ikustez
 Olerbidez zakustaz lilluratu ta maite-min.

Bizi izate aren arabera egun zarrak birbiziz,
 Itxasozko gozamenean kenduz begien lausoa;
 Orduko alkandora urdin, olatuzko ikuspegiz
 Laztandu daruazu zure gazte-aldi aintziñakoa,
 Ainbat ekandu ta ainbat biozkada gogoangarriz
 Zuzpertuz zure orduko erri-bizitza igaroa;
 Zu izan ziñan orduko gartzetasunaren egarriz
 Sakonduz itsasoa bezin sakon zan orduko gogoa.

Bizi-izate ta olerki alorren mundua, irauli
 Ta, erabat azpi, baztertua datzan aren lengoa...
 Eder, argi ta garbi geratu da zure izangoa,
 Betikozko euskera errotu ta biziaren iturri
 Bolboltiaren izladura dizdiratsuz egindakoa;
 Bizkaieraren zindotasun oñarripe iraugarriz
 Illundura bako eratze ederrez jasotakoa
 Unerik unerako ekintzaren baten argiduriz.

Oldozkun giartsuz abestu dautsazu itsasoari
 Ta, arrantzu erri baten ekandu, bizi-izateari,
 Ta, baita be, baserrian, aititan bordan, mutikotan
 Bei zaintzen ta, zortzian beingo labasuzko bizitzan:
 «Amagaz, anai-arrebak utzirik kaieko errian» ...
 ¡Oi, a zan zure «bizarge aroko bizi atsegiña»;
 Orduan zuk ez zekizun ere «zer leitekean miña»!
 «Mutikoa izan arren akuluaz gizonen antzean».

Esanak esan, euskerarentzat zure maitetasuna
 Ezpai-bakoa izan da, gogo aundiz soindutakoa;
 Atzoko ta gaurko zure biotzaren betiko kutuna,
 (Guda aurretiko, ixil ondoko ta gaurkorañokoa)
 Zure olerkia biziko da betikozko betiren,
 Desegiñak, apurtuak, ondatuak ikusi arren
 Itxaropen asko bide luzeko lar, arantzapean
 Alan be euskera maitagarriak aurrera darraigu.

MUNIATEGI-tar SABIN

BELAUNGUNA

ILLUNAREN
inguru-uztai itxituran,
barneko utsaren
zutabe irudipen goingoak,
ezkotasun izpi baten etekia bailitzan
ttantto txiker
nabaria.

Uneoro izpika,
egitura pizten;
pizten, da borobiltasuna artzen
arnas beta bakoitzean.
Zabaltzen...
Loditzen...
Mugira bitxiaz kizi-pikorkien
aria...

Bai ote dun,
ez ote dun;
punpuillu aizez betearen azalean,
sentiera
aurpegia.

Loditasun inguruguna parpaillean bizi-ñabar,
bapainu lurriñaz lurreratze kabuz,
egoera ximplea
luzabide doa,
argizari txorten
azken ttantto ildora.
Bare ezik motel etenaz,
jalgi da itokin
gidaria.

Jalgai...
 Luondo gordiñaren mantupe beltzera.
 Ama-lur otzaren
 errai garden
 da antsiz
 ebakira...

BULARTARTE OPAROAK

lur-etena emariz,
 arresi otz itxituran
 argi-ñabar egarriz...

Ur-negar xinglea errotuaz,
 iturri min-miña
 zirkil biren
 biurrena.

Azten-azten,
 bitxiz jazten;
 aopeko borborioz,
 ezti usai giliberaz,
 zoribete egoetan
 itxas-mami
 urdiñera.

Onats abian irmo
 bizi-ari itxasgora,
 txuri-urdin maindirea
 koxka-moxkak
 aparrera.

Luzean larri,
 lodian sakon,
 zearrean baikor;
 begipeko
 zabalera.

Ba'du eztirik,
 ba'du gazirik;
 bai-eta, zurrunbillo naastuek
 indarrrik.
 Asarrez lur-magalak
 zirdinduko ditu,
 arri-mokorrak urratuko,
 ta orroe txistuaz
 zinzurra gordinduko duen arren,
 beti ere begi-bete,
 beti ere;
 gilibera...!

ZAPELAITZAREN

ega-zapla zaratatsu ondorio,
Lamia'ren soiñeko mendel luzea
begipetik sartalderantza,
lin-oial txuria
erdoi-moltso arre-illun naastuan.
Onen dilindura orraziak,
argi-bete zabaldia
lauso-lausotzen daramala,
ta oskarbi urre-markatsa
arrats-gunak gain-azpi
itzuliaz.

Lausotzen;
zillar-bizi aparretan
itxas-magal txuri-urdir txaltaria,
argi-begi zearrean
ganduaren zapiak
estaliaz.

Zeru-lur nasaien
ezpain-tarte irikia ere,
uin-landar itxuraz,
baikor elkargana bilduaz.
Eta mintz biren ezkoa
gorri-more beltz,
apur-apurka marrazten daramaio
argiguna tarte medarra
itxiaz.

Zillar-parpaildura dirdaitsua,
bare-bare illari otzean.
arras
itzaliaz...

...Belaunguna neurtua,
jakiñeko jo-muga itxuan;
geroaren egarazka ariñari
leiatilla
irikiar...!

Martin Ugarte

NEGU OTZA

Agor itxaro-sorgia,
arratsaldeak arretzen
asten diren bakoitzean
eta ain urri ikustean
neure soloko garitzen
biar-etziko ogia.

Eki erreak daroa
kixkalduz nire alorra,
nire biarko ogiak
samin-erroten arriak
urunduko parra-parra.
Uts edo dot azaroa.

Nire mandioen utsa!
Arrak janda frutu oro.
Egun barrien zuzirik,
ez itxaro zuri barik
zelan daiket ba igaro
jarrai dodan-negu otza?

A. Bidaguren

NEKAZARI

..... gizandi ta iduri ..... LIZARDI

NEKAZARI, Soloan zut,
eguzki golpez landua;
izotz zurien musturrak
goldatu deutsu narrua.
Tantai bat dirudizu,
sospalik sospal sortua.

NEKAZARI, soloan zut,
izerdiz narotzen lurra.
Zure odolak daroa
ernemin danen agurra.
Zure eskuen miraria
ogi bigunen edurra.

NEKAZARI: soloan zut,
zu itzal aundi bat zara,
ume goseen estalpe,
erro tinkoz, arte zarra,
bekokitik darzula
bizi zurien aparra.

NEKAZARI, soloan zut,
bi besoek zabal zabal,
itxaropenen gurutze,
ametsei opari apal
baita zure agoliña,
lurperantz atalik-atal.

NEKAZARI, soloan zut,
taupaka zu eta ama lur
—aragi bi alaruka—
biok bat mamin eta azur.
NEKAZARI, soloan zut.
Agurterdi. AGUR. AGUR.

A. Bidaguren

ILLEK

Gaur eriotza bai
badala ixilla.
Ez negar, ez kanpai
badakarre illa.
Iñork ezin jarrai,
arin berebilla.
Eliz atean zai,
marmar, jende pilla.
Elizak ez dau nai
lengo iskanbilla,
ainbeste kapusai,
paternoster milla.
Miserereak jai,
otoitza umilla,
ez itun, ez alai,
Goikoaren billa.

Illa ba daroe
orain ariñago,
iru-lau koroe
ezin politago,
albo eta goe,
daiten bigunago
illobiko oe.
Alperrik egingo
aizeak orroe,
an ezta izango
ipar, ez egoe.
Dana ixil dago
—kurutz— bi zutoe.
Lurra astinago,
aidean trumoe
gero ta illago.

A. Bidaguren

KOPIN AUSIA

Aserre ugelen zapladakin
zibilkidaz astindu gurarik.
Zergatik, Jauna, dozu aldegin
gure bion maite-egonetik?

Beti izan dot zure alboan
amodio lurrunen gozoa.
Zergatik, ba gaur, nire lepoan
ain gogorra zigor-erasoa?

Atzo, bai Jauna, Zuk baninduzun
Zeure begien kilikilia.
Zergatik, baña, zergatik, egun
dizdira guztien itzalia?

Len, egunek luzea altzoka;
gaur, zer Jauna? sastada lakarrak,
aize latzak ditut azur-joka.
Gauak dakardaz izu-aztarrak.

Il bion arteko maitemiña?
Sakonetik darizu aserre.
Ba dakit zer dan bizien miña,
amets larrosak dituna erre.

Orain dakit zer dan poza.
Zu galtzea dakarren itunak
darakust nire sentsunik eza.
Aro galduak maixu onenak.

Gogorregi ez Zure zigorrak?
Erdibi deustazu bekokia.
Íñoiz maiteko ez nauzun bildurrak
erdibiago naizen guztia.

Betiko urte betedun Ori,
ume biurri bat ete zara
nire azur lokakin jostari?
Orrela bada, jarrai algara.

Baña, Jauna, kopin apurtu au
ez, arren, ezerezera baster.
Zugaz ezkerro, jolas gura dau,
naiz zilborretik serrauntsak ager.

A. Bidaguren

OARRA. Olerkitxo au ZER'era bialdu neban, baña, ez dakit zer dala ta, iru azkeneko estrofak baño etziren agertu.

ONAINDIA'tar ALBERTO

Argia gura neuke,
gizona ikusteko,
zu zaran bezela;
ez dot nai bardintzerik
iñungo gizonekin
zarana zarela.

Argietarantz adi,
lurrean sustraiturik
zugatz ederrena;
euskal aritz zara, zu,
giartsu eta lerdan,
tantai oberena.

Euskaldun baratzean
millaka lili dagoz
arrosari adi;
Markiñako zelaian
lorerik bikaiñenak
gizona dirudi.

Malaxko arkaitzpean
arria eta ura
dizdizetan dagoz;
gizonen egarria
egiaren uragaz
ase nairik zagoz.

Egille Almentsua
errukitsua izan zan
beren itz argiagaz;
miñean jarri eutsun
zurtasunaren doia
erreztasunagaz.

Zenbat biotz negarti
ainbeste gizonetan
zendukezan adi;
zuk izan bear zendun
zuzentasun abotsa,
euskaldun leiñargi.

Kristo ikusi nai dot
zukan ta pobrietan
negarrak txukatzen;
esker-miñetan dozuz
zure itz entzuleak
Olaso goratzen.

Paris'ko urretxindor...
Milloi gizonen izar...
Zapalduen poza...
Egin zendun on dana
koroi bat bezela da...
egiaren otsa.

Ona eta egia
gizonaren itzetan
bat biurtzen dira;
au da pozaren garra...
bizia urraturik,
gizonei begira.

Faulin

MUNGIA (1)

Maitasunezko kateia daukat
nire gorputz ta gogoan.
Mungia, zurekin bat egin naz
nire izate osoan.

Lurra, tresnak, azia, giroa,
negu ta udabarrian,
erne-miñetan orbiztu ziran
garitz, artoak, sasoiak.

Eguzki printzetan etorri nintzan.
Lurra ta zelaiak eder.
Udaren erdian biotza urre,
Mungiak ba eukan esker.

Gari soloak urrez egozan
aize bigunez zibuka,
itari eskuak, gogoz, dabiltz
ta pospoliña kantuka.

Mendien ala zelaien mamiña
zein ete zan ederrago,
galdezka neukan jakin-min dana
txoriak baiño zurrago.

Udea gorantz, aleak gozo,
ortu-lana dabil zorrotz,
piper gorriak orri artean
maitasunetan dau biotz.

Baratz eta soloak aberats.
Zer euken lurraren mamiñak...!
Gurdika arto...metaka gari.
Aztu dira laneen miñak.

Nekazarien solo zabalak
amaren sabela legez,
frutua emonda poztu dira
lan aundien atsedenez.

Gure azoka aitatu nai dot,
astoz eta oiñez datoz,
lur maitasun igaliak dira
gosea ilteko ados.

Lurraren lana egin gabe zer...!
Lurra askoz ederrago,
golda, atxurrez, gogoz, urratuta
Mungi zoragarriago.

Baratza osasuntsua eder
giza begiak ostuten,
sagar gorriak odoldu dira
bizi barria sortuten.

Lur-langintzaren edertasuna
atxur ta frutuan dago,
zelai orlei ta solo garbiak
ta arnasa gardenago.

Mungia, zure zabaltasuna,
maite dot lur barruraino,
Mungiaren neke, izerdiak
eldu dira loraraino.

Faulin

MUNGIA (2)

Kanta mendi ederrak goietan
zuen bikaintasun bidez,
zolitu mendian eztarriak
ortzetik datorren aidez.

Zugatzen edertasunak kanta
orrietako arimaz,
lurrari emon zuen agurra
min luze orreen dardaraz.

Mungi maiteko mendi gazteak
udabarrian loretan,
lur barrutik zugatzera doa
erne-miña lerrenetan.

Kanta enborra, kanta bizia,
txoria dago aidean,
bizia ta abestia datoz
enbor sendoen artean.

Judegu eta Gondramendia,
bizkar garai aberatsak,
antzina aritz ta gastañadi
euzko lurraren emoitzak.

Gaur, lertzundi illunez beterik,
non ete da euzko lurra...
gure mendirik maitegarrienok
tristuraz dauke gaillurra.

Mendi goiko iturri gardenak
eguzki gabe itunik,
oreina galdu da lertzundian
otso baltzaz izuturik.

Ollagorrek, neguan, estaltzen
zentzun bako piñadian,
eiztariak dabilzaz ondoren,
eriotza da mendian.

Lengo bide alaiak il dira,
larra ta sasia nausi,
sasi arteko pizti borroka
mendi malkarraren gaindi.

Piztitzarrak eguzkia maite
lurraren usain artean,
zomorro gaisoak il-zorian,
negar, etsai erpapean.

Gaztañadiak...bizi emoillean...
zer dala-ta iges egin...
mendi mamiñak ez al ziran on
zuen sustrai barriekin...?

Gaztain ta ariztiak maite ditut -
mendien edertasunak -,
zuen bizi ta babesa nai dau
euzkotarren osasunak.

Faulin

EUSKERA AMARI, BIOTZ-BIOTZEZ

Ezagutu zintudan txikitatik
ia, ia, ama-izun bezela...
Tamalez, erago nintzan orrela
xotildua izan arte, gazterik.

Kausitu zindudan une artatik,
zure ondoan poz-pezik naizela
ondo dakizu; jarrai gaitzezela
olan, il arte, gartsuki nai dut nik.

Ezti baitzera, ama, arrigarri,
zarra ta gazte, xamur ta garratza,
makal da sendo, iaio, zoragarri,
gogorra ta bigun, legun da latza,
alai, ugari, pitxi, agurgarri,
eder ta txukun, apain, aberatsa!

J.E.

GAURKOA BAI JAI AUNDIA

Gaurkoa bai jai aundia!
Jainkoaren izenean.
onesten du Aita Ixidrok
au gure etxe berria.

Estibaliz-ko Andra Mari,
Gure Mikel Goiaingeru,
baita Anton Deuna ere,
bakoitza zaigu Zaindari.

Estibaliz-ko Birgiña
(bi arabarrak izanda,
danok iya gazteiztarrak)
nai-dugu gure Erregiña.

Mikel Deuna Euskalerrian,
maite ta premiñazkoa;
orixe gertatzen da be
Angiozar-tarren artian.

Gure enparantz-tokia
beti, Anton Deunarena;
urtero zozkatuten zan
ilbeltzaren txerri aundia.

Gaiñera Jainkoak daki
zenbat maite ditugula
Xabier, Prudentzi, Balendin,
Garikoitz eta Iñaki.

Zenbat asaba zerutik
ona begira bai daude!
Alako laguntzapean
egon geinke bildur barik,

Nik eztakit zergaitikan,
baiña toki ederrenak
bereganatzen dituzte
zerutarrak ludi ontan.

Euren zerua lurbiran
Goiko Jauna goresteko,
baita geure onerako,
tinkotzen dute sarritan.

Aien aztarnak jarraitzen,
(bear ditugula diote),
asi gaitezen lenengo
leku politak biztanten.

Emengo toki bikaiñak
zeru-zatitxuak dira;
ondo ustiatu ezkerro,
guztiok zeru-zaleak.

Ikus dezagun ederra
ludi igarokor ontan
Jainko-osotasunaren
argazki motel bezela.

«Eder osoaren billa
jun gaitezen gaur da beti»
bizirik gauden artean
GURE xede izan dadilla.

Pakea ta batasuna
gorde ditzagun sendian
egipenetan agertzen
elkarrezko maitasuna.

Lau-orrietatik gera
danok euskaldun jatorrak;
ez eze bakarrik gorde,
zabal daigun be euskera,
geure altxorrik onena

kristautasunez batera:
arbasoen ondorentza
ta, berez, Jainkoarena.

Olan bizi-ezkerio
asten gara dastatuten
zeru-bizitza lurrean,
betikoaren abio. (1)

Badute orlan jokatzen
etxe ontako lagunak,
oingo ta ondorengoak,
BETIKO ONESKUN DEZATEN!!!

J.E. (15-1-72)

(1) preludio

NERE GOGO-AITA

Jaun aundia da benetan,
Onak diran gauz danetan:
Argi, zindo, sotil, gartsu,
Kementsu, apal, txeratsu,
Ikastun, jator, onbera,
Nunai maitasun berbera.

Gasteiz'en doguz apaizak
On-onak, erri-zaleak,
Itzaltsuak, ta orobat
Kalonje bikaiñ-bikaiñ bat:
Onen ikaskaien bidez,
Eliztar esandako lez,
Txintxo-txintxoki jokutzen
Egunero dot saiatzen;
Artzai onaren EGIA,
Unoro, goiko bizia;
Nekean, indar, argia;
Danentzat, zuzpergarria...
Igef nor dodan gogo-aita,
Alboan jarrita baita!

J.E.

MATEO B. MORAZA'RI

Aintza zuri, gizon jator, aundia,
langitean zuzen, trebe, gartsua,
arabar aldun bikaiñ, jakintsua,
zaintzeko Madrid'en Euskalerrria!

Zeure «ITZALDI» betiraungarria
ain zeatz, egiti ta argitsua,
izango da unoro ospetsua,
euskotarren edestiko pitxia...

Mintzatu al zenduan alperrikan?
Ez eiki! Eguzkiak ortzonduan
illuna txautzen dun era berean,
EGIAK ERE, ooren buruan,
gutxien itxadoten dugunean,
dirdir egiten du bere orduan!

J.E.

ABADE JATORRA

ABADE JATORRA...zein miragarri!
Bera baita Jainkoaren gizona,
Kristo bezela geure Artzaiñ Ona,
ta gogoendako ziur euskarri.

Aren eredia jaku pozkarri
adorez bizitzeko Berri-Ona,
ta aren siñismen sakon-sakona
kristotar danondako, indargarri.

Olakoxe da egizko apaiza:
Jainko ta bere Amaz griñatua;
txiro bizitzen, emoten dau aisa;
garbi, adeitsu, ernai, jakintsua,
oiñ-arazo dau artaldeko zaitza,
jagotzen berariz ardi galdua.

Jator izatea ez da erreza;
baiña beti izan da alako apeza.

Zoriontsu dira kristauak, ziñez,
onako bat badauke Gidari lez...

Jose Exea

BILBOTAR LAGUN JATOR BATEN OPAZ

On Benito Ramos Abarrategi
Yoseba Deunaren egun aundian
il yakun meza entzuten zanian...
Zeiñen goibel, izugarrizko egi!
Sendi ta lagunentzat gogorregi...
Zein ederto genbiltzan udaldian
oporrak-pasa mamitsu erausian!
Urtean bein..., ori bait zillegi...
Jaunaren altzuan egiz zarela
siñismen-begiz dakusku argiro.
Sendi ta lagunok beyan bezela
maite ginduzuzan bizi-biziro,
maitatu gaizuz be goyan orrela,
an.gertatu arte zugaz betiro.

1984'go Epaillaren 21'gn.

Yosu Exea. GASTEIZ

ASTIROA

astiroa izan naiz beti.
bestek baino atzerago ni beti
gauza guztietan.

atzerago
eta
atzean
beti. beti azkenengo.

horrek erakutsi dit
nere buruz pentsatu
eta
gogoratzen
nere buruz iritziak hartzen
eta
bide hori erabakitzea
ez da beti barkatzen.

diru bideetara
lagunik gehienak.   beste bide batera ni.
  beste bide batetarik
  nere pauso
  astiroak.

askatasunez jokatu dut
inoren iritziei larregi begiratu gabe.

eta hor dago bizitza.   bizitza eskekoa.   bizitza biluzia.
helburu apal baterako bizitza pobre eta luzea.   gaur gutxik
aukeratzen duen bizitza bidea.   Diruak baino gehiago
bete nauen bizitza.   Askatasun handi bat eman
didan kate barruko bizitza.

Markue

1981

OROI ETA OMENALDI

*AGOTE'TAR EMILIO zanari, maitasun-oroiz
aren lenengo eriotz-urteurrenean*

Iraillak emeretzi.
Eguzki eder ori, dana txinpart, dana argi,
igandez ipain-apain zaigu jantzi.
Egunaren sorreratik,
mendira noa ego-aizez,
gaillurrez-gaillur, gora ta bera,
lagunarekin alkartu-irritsez.
– Adiskide, nun zera?
Agurka ari zaizkit garoak
ta garo-biltzailleak.
Txilin-txilinka kanpai-loretxoak
ta irri-keiñuka
txaraka tarteko ur-xirripa marmarati
ta goroldio ezeak.
Ixil-mixilka danak zera diote:
– Zer gerta, zer ote?
– Galdu zaigula,
begiz aienatu, Emilio Agote!
Ikusi ez degula, urte-kurpilla gaur da bete.
Aberria, biotzean gaiñezka, ekiñez ta kantuz,
ain barrendik bizi ziguna,
espetxeak ezagutuz,
ain gizon oso ta jeltzale kutuna,
gure arteko danok
ain begiko genduna,
ai Jainko maite, Emilio nun ote?

Eguerdian Gaztelu'ra. Menditxo auxe ere,
biotzez maite bait-zuan gajoak.

Matxo'tik deika, garraxika
ari natzaio kresal arro-zabalari:

– Itxasooooooooo!!!

Ango zarata, oiartzun eta orro.

– Olatuok, ixooooooooo!!!

Itxas-aparrak:

– Emilio emen ere ez dago!

Aren batela, «Urgull» liraiña
kaiean ikusi degu, ur baretan lo.

Arratsalde Txoko Zarrera.

Ez dauka onek, tamalez,

garai bateko tajuera!

An-emen nabil, galdezka, urduri ta bipil,
tabernaz-taberna, kaletan barrena:

– Nun da gure Emilio?

– Aren lengo lan-toki, edaska,
kai-kalean zeuk ikusi.

Ua kanta-kabi ta lagunarte goxo!

Ainbeste ixil-asmo aberkoiren lekua,

gaur, Alde Zarreko

lengo giro goxoarekin batera

zearo aldatua, narraxtua, ortxe da.

Emilio'ren aztarnarik ere, ez ordea.

Gaua. Laiño tarteko izarrez

zaigu zipriztindu zerua.

Danak irripartsu, keiñulari, gozatsu.

– Ta oiek, zerbait ba'lekite?

Aizueeeeeeeee?!!!

Emilio zuekin al dezueeeeeeeee!!!

Odeitxo bat urra zaigu

ta orra leio-gisa, argitsu zabaldu.

Ta bertan, zenbat aurpegi ezagun,

poz-jario azaldu:

Beltxa, Xabier Tolare, Andonegi,

Abando'ko Sabin, Agirre lendakari,

izen-abizenak ematen segi...

Ona galdera berriturik:

– Agian, Emilio tarteko al dezute?

– Bai! Guk deiturik etorri zala

ba'da urtebete.

Ta bai azkar iritxi lurretik

zuetako iñori agur egiteko

izan gabe astirik.

Jai-eratzaille bat bear gendun,
ta Amara'ko Batxoki'tik, berbera etorririk
zintzo erantzun zigun.
Euskal jai ta erromerik
zeru bikain ontan ditu eratzen.
Orain or barruan ari zaigu
mai-inguru bat gertatzen.
Gai bakarra: «Euzkadi nola indartu»
ta Emilio degu mai-buru.

Zeru urdiñean, pakez kantuan, poz ta atsegiña!
Euskal Aberrian, bat gutxiagoz, utsune samiña.
Txuka ditzagun begi malkoztuak
Goruntz jasoaz biotz fedeztuak.

Egaña'tar Gotzon

KILKER-KANTA

Mendi-lore, Andre Mariari

Kilker soinu motela,
ama, eder zaizu?
Ala bada Kilker au
kantuz datorkizu.

Eguzkia goi dago
ta landa loretsu.
Ama, nola isildu
ez bait dago itsu?

Zure lore zelaian
egin dut zuloa.
Estua bada ere
niretzat naikoa.

Euki beza karnabak
kaiol urrezkoa.
Nitzat askatasuna
da maiteagoa.

Nire zulo aurrean
loretxo bat daukat.
Menditarra da baina
ederrena nitzat.

Eguzkiak mendia
dauka seaskatzat,
eta zoragarri da
begi-ninientzat.

Zozoak kanta beza
Eguzki Altsua,
lorearentzat nire
danbolin soinua.

Zozoak bai ederki
jotzen du txistua,
baina ulert-ezina
zait aren kantua.

«Aspergarri aiz, Kilker,
beti bat kantari»
esan zidan bein zozo
arroputzak niri,
«ikas ezak nigandik,
ni bai txistulari:
Nik jo ta lore denak
ezpata-dantzari».

Iturritxo, elorri,
landetako erle,
ta zu etxe aurreko
kamamila lore,
gogaikarri ote naiz
zuentzako ere?

Buruei eraginez
ezetz diozue.

Ene, kamamil lore,
eder ta txikina,
erleak zure ez-titan
a! zer atsegina.
Aizez zabaltzen duzu
zure usain fina.
Zuri nire ego-kantak
loretxo liraina.

Sugeak ikusi du
zozo arroputza,
ta bertan josi dio
pozoidun orratza.
Zozoak begietan
orain sorgin-dantza.
Sugearen eztenaz
laster eriotza.

Ni ere Eguzki jaunak
txoratu nau dena,
ta abesten ematen dut
aspertzeke eguna.

Jaun Eguzkiak dauka
errurik geiena,
baita zuk be, Kamamil,
loretxo maitena.

Nire Kilker-kantua
Ama, atsegin zaizu?
Zeru irriparrean
baitetz diostazu.

Egia aitortzen badut
parka egidazu:
zuk be nire antzera
mendi-usain duzu.

Goikoetxea'tar Iñaki

NERE BERBO CONFORMATUA

Nere bizitzako berbo fardelenak
egizkoenak, santuenak,
«parkatu esana»
bota nahi nituzke
paper zuri hontan.
Mindu egin al zera
papel humildea...
nere hikubil andia
ez da pisti gogorra
mailua bai okerra
ta higetaia zorrotza.

Errustik nator
odol gorritan
bost milloi gizon hil da.
Lapurrak gizonak
andikiak,
amorrua
emateitenak.

Nere mailuak ausiko ditu
formal ez direnak.
Otoika dabiltzan
ur epelak...
Higetaiakin
serratuko diet kopetan.
Ez dut egingo
negarrik,
ez naizelako ibili
paltzorik.
Eleizetan erreguka
lantegietan lapurketaka,
putekerietan aurrerakada,
katarrak arrantzaka,
hau duk münduaren gatza.

Hona
nere mailu
ta
higetaia
jarriko ditut
herri gainian
histerrak ebagiteko
behar danean.

Geiago ez dira joanen
erastunean mun egitera
pontifikalen ondora
gezurrez
lotsagabez
jendea engañatzeraz.
Mailu berria
sutei gorrian
gorituren dut
tripeak
herretzeko
suzko
prasa gorrian.

Su andia izanen da
Babiloniako herrian
hinoiz,
ezagutu ez dan bezala
burdin arte gori bizian.
Akerrak
batuko ditut lehenen
huri andi
mendi gain
itxas ertz
palazio zakar
sala beltz

zine hilun
 batzar gezur toki
 puterio etxe
 lapur zulo
 lantei ustel
 halper zahar
 zapaltze leku
 zorgin leza
 guztietatik.

Asanbladea
 eginen dut
 munduaren aurrean
 herri orotatik
 burdin ezkilak
 hastinduta
 txispa gorri artean.

Hona,
 justizia eskaturen dut
 herriaren alde
 kateiz lotu
 sokaz hertsitu
 ta munak luzatu
 egia erran dezaten
 Babilonia nausian.

Hurreak
 zidarrak
 ondasunak
 nauskeriak
 txarkeriak
 asanbladarik famatuenak
 juzgatuko ditu
 chanzasko karkajadetan.

Burgesen mandua
 milaak urteren buruan
 herri larria zapaltzen
 hibili zena
 salaturen du
 makila bigurritz
 burdina goriz
 gomazko pelotaz
 eden hautsez,
 munduak jakinen dezan
 horainarteko
 burgeskeria.

Arrenka hasiren dira...
 Justizia erranen diet
 Negarra eginen dute halarauz
 justizia ohiukaturen dio
 herriak,
 parkatu hots eginen dute...
 justizia erantzunen dio
 jendeak,
 estutu eginen dira
 hor, aguanta, zakarrak...
 jaurtiren die ahora
 lehengo gizon zapalduak.

Errukia nahi dute
 hiltzaile lotsagabeak,
 Ia odola agertu da
 lur erraieratik
 hilaren ohiuz,
 garrazika, hesaka,
 mailua ta igetaia
 zorrotzuak dire
 diktatore zakarren
 aurka.

Hastarrak inor ez du hil,
 hastemea, bakarrik, zapaldu,
 hori egin du pekatu
 ta jaubea hasto berriz
 burgestu.

Gizon zapaltzaileak
 gizonak hil ditu,
 ondasunak hostu,
 aberria lapurtu,
 ama garbiak bortxatu,
 argiari pekoa tomatu...
 zuzentasunari hirri...
 egia zapaldu pezuñakin,
 maitasuna zapuztu,
 anaitasuna ronpihotu,
 euskara desegin,
 euskal bizia zuzitu.

Pekatu egin du,
 herriak errez,
 gizonak hilez,
 hemakumeak bortxatuz,

ta zatarkeri horrek
eginez geroz,
errukia nahi du
hiltzailleak,
parkazioa nahi du
zapaltzaille krudelak.

Errukirik ez dago, ez dago parkaziorik.

Mailua ta igetaia
sokea ta kateia
diktatore berriak,
hortxe, jarri ditu
munduko ankerrei
ta
gizon zapaltzailleei
agertzeko
zuzentasun bidea.

Asanbladea
hasi zen
zuzentasuna eskatzen
egia nahi zuten
gizon guztien legia,
hau ez da parregarria.

Andikeria
beren arrokerietan dabil
dindilizka
hillunean
burua sartuta
masmearen antzeran
soka puntan
bizia aidean duelarik.

Sokea egiten diardu
luze ta luze
noraiño ezean,
diru hugerren kateia;
sama estutu,
ta burua hito
eginen dion
adinakoa.

Nauskeria,
arrokeriaren poza,
ate bixegrak
hugerrez gogortu dizkio
beren ondamendian
zarratuta geratu da.
Bera bakarrik
bizi nahi du
herdoizko etxean,
gizadiari arrapatutako
hondasunetan.

Jesus Nazaretarrak
gogor hots egin zun
mundua dardaratu nahirik,
«Ez pilatu hugerrek
janen dun dirurik».

Nekea izanen duzu beti,
dirukeriaren ondoren.
Negurtu bizia,
negurtu janaria,
baña alperrik,
gizonen itsukeria
burgeskeriz jantzirik.

Herriko
zatirik nagusiena
jaiki zaio
gaiztakeri horren aurka,
dehadarrez.
Baina,
ez Kristori,
ta ez gizoneri
ez diete
jaramonik egiten.

Hasarrea biztuten,
odola hirakitan
gizadia
apurtu beharrean
pisti artea dirudi
gorrotozko gizadiak.

Otsoak eta artzak,
sugeak eta ziraunak,
leoiak eta untxiak,
akerrak eta bildotsak,
txintxillak eta muskerrak,
trumoi eta oñeztarrien
bitartean
helkarren artean
hilten hasi dira
burdina dardara
azpian.

Nausikeriaren hitsukeria
akerraren adarra iduri
gogorra
eta
okerra.

Ta norberekeria
haurra dijoa,
anaiak ondatzen,
Etxeko hondasunak
anaieri dizkien zorrak
lapurretan atzerrira
daramazkitela.

Halaxen «Señor» handia
arrapatu zuten
muga ertzean,
gero,

hurrengoan,
«kaballero» Dn, nausia,
milloiak hartuta
Suizara nahi zuan
eramatia.

Gosez anaiak
ta hau duk
kontrastea,
Suizako bankupean
sorturen dan sumendiak
ez al dute
botako
honuntz
lapurkeriz
eramanda dauden
hurre, zidar,
hondasunak...!

Herrian ez da izanen
ez bizirik
ez bakerik
otsoak eta leoiak
akerrak eta artzak
herbi ta untziek
janariak hostuten dituen
bitartean.

Jose M.ª Zelaia

GIZAKIA, ETORKIZUNERAKO LORE IREKIA

UDABERRIA

Itsasoko orruak baretzen doaz
argi berriak, besarkada epelez,
Izadi goibeldua muxukatzen duen neurrian.
Otzaren luzeak ikaraz dardaraka zekarzkian
adar soilduak
ale berrien jabe izango zireneko itxaropena
ebatsi zienez gero.

Eguzki nagusiaren ahalmen gartsuak
zarpildu ditu, ordea, behin berriro,
elurte bildurgarriak erne zituen zalantzak.

Mendi-egaleko babes goxoan itsatsirik
begixuri jeiki zen baserri urtetsuak,
alaitasun-algaraz
ireki dizkio, zirrizkun aberats daramazkian
leho artesituak,
argi-printzetan albixtari datorkion
eguzki osoari.
Urteen luzeaz zaharturik zetzan seaska laburra
loredun esnatu da, gaur goizean,
itxaropen elbarrituak naigabeturik zeraman
andre harek
haur erne berria biziaren jabe biurtu duen orduan.
Etxeko txoko bakoitza
pesta-oihuz lehertu zaigu
jostaillu bizidunak etxeko erregetza
eskura duenaren pozetan.
Ongietorrizko txaloz ezin asperturik dabil,
bere burua «AMA» biurtu duen emakume zorionekoa.

Ixiltasunaren egopean gorde ezin zituen
 dardara geldigaitzak
 pozaren ume biurtu zaizkio, ama berriari,
 begi oparoetako malko ugarietan.
 Poza eta zalantza
 alkarrri korapillatūrik dagoz
 amaren amets-kabi sakonean.

Arrigarria da, amak,
 ixil otoitzezko marmarretan
 etorkizunari dagion orrua;
 Izpiz izpi,
 gerta aīñean jakin beharko direnak
 ezkutuki zaizkio gizaki presatiari;
 hala ere, guztia jakin nahiak
 eragin zorrotza du gure buruetako ari ezkutuentzat.

Seaskak baleki amaren berri!!!
 Haurrari itsatsi ahal balitzaizkioke
 amaren amets mugagabe hoiek!!!

Aingeruaren beraren zelaiak ere estuegiak dira
 jaiο berriarentzat «sari» daitezen
 ama asekaitzaren iritzietaη.
 Goi-gallurretako errege izatea dagokio
 ama guztien ume bakoitzari.....
 Urrutiak ez du esirik.....
 Amaren begietarako haurrak dakarren
 edertasunak
 eguzki beraren edertasuna
 illunpearen senide biurtzen du!
 Zer ote dauka gorderik etorkizunaren giltzak,
 gaur goizean aize guztiak pozetara dardaratu dituen
 gizaki erneberri honentzat?!

UDA

Ama aundiak eskeñi zion itzaletik
 lur azpiko zaiñ eskutuetaño xurgatu zuen
 azkurri osasungarria
 landare errotuaren aho irekiak.
 Eguzkiaren beroaz nagusitu da
 udaren esku trebea.
 Landaretxo makalen bildurrak
 lore ugariz aberastu dira
 beroaren aginte goxoaren eragiñez.

Erauntsi zakarrak zarpil dezake, bai, oraindik,
 begiratu biguñez argia besarkatzen ikasten ari den
 landare goiztarra.
 Sukaldeak ba du naikoa kezka
 haur bixiak
 behar ainbateko sendotasunez
 oiñak lurrari
 itsatsiko ez ote dizkion zalantzatan.
 Xamurragoa zen seaskaren besarkada,
 guztia besterenetik oparotasun neurrigabea
 landare berri harek guztia ahora zuenean...
 Nor bere buruaren jabe izateaz
 nor berak erabakiak artzera arrixkatu beharra
 ez da nolanhiko auzia.
 Amaren ametsak «egia» biurtu behar badute,
 adar kimatuaren samíñez,
 lur berriari itsasten eta han bertan errotzen
 joan beharko dute
 jaioberri izatea atzean utzi zuen
 gizaki haren ahalmen ernalkorrak.
 Poz eta itxaropen berri baten albixtea
 eskeintzen dio
 egunak egunari.
 Bere izan soillean gelditzen den landarea
 eriotzaren maiztar daiteke;
 Lurraren ezeak eta eguzkiaren epelak
 babes bizigarri dariote, ordea,
 bakoitzak bere egitekoa beteaz
 guztien arteko edertasunez gainezka dedin Izadi ongillea.
 Egun batez,
 amets minberatuen albotik,
 gerriondo berriarentzat mentu-gai dator
 ordura arte,
 amarik ezean,
 arnasa gal zezakeana.
 Amaren azken agurra, malko eta zotiñ,
 —asaba zaharrez bedeinkapenaren antzera—
 eragin zorrotza gertatu da semearentzat,
 semeak, berak,
 bere indarren ahalmenez,
 aledun biur ditzan
 kimu berritara lehertzen daramazkian
 gazte-amets-erasoak.

Bijoia aurrera, gau illunean bada ere,
 jomuga arrotzetarako bidea oinpean borobildurik
 daraman ibilkari ausarta.

UDAZKENA

Bero kixkalgarrien orruak
 epelezko magalera makurtzen doaz.
 Igalien ugariaz nekatutako adar ongilleak
 aski dute, orain,
 eguzki xamurraren besarkada biguña.

Eguzkia, nekatu antzo,
 urrutiko mendi-ertzean etzan guraz dager;
 beatz luzezko argi-izpi gorritz
 damaie bere azken agurra
 ortzi urdiña zaintzen gelditu diren
 odei-multzo zuriei.
 Esker onez gorde nahi luke, besarkada estuan,
 argiaren erregek txertatu dion
 emaitza sutua.

Atsegin zaio katu beltzari
 —udazkeneko arratsaren egalean—
 adarrari itsatsita jarraitzeko indarrak galduaz,
 betirako bide ertza laztandu duten
 ostro orbelduak ehoturiko ohe biguña.
 Orbelari darion usai igartuak
 badirudi itxaropen guztien atariak
 utsaren magalera murgilduko geranaren
 epaia erabaki duela.

Itxurak ez du, ordea,
 auzirik erabakitzen.
 Biziazen mamia gorderik gelditu da
 zugaitz sendoaren sabelean.
 Zaharzteaz, orbel ugari
 —garai batetan
 maitagarri zitzaizkion
 ostro biguin ugari—
 baztertu behar ukan ditu zugaitz iduri den gizakiak.
 Aldakorra eta aurreratzaillea da gizakia.
 Geldiaren egonak, burnirik gogorrena ere
 erdoi biurtzen duela ezin aaztu daiteke.
 Gizaki erdoitua baño birao aundiagorik nun ote?
 Uda beroko bide kixkalgariak igarotzeaz gero
 zokora gelditu diren orbel igarren albotik,
 bizitza oparo baten aberastasuna
 aberaskirik gaiñezkatuena bezela
 jaulkitzen da.

Ongia egiñaz nekatu ez den gizaki-soiñak
 ez du zokorako ere balio; gogaitgarri da guztiz.
 Bidegalduei eskua luzatuaz
 izerdi ernalkorrez
 bizitzako uda igaro duenaren soiñak
 ba du eskubide,
 —orbel izpiak utziaz—
 —gaztetako ostro orlegi,
 garai hartarako beharrezko ostroak—
 orbel izpiak utziaz, bai,
 ba du eskubide
 bizitzaren mamia ondorengoei eskeintzeko.
 Eriotz illunaren ordez,
 bizitzako mami hori azi estuetan borobildurik
 gordetzen du gizaki osatuak,
 ondorengo Gizaldiek ernegai ziurra
 harengandik xurga dezaten.

Haur txikia seaskara ernetzekoan
 amaren buru asekaitez hartan sortu ziren
 amets ulerkaitzak,
 ama il ondoren loratu dire
 fruitu iraunkorretara.
 Zoritxarrekoak,
 gizatasun jatorrari uko egiña,
 sortu zituzten ama haien ametsak
 erdoi-girora itsatsi zituzten
 orbelezko gizakiak...!!!

Martin Iturbe Balda

ITZ TXORTA

HIZKUNTZA

Izadi, gizona ta izkuntza.
Iru dira batean.
Lokatz ta lore maitasun dira
ezbardintasun berean.

Intza zelaietan zidarra da.
Eguzkia belarretan urre.
Gabaz intz eta eguzkia asarre
egunez izadiaren gurre.

Gizona izketan ari da dardar.
Zerua gabez intz biurturik,
ez dau nai eguzkia besterik
egubez maitasun uts eginik.

Izadia, gizona ta izkuntza.
Apala, jakituria ta itza.

ITZA

Itza ez da arri bola sendoa.
Ez da burdiñaren burdin.
Ugerrik ez dau agoan
irriparre ustelekin.

Illargia itz motela da
zorgin gabea dantzari,
kulunkan illargi otza
illunez eguzki adi.

Eguzkia itz beroa da.
Itz ta izarra maite dira.
Itzaren dirdaitasuna
garbi doa eguzkira.

Ur garbia itz leierra da.
Urak gorputza argitzen.
Itzak gazezur barruan
kirioak margoztuten.

MINTZAIRA

Euskal mintzaira garbia
euskaldun gizonen leia,
buru biotz orrek dira
Euzkadiko arrobia.

Euskal mintzaira leierra,
liriozko itzak dituzu,
ega zurizko euskera
izkuntz bakarra zara zu.

Euskaldun biotzak odol
maitasun gorri gorria,
euskal buruak edurra
larros bezela zuria.

Maitasunak on dario
euskaldunen biotzari,
mintzairak zuzena izketan
damotso aberriari.

IZKETA

Lurrari arnas dario.
Arkaitzari ur garbia
gauero urdin garbian
zurbil doa illargia.

Baso lurruna datorkit
goizez mendi barrenetik
ota ezea loratzen
t'erleak euren gañetik.

Eguzkia dago goian
mun bana lore guztiei
eguzkia bero dator
bizia damotse lorei.

Larrosak maitea dake
odol gorri biurturik,
eguzkia ta larrosa
urrezko suaz bizturik.

ITZ USAIA

Olerkia dago goian.
Egaz dabil urdin urdin.
Aizea daukat barnean
olerki eginik armin.

Gizona, pizti, zomorroak,
udako jantzita doaz,
gizona praka laburrez
bularreko zorionaz.

Piztiak dizdiz izletan
zurrunka eta narraz,
euren aberri eguna
ospatutzeko asmoaz.

Piztia eguzkira adi
maitasunezko itzetan,
izarra iruntsiko leuke
argitasunez izletan.

ITZ AULA

Nere itz aula burdin biur adi.
Ez aiz gizon ta oraindik.
Euskalerria lotsa dok igaz,
ain makala izategatik.

Nere itz billotsa, apaindu adi,
Andera ain ederra...
Aberria ain dok zorakorra
ta nere itza ain baldarra.

Nere itzaren ezjakintasuna...
Izar guztiak ba-nitu...
giza barne il au argitzen
nai zindukedaz argitu.

Jakituria artzen dodanean,
o Euskalerrri nerea...
itz guztia eskeiniko deusut
odol gorriaz betea.

NAI

Itzak zabaldu nai zun
udabarri bezela,
larrosa zuria.
Lurra ernai egoan,
baña lupuak ebiltzan
jan ta jan orria.

Itza lotuta egon
ezpataz ta edenez
gorroto azpian;
zuzenaren ederra
zuzengabekeriak
eukan il zorian.

Akerrak edena zun
burdiñazko eskuan
ta agin baltzetan,
Itza ezin zabaldu
udaberri bezela
biotz negarretan.

ZUGATZA

Zugatzak orbiztuten.
Enborraren guriña
edur zurituten.
Umeak amesetan
txorien egazetan
biotz gorituten.

Tori, itzai egiozu.
Eguzkiaren antzez
urretxindorra da.
Udabarri laztana
abestiz datorkigu
leiak eraginda.

Zugatzak orbiztuten
udabarriak eraginda
umearen pozez.
Bizia dator parrez,
urretxindorra kantuz
umearen gosez.

ZUGATZA

Gernikaren zugatza
udabarri biur da
eusko gizonentzat.
Aberria. Zugatza
itzetan poztu dira.
Ar zure loratzat.

Erriak bizi nai du.
Zezenak joan ziran.
Ez da nai odolik.
Betoz seme barriak
zugatzaren orriak
orbanik gaberik.

Gernikaren zugatza
eusko biziz jantzi da
seme biotzetan.
Aberria eta gu
odolez poztu gara
euskal zelaietan.

MENDI ERPIÑEAN

Euzkadi, entzun zazu.
Euskotarren galdea
oiuka jabiltzu.
Leoi garrez bezela
erria zartatu da
zauritan odoltsu.

Egiaren bizia
Aberri biurtu da
mendi erpiñean.
Askatasun izarra
biotzetan sua da
itxaropenean.

Euzkadi, entzun zazu:
sumenditik urten dau
zure gizadiak.
Leoi garrez bizi da.
Erria zartatu da
odolez gorritsu.

MAILU OTSA

Izketan ari dira
Eguzki ta zugatza
sua ta lur otza.
Belarri gabeak bi.
Ortzian su gorria
lurrez mailu otsa.

Argia dator goitik.
Ortzia da zabalik
goiko leza andian.
Zerua utsitu da
izarrak bilin-bolan
lurrera jausirik.

Gernikako zugatza
euskaldunen arnasa
izarretan dabil.
Ortzian su gorria
lurrean mailu otsa
Gernika ez da il.

GORROTO

Munduaren guzurrak
aragia zartatuta
odol garrazitan.
Miña dario aitzak,
odol jario lurrak
gorroto bizitan:

Iru gizon etsaizko,
zer txar egin duzute
Euzkadiren aurka...?
Iru gizon etsaizko
zergatik il dozue
lotsatuz Gernika...?

Zurea al da bizia
gizona zapaltzeko
bitza legian?
Miña dario aitzak,
odol jario lurrak
gorroto bizian.

Mendieta

BERBO DESPLEGATUA

Hankaz gora zegoen bizia
hombre prestoak jarritakoa,
berak nahi zuten erara
burgeskeriz manejatua.

Jakituria
ta
lotsagabekeria
norberekeriz
ta
putekeriz
helkar ornidu ziren
señoritoaren
sombbrero bajuan.

Beren grandezan
norberekerietan,
leoi asarretu antzera
Aizkorri baño gorago
zeudela uste zuten
inpernuko su gorrian
oiñak erroturik.

Señoritokeria
egoismo laster
biurtu zen
kirtenkeriz
munduko jende artean
andi ta txiki
aberats ta pobre
lotsagebekeriz
klasifikaturik.

Langillea etzan
banandu nahi zuana.
Aberaskeriak diruzalekeriz
banandu zituan
gizon kopalto ta pobriak,
palazio ta txabol zarrak,
asetuak eta gosekilak,
dominanteak eta baztertuak,
herri dominadoreak
eta
herri azpiratuak.

Hainbeste zapaltze
hainbeste min
nolatan izan zezakean
erantzun gaberik?
Herri minberatuak
karraxi egiten zuan
zapalketa ta herri hilketa
haurrean.

Geroz,
aldi berriak
trumoizkoak eta odolezkoak
agertu behar zuten.
Hainbeste urtetako
zapaltze kriminalak
odioa kreatu zun
gorrotoa nahi zuenen artean.

Zapaltzaillen indarra,
etsaien gorrotoa,
Euskalerrriaren indarra
etziran negurtu
behar zan era egokian,
ta kalera irten zun
burruka galgarriak.

Abertzale izenez,
eusko borrokalaria,
minduta, hori bai
hasi dira,
gogo onez,
herri zaletasunez,
uste santu horretan,
etsaiaren burleak
eusko gogo apurtuta
norbere bizia defendatzen.

Etsaigoa sortu dute
kreazione berriaz.
Alde batetik
milloiak elefante
tronpeta nausi,
ta lotsarik gabe
Euskadiren izena
austu nairik.

Bestetik,
euskal defendatzaileak
««Vasconia»»
atera dute kalera.
Pentsabide berriak,
Jainkorik ez de behar,
gu gire Euskadi berria.
Kurutzarik
ez
Erlejiñorik
ez da behar
ikastoletan.

Lenengo iraiñak
euskal anaientzat
hainbeste lan
egin zutenen
aurka.

Norbere burua goratzen
arrokeria,
anaiak zapaltzen
aspertu ezinik
hori duk hori
Prankotarren antzeko
ejerzitu berria.

Jo ta jo
hixildu gabe
gau eta egun
alderdi guztietan.

Bien bitartean
abadetxerik abadetxe
gauak
estu ta larri
pasatzen,
Eleiza billa
laguntzeko
ta Jainkorik
ez dogu behar
bihotzean.

Euskal izenez
martiri atsez
abade gazteak
engañatzen
Euskadi gaxoaren
izenean.

Esan ta esan,
jarrai,
herotuta bezela
bihotzaren eden guztia
euskal zintzoen
kontra,
guda egin ebenen
aurka,
hainbeste neke artu
hainbeste larri,
gose aldi
pasatu zutenen
kontra.

Norbera ona,
dogmatikoa,
Pranko bezala
Aprikako
Santuari baltzetik
irtenda,
anaiak hiltzen.
Zergatik...?
Ez daki...
jaunkeriagatik
andikien
diruak-gatik.

Geroz
bota kanpora
euskal gizon
jakintsuenak.
Lekuona
kanpora.
Gu gera
Euskadi berria...
Gazte izatea da nausi.
Jakituriak
ez du balio,
horain, hilluna da
nagusi.
Indarrak
garaituko du,
geroak ikusi.
Hitler eta Duce
agertu dira noski.

Kalera joan behar da,
mili sailla gera...
dirua behar da,
prolektarioak bait gera,
bankoak hasaltatu,
pistolea, indarra, bildurra,
gizonen eskubidea
era berdiñez,
gogorkeriz,
ahal ba-da
etsaiari erantzunda,
hau da beraren legea.

Gizonak hostu,
hixilean eduki,
horaidiño iñor ez hil
Herria ez dago
gerturik
hilketa kriminalak
onartzeko.

Izkuntza berritu behar da
Unibersitaterra
joan da.
Lenengo ikasi
herdeldunak gera-ta.
Gero,
urtebetera ezkeroz,
doktore titulua
emanen dit
beste lagunak
Unibersitatean.

Lengo asaben euskarak
gogorik ez digu betetzen.
Hoingo gazteriak dakar
euskara euskara
herdel itzez aberastua,
konprenitzeko facil, facil,
kastellanoak ere berdin,
laster haiek eta gu
vasco euskeldun
nai kastellanoak
berdin berdin
prolektariak.

Honek ez dauka
inportantzirik
ez bait dago herririk
universala ez denik,
facillago konprenitu
todoak mezkaturik.

Euskara, euskara,
irten adi plazara
kastellano klasera
geroz, todoak konprenitzen
verbo desplegatua
universalizatua.

Hemen,
dago ohiko meritua
gazteri berriak onartua,
baita beste askok ere
korazon da guztiz
indartua.

HARRI bola andi bat lokatu zen
eurien euriz
mendiaren egalean,
ta goitik berantza hasirik
lur, sats, arantza,

orbel, harri beltz, egur zar
ur zikin, pisti hustel,
aurkitu zuan guztia,
narraska ekarri ondoren,
euskal izkuntza eginda
maleta zakar baten
geratu zen
jende barriarentzat
basoaren babesean.

Mariano Ruiz Mendibil

GURUTZEAREN BABESA.

(Doñua: «*ikusten duzu goizean...*» bezela.)

Gurutzearen babesa,
kristau guzion ametsa,
aterpe oberik eza.
Euskal-Erriko mendi gañetan
au beste banderik ez da.
Goi artatik zaindu beza
gure bizitza nekeza,
ta sarritan aldrebesa.

Zor diot gurutzeari,
zor bai eskerrik ugari;
artaz ziñatua naiz ni.
Bataiatzean, gurutz-ikurra
apaizak zidan ezarri.
Arrezkero ezaugarri
bera det beti nabari,
biotz-begien pozgarri.

Agur gurutze santua!
Nigatik or iltzatua
Jainko-Seme gizondua!
Bere odolez or garbitu du
gu guzion pekatua.
Alare askok aztua...
Gu bizi-truk il zan Ua,
t'emaiozun maiz muxua.

Kanposantuko ixilla,
ixil bete, biribilla,
ez itz-ots, ez ixkanbilla.
Il-obi bakoitzean gurutz bat,
fede eder baten kurpilla.
«Piztuko da gorputz illa,
Ni itzultzean aren billa.
Seguru egon dedilla».

Eriotzaren samiña!
ezin esan ainbat miña.
Alare iges eziña.
Gurutzetik or Jesus eskeintzen
bere laguntza zin-ziña.
Zer zorion ta atsegiña,
Arekin bat-bat egiña,
hil ta piztuko bagiña!

Argi-billa.

Marzelino Rezola

ITZULPENAK

THOMAS MERTON

(Ikusi Olerti 1982, 81-82)

COBRE'KO ANDRA MARIARI ABESTIA

Neskatilla zuriak zugatzak lez jasoten ditue buruak,
neskatilla baltzak
koartzak lez kalean ispillatuta doaz.

Neskatilla zuriak urak baizen zoli kantatzen dabe,
neskatilla baltzak buztina langoak bare dagie berba.

Neskatilla zuriak odeiak lez zabaltzen ditue besoak,
neskatilla baltzak egoak lez isten ditue begiak:
aingeruak makurtzen dira kanpaiak lez,
aingeruak begiratzen dabe gora panpiñak lez,

zeruko izarrak
erestun baten dagoz-ta
eta mosaikoaren, lurraren, zati guztiak
jagi ta badoaz egaz txoriak lez.

Therty Poems (1944)

(Euskeratzaille: Luis Arostegi)

NAIGABEA

Azaro otza subertebako arrantzale bat lez kaiñabera artean dagoanean
eta aateak aizea lez bat-batean
ibai itsutik iges doazanean,
geldiro gatoz gu, geure kaiñaberea eta eskupetea arrapatu dauskuezala,
arboletako kaiola naigabetu artean ibilliz.

Ekatx-asteak joan dira danak eiztari mozkorrak lez,
mundu griseko atea abenduarentzat zabal-zabalik itzita.
Baiña orain ez da abar-berbotsik kartzela apurtuotan.
Ezkurak lurtean dagoz,
ez gure damu ezaguteziña baiño itziago:
eta emen gagoz gu aretxak baizen sorgor,
zumarrak baizen mutu.

Eta kartzel-zaiñak baizen seriotsuak antzez izan arren,
ez dogu itauntzen joandako egunen morroilloak beartu eta gure udea nok
ostu dauan.
(Ez dogu geiago entzun gura ez esaera bakanik ez giltz eskuturik!)

Ez dautsegu urtaroai jaramonik egiten
eta muiñoak lez gagoz, gor.
Eta ez dogu inoz urte igeskorren oiñotsa entzuten,
orri bat lez goaz makurka adar beeratuartetik.

Therty Poems (1944)

(Euskeratzaille: Luis Arostegi)

ARROTZA

Zugatz ixillai
iñok entzuten ez dautsenean
eguzkia osiñean
iñok nabaitzen ez dauanean

lenengo euri tanta
iñok asmatzen ez dauanean
edo azken izarra ikusten ez dauanean

edo bakea asi
eta asarreak amaitzen diran
mundu erraldoi baten
goiza agurtzen ez dauanean:

txori bat dago ixilik
Jainkoaren lana begiratzen:
orri bat biraka,
lora bi jausten,
amar obo osin gaiñean.

Odei bat muiño egalaren gaiñ,
kerizpe bi ibarrear
eta argiak zuzen jotzen dau.
Orain egunsentiak ondasunik aundiena
arrapatzeko agintzen dau,
ain sari miragarria
emoteko!

Urrago ta argiago
beste edozein irakasle berbatsu baiño,
Zu, iñoz ikusi ez zaitudan
barruko Arrotz ori,

itxasandi barrunbatsua baiño
sakonago ta garbiago,
artu nire ixilla
eta euki naizu Zeure Eskuan!

Orain ekintza alperrikoa da
eta miña kendua
legeak esku-zabalak biurtzen dira
mugak bota izan dira
bekaitzak jabetzarik ez dauka-ta
eta ez da griñarik.

Begitu, Argi zabaltsua ixilik dago
gure Argirik argiena Bat da!

The Strange Islands (1957)

(Euskeratzaille: Luis Arostegi)

ABESTIA: BILLA BA'ZABILTZ...

Zeruko argi baten billa ba'zabiltz
Neu, Bakartade, nozu irakaslea!

Neu noatzu aurretik utsaren barrura,
zure goizalde barrientzat eguzki bakanak sortzen dodaz,
zure gelarik sakoneneko
leioak edegiz.

Nik, bakartasunak, berarizko kiñua egitean
jarraitu nire ixillari, jarraitu erakusten dodanera
Ez izan bildur, abere txiki, espiritu txiki
(zu, berba ta abere),
ni, Bakartade, aingeru naz
eta otoi egin dot zure alde.

Begitu gau uts, aberatsean
illetargi erromesa!
Izendaturiko ordua naz,
sorbatz batek lez
aldia ebagiten dauan «oraiña».

Iñusturi ustékabea naz
«baietza» eta «ezetza» baiño arago,
Jaungoiko Berbearen aurrelaria.

Jarraitu nire bideai eta neuk eroango zaitut
eguzki ule-urregorrietara,
logos ta soiñu, errubako pozak,
itaunetatik garbi
eta erantzunak baiño arago:

Ni, Bakartade, zeure zeu nozu-ta:
ni, Ezereza, zure Dana naz,
ni, Ixilla, zure Amen naz!

Emblems of a Season of Fury (1963)

(Euskeratzaille: Luis Arostegi)

GELDIRO GELDIRO...

Geldiro geldiro
dator Kristo ortua zear
zugatz sagratuai itz egiten
Euren adarrak kalte barik
jasaten dabe bere argia

Geldiro geldiro
dator Kristo errautsak zear
ikasle galduaren billa
Lotsakorra berau
lar ikasia
berbak siñisteko
eta ostendu egiten da

Geldiro geldiro
jasoten da Kristo arto soloetan
Uzta aroa da bakarrik
Ikasleak bere loan biurtu
eta murmurikatzen dau:
«Damu dot»

Ikasleak itzartu egin nai dau
istoria ezagutu dauanean
Baiña geldiro geldiro
istoriaren Jaunak
negar dagi sutara

Cables to the Ace
or
Familiar Liturgies of Misunderstanding (1968)

(Euskeratzaille: Luis Arostegi)

EGOALDERA ITZULI NAI NINTZAKE*(Pablo Neruda)*

Gaixorik Veracruz'en, gogoratzen dut
 egoaldeko egun bat, nire lurra, zidarrezko egun bat
 arrain arin bat lez zeruaren uretan.
 Lancoche, Lonquimay, Carahué, goitik
 Bakankiro, ixillez ta sustraiez inguratuak;
 exeriak beren narru ta zurezko bekaulkietan.
 Egoaldea ondoraturiko zaldi bat da
 lantzurda ta zugaitz gelditsuz bureztundua,
 mutur orlegia jasotzen duanean erortzen dira tantoak,
 aren buztanaren itzalak bustitzen du ugartedi aundia
 eta, aren estean azkortzen da ikatz gurtua.
 Iñoiz ez geiago, esaidazu itzala, iñoiz ez geiago esaidazu eskua
 iñoiz ez geiago. Esaidazu oiña, atea, zankoa, burrukea,
 gainberatuko duzu basoa, bidea, galburua,
 laiñoa, otza, urdiña izanik, izanbidetzen
 zituana zure oinkada bakoitza etengabekiro erreak?
 Ortzi, utzi egidazu egun batez ioaten izarrik izarrera
 zapalduz argia ta sutautsa, desegiñik nire odola
 euriaren kabiraño eldu arte!
 Nai dut joan
 zuraren atzetik toltan usaitsutik
 ibaibera, zerrategietatik urten nai dut,
 oin bustiak in ardangelatan sartu,
 urritzaren tximizta argiaz giatu?,
 ondoan etzantu,
 ill eta berbizi koskatuz gari alea.
 Itxasoa, ekarri egidazu
 egoaldeko egun bat, zure ugiñei loturiko egun bat,
 urdin aize bat nire ikurrin otzari!

Muniategi-tar Sabin

OROITZAPEN

(Rafael Morales)

Oraindik dizdiz dago nire narruan
zure eskuen dizdirapena
ta, argiro noaugarretan,
betikoar garra, goietara.

Eztakit zein odeik nabaritzen nauan;
eztakit zelako zeruak, ze txorik
daruan nire biotza,
zerutar txingarra, egazean.
Ez zagoz nigaz eta bakarrik nago
eta zugaz. Bai azkenik bako
oroitzapenetan naiz erretzen.
Goitiar eta ero, nire eskuak
billa dabiltz billa aide illunean
zure eskutuko gorputz urrutia.
Baiña zu ez zagoz. Ni iltzera noa,
betikoarugarra, goietarantza.

Muniategi-tar Sabin

MAITE ZAITUT, NI NAIZ

(*Pedro Salinas*)

Ugarte, jauregi donerik
bizitzeko ez dot nai.
¡Bai alaitasun aundia
izenordetan bizitzea!

Soñekoak kendu,
ikurrak, argazkiak,
ez zaitut nai orrela
beste baten aldatua,
beti zerbaiten alaba.
Garbi nai zaitut azke,
alda ezia: Zu.
Ba-dakit munduko
jendearte guztietatik
deitzen dautsudanean
bakarrik zu izango zarala zu.
Ta zuk itauntzean
zein dan itauntzen dautzuna
beretzat nai zaituana,
izenak, iragarkiak,
edestia, lurperatuko dodaz,
iaio baiño lenagotik
leporatu eusten dana
ioango naiz apurtuz.
Ta munduaren arriaren
ezaugetasun billuts
betikorrera itzuliz
esango dautzut:
Maite zaitut, ni naiz.

Muniategi-tar Sabin

ORRI ZIMELEZKO SOIÑEKOAN

(Juan Larrea)

Amestu nagizu amestu laster lurreko izarra
nire betazalak ereinda ar nazazu nire itzalezko eusgarrietatik
atxurdin gorizko egoz lerrokatu nazazu izar izarra nire autserre artean
Aal izan aal izan azkenean nire xeraduran irudia
eguzkidun gizuren batena oñak uraren azalean
begiak neguaren biotzean
Agur munduari nire agurrezko amets artean
gizonak
agur gizonak eta euren eskuetako erritxoek
Alde guztietatik ezpatak dagoz nautela ebakitzen
zatieta
oh
ezpatazko ur-jauziak
Ezpatazko ur-jauziak da abiatze agindua
ni naiz dana abiatzen kobazuloz gain
buru-azurrak lez kirrizkarrazka
Iñor ez zegoen lenago izalean
Orain ni naiz baiña ni ez naiz neure jabe
nire begietan lo egiten duten
txoriek jabetzen zaizkien
baiño geiago.

Muniategi-tar Sabin

SUSMO ARGARRI

(Jorge Guillen)

Amabiak ordukarian!
Beste birunda bat da mundua.
Orain zait agertarazten
Aren erdia, aren asiera?
Dana da emen lautada
Garitzakaz urreztatua
Galburuz galburu dauna osotzen
Udate baten gorputza
Izateko naimenduraz
Eragin bakar bat zutundua
Erakargarri dan zerupean
Urdin orretatik.
Dot miresten
Begiratzeko leiduraz
Baterakoak eta ikurrak
Trakets nik, azter eta igertzen
Ez dedan zerbaitena.
Eta bitartean nire jakin ezak
Beren ibaizko okergunea darrai
Ikusten nago —lilluratuta—
Izadia dingilizka
Eskegita... Zerengandik?
Norengandik? Or ustegai
Onargarri bat dot kuzkuzatzen.
Ai, besterik ez ene Iainkoa!

Muniategi-tar Sabin

VENEZUELATAR ERARA EGINDAKO AMALAUKOAK

Andrés Athilano dugu gaurkoz Olerri aldizkariaren orri-aldetara dakarkigun venezuelatar olerkari ospetsua. «Duida'ren Arribitxiak» eta beste olerki liburu askoren egillea dugu. Gaztelera izkuntzan oso ezaguna. Olerkari bakun ta ats aundikoa. Ulerterreza ez, baizik sarri bein eta berriz irakurri eta gogartu beaŕekoa. Erabat atsegin eder eta sakona artaratu ezker beren izkuntza-goraberak eta beren geografi itz-esangurak ikasiz. Erri kutsuz edertzen, mamitzen ditu beren olerkiak, izadi ereduzko berein bitxikeriz. Euskal soñekoz aurkezten alegindu naiz aren olerkera. Ona ba, emen, euskeraturik aren «Venezuelatar erara egindako amalaukoak» olerki-liburutik artutako bat amalauko gaurkoz.

IZATEAREN ABERRIA

Gaua itzultzen da ta, ez du aantzitzen.
¡gaua nire bizitza gainean!...
¡nire bizi-leku txikia
bere ameskizun baten bakartadeaz!

¡Nire azkenengo seme irripartsua!
ta, or Putzela lo artua,
¡gaua itzultzen da ta ez du aantzitzen!...
¡gaua nire bizitza gainean!

¡Kuku egin bedizt nai bere kutxean
amorrik ez daman soin illez!
¡ta erortzen badere atzokoa,

usteldurik atera bedi gogoa
deserritu bati aberri bat
amets egiñaren samiñez!

Muniategi-tar Sabin

LUR SANTUETARA ERROMES

(Karol Wojtyła)

1. Olibete mendia

Lur apur bat, osto artetik ikusia,
sasi artetik legez, aldiak zear.
Ur-zear be, bai, aitz-arrakalak egiteko
kaliza baten barrena bete daroana.
Lur apur au, begira zagoz oindiño?
Edo-ta neuk bakarrik sortzen ete?

2. Judea'ko basamortua

Lur au eder dala esatea, ezta errez.
Odeietan dau galtzen arkaitzaren amilalde baltzak.
Aizea ta euria gurutzatzen berebillak.
Alperrik zabiltz berde pizkaten billa.
Urrun joan ziran gizonak. Ezin emen bizi.
Eta Zu eldu zintzazan ona, ain zuzen be,
eta ez lur oneri eder zala esateko.
Ez dau zer-ikusirik lekuak. Jentea da
billatu bear dozuna.
Aurkitzeko barriz bera dagon lekura joan bear,
aurkitzen dan lekuan billatu bear.
Zuk jakin dozu ori aukeratzen.
Lur oro eltzen da lur bakar ontara
eta au ikutuz bizitz-lur biurtzen...
Eta oro egin oi da beti-beti
Dana dan Agaitik.
Ementxe bakarrik egin zan
Dan Aren eta lurraren arteko aurkitzea.
Sorkuntza deritxogu
aspaldi dala jazo zan orori,
eta baita jabetza be.

Noberena lez zerbait aurkitzea da,
 eta berau biziarekin betetea.
 Alkar aurkitzeak ez dau adierazo nai
 zerbait eskuaz ikutzen danik
 (Zu ezin zaitu inok ikutu),
 ezta soilki bat bizi danik be
 (zer gure biziarekin zurekin kidetarik?);
 aurkitzean ar-emona dago bakar-bakarrik
 (bai ar-emon sendoa!),
 izan eta ez-izanaren artean egotea baiña,
 jaiotzaren eta usteltzearen artean nunbait.

Olan zuk, lur, lur askoren arteko,
 ar-emona zeukan usgunean, eta bizi ugari...
 Olan lotua zengozan zu, eta loturik zagoz.

Oi aurkitze-lur, lur bakarra!
 Oro egiña izan dan lurra,
 Dan Ari biziarekin emon zeuntsona.
 Baiña ezin dautsazu esan: «Ederra zara!»

Banatzaren aste bat dago aurkitzean.
 Ez gara alan be bananduko lur ontatik
 Dan Agandik banandu ez gaitzean;
 lur au amaituta be, Ak izaten jarraituko.

Jaiotz gero ez dago inolaz be banantzerik.
 Aurkitzearekin amaitzen dan banantzea,
 ezin daiteke amaitu jaiotzearekin.
 Jaiotzeak ez dau azkenik, ez banantzerik.

Oi lur, agertu-barri zarean lur,
 Dan Aren lur,
 gure Aitarekin lur!
 Gu jaiotz gintzaneko akitua,
 zuzen ez dakusagu bustirik ez ederrik.

Gaztetan be etziñan izan pizgarri ta eder;
 baiña, ori bai, bazter atsegiñak zeunkazan.

3. Kidetasunak

Bazter oneitaratzen naz (ez dira lengoak, ba-dakit).
 Emen ditut merkatariak ikoak saltzen.
 Or mutikoak argazkiak eta silluak
 zelofan-ingiz inguraturik eskinka.

Dei dagitzue dendetatik zintzur-abotsez.
Itzen bati oratzen italieraz, ingelesez,
eta polakeraz era berean.

Bazter oneitaratzen naz. Gora aundikoa
dozu tokia, leku sagaratua baita.
Tokiz aldatu ziren arriak,
koska, goibe ta makur-uneak bete zituen,
arek andik ona joan ziran oro.
Antxiñakorik ez da geratzen pikor bat bera.
Kidetasuna, alan be, ez dago onetan;
daukanetik kidatzen jatzu lekua.

Zuk zeure begitu ederrez bete zenduzan
tokien billa nabilkizu ni.
Ez nator eurak eskuratzeraz,
nire utsa eurak bete dagien nator.
Amaika bider eraldatu bear Zuk
zerbait neurea izan zedin
asieran zeurea bakar-bakarrik izan zana!

Arek ezagun izan eban leen-tokia
etzan azaleko lekua, bere amaren
sabela izan zan! Oi, oldoz al ba'leu arek,
Nazaret'eko arriak, ni gaiñetik igaroz,
noakien arri areik, berak be oiñakaz
ikutzen ebazanek dirala,
mundu ontan Zu zengozan toki bakarra zala!
Zugaz aurkitze bat izango litzateke
zure Amaren oiñak ikutu ebezan
erlaste zapalen barrena.

Lurreko lekuok, Lur Santuko lekuok
emen barruan, neure baitan,
ez dakit zuok zelan ezkuñatu.
Ez dakit zelan zapaldu zuok, ezin dot:
belaun-makur jarri nai dot zuon aurrean.
Ziurrago jat olan aurrez egitea.
Belaunak lurrean ixil dot jarraitzen.
Neure zerbait geratuko jatzu, oi lur!,
neure ixilla geratuko jatzu. Eta bitartean,
barru zaroadaz zeu lez izan nadin
testigantzaren leku.
Ba'noa, lekuko lez ba'noa,
testigutza egitera noa
millaka urteetan zer jazo dan iragartera.

Tokien kidetza ez dozu gero
 arrien kidetasuna bakarrik,
 etxe orpo, suete oiñarri, oxin-orma
 (oi Siken'go oxin,
 Jakob'en egunak ezkerro,
 samaritarraren egunak ezkerro, gaur arte!).
 Ez, ezta bazter eta lurraldeen kidetasuna
 begien aurrean edegi oi jakuna.

Bazter naz ni be ta ikuskizun ontan
 alkar aurkitze bat daukagu.
 Ez noa arriengana, izpazterrean lurra legez,
 gizonaren begi-aurre zabaltzen diran
 lurralde ta bazterretara baiño.
 Itxasoa lur-barne sartu oi danez,
 ikuskizuna olaxe begiz sartzen gizonari.

Ez nabil arriengana,
 etxearen orpo,
 kalearen kalmazada,
 suete-azpi, santua dan
 alderdirantz nabil, toki sagaraturantz.

Tabor mendia, goi-erpiñetik,
 ikuskizun bakan. Galilea
 gorantz doa apurka kutrillo bakotxean,
 gizonaren izerdiz landua,
kibutz bakotxean; au obeto agertzen
 gabà jaustean, tximistargia ikuspegia
 argiz beteago ixioturik jartean.
 Or ondotik puzka aize-bolada otza;
 bakarrik nau emen izten, eguna itzaltzean.

Genesaret itxas-egalak. Emen naz aurkitzen
 Kafarnaum, Betsaida, Magdala'n. Arri batzuk
 jasoten dodaz leku bakotxean, eta egunen baten
 Notek ibaiko arrantzaleren baten
 esku nekatuan ipiñiko ditut.
 Sartu ta urten, arnastu; aren eta onen tokiak
 bakotxagan dagoz lurrean bertan baiño geiago.

4. Zugatz bat

Leku ontara eldu zan Abraham bere ibilliz.
 Abraham, aurkitzen gurenaren gizona (*tres vidit
 et unum adoravit*).

Toki oneitara edegi zan aren barru aurkitzea.
Lur osoa Lur biurtu zan onetara,
au da, egoitza. Abraham, aita, onen leiñutik
erneko da Adan barria.

Eremuan zear etorri bear da toki oneitara.
Abraham janari billa ebillen basamortuan,
bere barru eremuan ikusi eban zugatz bat
(*tres vidit et unum adoravit*).
eta Aregana zuzendu zitun bere urratsak.
Zugatz orritsua!
Zure gerizpeak babes beiz gizasemeak oro,
abereak eta landareak!
Erri osoak
jarraitu bear dauz Abraham'en urratsak.
Gaur egazkiñak —«Arabic airlines»— dagie
bide arloa ordu bian. Uxa ete dogu
urruti joan-nekea ta lur elkorretik urrin,
larre-sail lantzar etzetik iges egitea.
Urruti lagako dogu Sinai igarotean,
baiña bulartsu joan ziren oneik,
eta zuzen, mendia aurkitzera.

Lur, lur, erantzun betiko jakituri!
Aurkitzearen lekuak, eremu izatea lagarik,
atseden-leku —oasis— izan bear dau.
Loratu bearra dau gizasemeak
zure etortzearen zantzuaz oartzean.
Zatoz eta ekar eizu zeugaz
udabarria, gizonarentzat!

Alda zaitekidez, bear bada,
joanean geratu ziran errietaz,
eta etorkizunean loratuko diranetaz?
Alda ete daikegu toki loretuen truk
gurutzea tinkotu zan mendi kaska-motza?
Basamortu zear etorren leku oneitara erria.

Aurkitze toki guztien artean,
auxe da azkena ta bakarria.
Munduak ezingo dau inoiz beragandik alde egin.
Munduaren sendotzaren tokia dozu.
Gizona ezin da urietan soilki loraz jantzi,
etxeak, zugatz edaburuak baiño garaiagoak
aspaldidanik jaso ziren urietan aurki.
Berriro dator sukalde bako jentea
Lur au arri biurtzen, Gurutzeari esker.

Aren aztarnarik ez da gelditzen.
 Gurutzea eraiki eben aitza be ezta ikusten.
 Azken zentzunera gauza guztik
 erne ziran lekutik ur-urre,
 bein-beiñeko etxeak jaso dabez.
 Eraskin etxagintza, ta aldi adierazle.
 Zati ta itxura oro osotasunean argitzen.
 Osotasunaren lekua auxe dozu,
 aurkitze guztien egoitza
 eta gizaseme guztiena. Leku ontatik kanpo,
 sukalderik ez dauken gizasemeak dituzu.

Gizona erne, azi, loratu da egiten urietan;
 uriak barriz gizona uxatzen, eta egun baten
 sukalde barik da geratzen, eta nai-nun
 aterpea billatu daroa, eraskin etxagintzan
 naiz oraintsu asaturikoan egokitua.
 Uri bat jalgi oi da, alan gertatuz,
 baiña orrela be, barren illunean,
 idoro oi da zentzun barriren bat,
 azalera datorren sorburuko ura iduri.
 Gurutzea biurtu jaku guri
 Jakob-en oxin sakon.

5. Barne-tokia

Zugañ daukot nik tokia. Zurea nigan dagonez.
 Gizaseme guztiena dozu toki bera.
 Ni, beraz, ez naz baztertua somatzen.
 Askotuz noa, alan be, bakarrik eta bakar.
 Gurutzea da. Ementxe jasoten zan.
 Askotze au —eta ez gitxitzea— ezkutu bat dozu,
 Gurutzea da, ur-lasterraz goiti. Beroni esker,
 zenbakiak bazter-azo oi dira Gizonaren aurrean.

Zelan eldu ziñan Gurutzera? Zelan al izan zenduan?

Mailladi batetik jatsi gintzazan, arro,
 ormean zear zuloturiko bidetik.
 Orduan aldatz-beera jatsi ziranak, gelditu ziran.
 Arlosa bat dago orain ezaugarri.
 Gantzukiñak ipiñi ebezan zure gorputzean
 eta obi barruan laga eben.

Tokia jadetsi zendun lurrean zeure Gorputzarentzat.
Eta kanpoko lekua barrukoz aldatu zenduan
au esan zenduanean: «Ar danok ortatik».

Ni erromes etorri nintzan lur ontako
bazter guztietara dizdiz dagizu barru-tokiz.

Gizaldiak dirala autatu zendun toki au.
Berton emon zaroadaez,
berton onartu naroazu.

Itzultzaille: Aita Onaindia

ZEIN-LEINKA

(E. Entuchenko)

Artzaiñak iñoen: «Galilei au
galgarri da, ta eztau zentzunik»;
baiña, aldiak adierazten dauanez,
zentzungea jakitunen izan beti.

Aren adin-kide zientzilari bat
etzan a baiño zuur-zorrotz-ezagoa.
Ba-ekian bai lurra biraka dabillena,
tamalez alan beak sendia janaritu bear.

Eta bere emazteaz zein-lenagoka astean,
bere fede gaiztoa burutu ondorean,
uste eban zein-leinka, lasterka ebillela
egiazki laster ori ondatzen ziardula.

Lurbiraren izatez konturatu nairik
galzori oroz Galilei soilki jarri zan aurrez,
eta gizon aundia izan zan... Arek bai egin
ebala lasterra! Ari bai ulertzen jako!

Dagigun, ba, oiu «gora zein-leinka»
Shakespeare eta Pasteur'ek,
Newton eta Tolstoy'k egin
ebenaren antzekoa baldin bada.

Zergaitik ete ebezan basaz estali?
Talentua talentu dozu gaitzez erasi arren.
Gaitzesten ebenak aspaldi dira aantz-zulo,
baña nok ez ditu gogoratzen gaitzetsiak?

Gorantz igon nai ebenak egazean,
koleraz il ziran osagilleak:
zein-leinka egin eben guztiak!
Eta nik begi-aurre arein lorratzak dodaz.

Fedea dot arein fede sagaratuan.
Fede onetan datza, bai, nire kemen guztia.
Nik neuk be zein-leinka egiten diardut,
berau egin nai ez dodalako, ain zuzen.

Igotz

ORFEU-REN SEMEAK

(*F. Mistral-ena*)

Marsellako Les Enfants d'Orphée abes-batzarentzat egiña, 1867,

I

Kimuak gara Grezi illezkorreko, – oi Orfeu, giza jainkoti, zure semeak!
– Bai, zure semeak gara, oi Probentza guren!, – eta Marsella, gure uriburu
–izurdeak itxasoan jolaska dakusana.

Abes daigun geure asaben aintza – kondaira barru – euren oiñatza itxi
ebena – eta beti, gutunak lekuko, – aske izan zirana — itxasoa ta ipar-aizea
lez.

II

Eguna jagi ta sartzen dan bazterreraño, —zabaldiz zabaldiz daroazuz
gure gizonak; – baiña munduko errialderik jorienak, – euren oparotasun
aunditan, – ez dabe egundo aantz-azten tanbolin-soiñua.

Abes daigun geure asaben aintza – kondaira barru – euren oiñatza itxi
ebena – eta beti, gutunak lekuko, – aske izan zirana – itxasoa ta ipar-aizea
lez.

III

Marsella, sutsu ta alai, – negu ta uda eguzkitan lan dagizuna, – erabil
aoan arkesi lorea – eta betoskolan itxi bakar-bakarrik – Jainko-Amaren diz-
diz aurrean.

Abes daigun geure asaben aintza – kondaira barru – euren oiñatza itxi
ebena – eta beti, gutunak lekuko, – aske izan zirana – itxasoa ta ipar-aizea
lez.

Igotz

LORIK-EZA

(Gerardo Diego)

Zu ta zure lo gorri. Baldin ez dakizu.
Zu lo. Ez. Ez dakizu. Ni lorik gabea,
eta zu, erruge, lo zagoz zerupean.
Ontziak itxas-zear, eta lo-mende zu.

Ortzi-giltzak nabe izten, ai!, espetxe sartu,
ostu, leotzeratu nabe. Lei otzean,
milla orritan aize-leiar. Ez egazean,
nire egaztiak ezin zu egoz ikutu.

Lo zagozala jakin ziur, eskierki,
ez-ajolaren ildo, lerro aratz, geldi,
nire beso artetik ain ur zagozala.

Ugartekoa morroi benetan bai dala!
Ni, ernai, zoro, itxas-ertzeko troketan,
ontziak kresal-zear, zu lo leun gozotan.

Igotz

URBION GAIÑA

(Gerardo Diego)

Gaiña da, buruenik, atzenengo goi-gain.
Ta nire begi biak dagiez bueltak,
bira-biraka zoroz otseskian kantak,
Espaiña erdia ta onen argi-lakain.

Ariña da lurra txit. Naigabe oboa
utsal itzuli dautzu goi-biribilketak
ta uin emai gearen iku-mosuketak,
mendaitz eta ibar gozo eskein dautso loa.

Or datza lur-parrasta; ez dau aztarrenik,
—barne-min ezkutuak daragoio negar—
Jainko atzak gain-ikutuz dagitsona ezik.

Baiña zerbait, Urbion, zugan lo ez dago,
—zure elur garbiaren sein-oialak dardar—
ta bage jaio ta negar or dozu Duero.

Igotz

OARRA.— «Urbion», Soria ta Logroño probintzien arteko mendi garaia, 2.246 metro goibe dituna. «Ur» - «Bi» - «On», zer esan nai ete dau itz onek? Euskal itza dala dirudi. Mendi onen urak, inguruan potzu ta zingira entzutetsuak egiñik, batzuk Ebro-ra doaz, Naxera-tik zear doan Naxerilla ugarituaz, besteak Gaztelerrria zearkatuz dabillen Duero egiten. Antxiña baten, itxura danez, lurralde arein jabe euskaldunak ziran, Ezkarai aldetik eta an bertan Zarroki deritxon gaiñak eta Soria uritik bertan daukagun Garrai erritxoak eta abar, ori adierazo nai dauskue beintzat. Muna (erderaz *colina*) esan gura dau «onak» (on-aindia, ots, muna aundia), beraz «ur bi» alkartzen diran muna edo tokia.

ESOPO'REN IPUIÑAK

159.— Belabaltza ta luki-emea

Belabaltz goseti bat ikondo gaiñean gelditu zan, baiña ikoak oindiño berderik egozala ikusiz, umotu arte zain geratu zan. Luki-emeak, belea luzatuz joiala gaiñean, zergatik zan ori itaundu eutson. Jakitun egin zanean, esan eutson beleari:

– Oso txarto egiten dozu itxaropenean uste izanik: amets zoroz janaritzen jatzu itxaropena, eta ez bazkaz.

160.— Belatxinga ta belak

Belatxinga bat, beste belatxingak baiño aundiagoa alanbearrez, bere endakoak arbuiaturik, belaeen artera joan eta euren arteko bizimoldea eskatu eutsen. Belak, baiña, aren izakera ta abotsak ez ezagaturik, pikoka zauritu ta andik bota eben. Eta belatxinga, belak erauzia, bere belatxingetara biurtu zan. Oneik orduan, iraiñaz minduta oindiñokarren, ez eben euren artean artu nai izan. Olan ez batzuk ez bestetzuk, ez eben eurekaz artu.

Gizasemeen artean be orrenbeste jazoten da. Euren aberria itxi ta beste bat obetzat aukeratu, txarto ikusiak dira emen arrotz lez, eta, gaiñera, euren erritarrentzat be gorrotogarri dira, arbuiatu ta gitxi-etsi ditulako onek.

161.— Belatxinga ta egaztiak

Zeus'ek, txoriai errege bat ipiñi nairik, egun bat izendatu eutsen bere aurrean batu zeitezan, euretariko guztien artean bat ederrena autatu bear eban danen errege izan zedin. Egaztiak ibai-ertzera joan ziran gorputzak garbitzeko. Belatxingeak orduan, bere itxusitasuna ikusirik, beste egaztietatik jausten ziran lumak batzen ziarduan, bere soiñean eurak egokiturik. Olan gertatu zan egaztietatik ederrena.

Eldu zan egu izentatua, eta egazti guztiak agertu ziran Zeus'en aurrean, an zan belatxingea be, bere luma-egaki ñabarrakaz. Eta Zeus ain ederra agiri zanari bere erregetza emotekotan egoelarik, egaztiak, aserre sumiñean, bakotxak berari egokion luma kendu eutson, eta olan luma barik leen bai-zen belatxinga geratu zan.

Au jazoten da urrez jositako gizonakaz: iñoren ondasunaz jazten diranean, zerbait dirudie; baiña zor dabena ordaintzean, lenago ziran lez daukazu.

162.— Belatxinga ta usakumak

Belatxinga batek, ondo janarituriko usakumak egozan usotegia ikusiz, bere lumak zuritu ta araxe joan zan arein janariz bera be gozatzer. Belatxinga ixilik egon zan artean, usakumak, euretako bat zalakoan, eurentzat artu eben; baiña momentu baten aaztu egin zan eta garraxi bat bota. Usakumak orduan, aren abotsa ez bait eben ezagun, jaurti eben andik guztien artean. Eta belatxingea, usakumen jateko gozo barik geratzen zala-ta, beretarrren artera biurtu zan. Belatxingak alan be, ekarren koloreagaitik ez bait eben ezagutzen, bota eben euren artetik; olan, janari bitatik gozartu nai ebalako, ez bataz ez besteaz geratu zan.

Ipuin onek erakusten dausku: geure-geureak diran ondasunaz naikotu bearra daukagula, zikoizkeria ezeren obari bakoa izan ez-ezik, sarri daukaguna bera be galdu azoten dauskulako.

163.— Belatxinga igeslaria

Gizon batek belatxinga bat eizatu eban, eta zango batean liño-zko ari bat loturik, bere semeari emon eutsan. Belatxingeak, baiña, gizasemeen artean bizi eziñik, onako askatasun tartetz baliatuaz, iges egiñik bere abiara biurtu zan. Baiña aria adarretan naspildu jakon; ezin, beraz, egazik egin, eta, hilurren bere burua ikusiz, esan eban:

– Doakabe! Gizasemeen artean katigu ez egotearren, bizitza galtzen dot.

Alegi au ez jatorke txarto arrisku txikietatik iges egin naiean, alanbearez beste aundiago batzuetan jausten diranai.

164.— Belea ta luki-emea

Bele bat, aragi-zatia ostu ondoren, zugatz baten kokatu zan. Lukiak ikusi eban eta, ari aragia ostu nairik, aren gorputz aundi ederra goratzen asi zan, egaztien errege izateko bera baiño obeto apaindurik ez egoala esanaz; eta ori be lortu leikeala ziur asko abotsik izan ba'leu. Beleak, abotsa be baé-bala azeriari erakutsi gurarik, jarein eban aragia garraxi aundiak botateko. Luki-emeak aragia artu ta esan eutson:

— Bela lagun, adimena ba'zeunko barriz, ez zintzatekez ezeren paltan izango egaztien errege izateko.

Ikasbide ederra ergelentzat.

165.— Hermes eta belea

Arrapagaillu baten Apol'i itz emon eutsan intzentsua erreko eutsala; baiña, arriskutik urtetean, aaztu eban bere agintzaria. Ostera be beste lakio baten jausirik, Apol itxi ta Hermes'egana zuzendu zan, oni opari bat eskiñiko eutsola agindurik. Baiña jainkoak esan eutson:

– Zuregan, zori-bako!, zelan uste ona ipiñi, zeure leen-ugazabari ziria sartu ba'dautsazu?

Ongille bategaz esker txarreko izan gareanean, zoritxarrak jo ba'gaitu, ez dogu geiago ifiondiko laguntzarik izango.

166.— Belea ta sugea

Janari-urri ebillan bela batek sugea ikusi eban eguzkitan lo, eta aren gaiñera eldurik, airez aire jaso eban erpa artean. Sugeak, ostera, itzuli ta aginka egin eutson; eta beleak ilteko zorian, esan eban:

– Ene doakabe! Aokada bat idoro, ta beraugatik il bear!

Ez datorkio gaizki alegi au altxor-lapiko bat aurkitzeak erio-arriskuan jarten dauanari.

167.— Belea gaixorik

Gaixorik egoan bele batek bere amari esan eutson:

– Ama, eskatu jainkoai, ta ez egizu geiago negarrik egin.

Amak erantzun eutson:

– Euretatik zein, seme, zutaz errukitu? Ba-da bat-edo-bat zuk aragia ostu ez dautsazunik?

Areik bizitzan arerio asko egin dabezanak, ez dabe bear-izanean laguntasun aundirik izango.

168.— Larratxori gangarduna

Larratxori gangardun bat lakioan jausi zan, eta antsiz bota eban:

– Zorigaiztoko larratxori! Ez dautsazu ifiori ostu ez urre, ez zidar, ez ezetariko gauza bitxirik; galgarau pitin bat da eriotzara naroiانا.

Egoki jatorke ipuin au, obari ezerezagaitik, arrisku aunditan sartu oi diranai.

169.— Belatxinga ta belea

Garramuraz jarri zan belatxinga belearen aurka onek gizasemeei zantzuaq emon oi dautsezalako, etorkizuna iragarritz eta, auxegaitik, oneik tesgigtzat artu oi dabe; belatxingak be doai ta eskubide bardiñak beragandu opa zituan. Bidazti batzuk, bada, andik igaroten ikusiz, zugatz baten gelditu zan, garraxi izugarriak jaurtiaz. Aren abotsa entzunik, bidaztiak bildurrez biurtu ebezan buruak; baiña eurotatik batek, itza arturik, au esan eban:

– Adiskideak, goazen aurrera; belatxinga besterik ez da ori; orren garraxiak ez dabe ezer iragarten.

Eta bardintsu gerta oi da gizonen artean be: eurak baiña sendoago diranakaz leiatsu dabilzanak, ez dabe areikaz bardintzerik lortzen, baiña bai arein isekaz betetea.

170.— Belatxinga ta txakurra

Atenea'ri opari egiten ziarduan belatxingak txakur bati dei egin eutson opari osteko oturuntzara. Txakurrak jardetsi:

– Zer dala-ta urtzen dozuz zeure ondasunak alperreko opariak eskintzen? Jakin bear zeunke, ba, jainkosak ezesten zaitula, zure iragarkizun guztiak utsean eukiteraiño ezetsi be.

Belatxingak errepika:

– Orixegaitik ain zuzen be egin oi dautsadaz opariak, ba-dakidalako nirekiko aren gogo txarra: onezkoak egin nai ditut aregaz.

Era berean, gizonik askok be bardin jokatu daroe euren izterbegiakaz, bildurra dautselako.

171.— Marraskilloak

Lugin-seme batek marraskilloak txigortzen ziarduan. Arein zirt-zartak entzunaz, esan eban:

– Pizti kaskarrak, sutan dagoz zuen etxeak, eta kantari oraindik!

Alegi onek irakasten dau, orduz kanpo egin oi dan guztia, errezpegarri dala.

172.— Kisne antzartzat artua

Gizon aberats batek batera janaritzen zituan antzarra ta kisnea; eta ez asmo bardiñaz, bata kanturako nai eban, ba, ta bestea mairako. Antzarrari bere txanda eldu jakonean, gaba zan eta illunez ezin zeitekezan bereizi egazti biak, zein zan bata ta zein bestea. Antzarraren ordezkisnea arturik, onek erio aurreko kanta soñua asi eban. Ugazabak ezagutu eban aren abotsa, eta orrek atera eban bizirik.

Zer dauSKU erakusten alegi onek? Musikeak sarri atzatzeka eragin oi dautsola eriotzeari.

173.— Kisnea ta bere ugazaba

Kisneak, diñoenez, iltera doazanean abesten dabe. Gizon batek salgei ikusi eban kismea, eta esaten entzunez kantuz abere oso eztitsua zala jakiñik, bera erosi eban. Gizonak bein aparta emoten ebalarik, kisne billa joan eta kanta egiala jan-edan bitartean eskatu eutson. Kisneak ez eban itzik oguzi. Baiña, egun batean, iltera joiala uste izanik, illeta bat abestu eban aurretiaz. Jaubeak bota eutson, ori entzutean:

– Ilterakoan bakarrik kantatu bear ba’dozu, ergel bat izan nintzan zuri, il ordez, abesteko otoi egitean.

Sarri askotan orrelaxe jazoten da: gogo onez egin ez nai doguna, indarrez egitean.

174.— Txakur biak

Gizon batek txakur bi eukazan. Bata eizarako azi eban eta bestea bere etxea zaindu egion. Lenengoak eizara urten eta zerbait artzen ebanean, ugazabak orren zati bat etxea zaintzen egoan txakurrari botaten eutson. Eizatxakurrak, au ikusirik, agiraka egin eutson gogor be gogor bere lagunari: bera zan urten eta askotxo jasan bear ebana; bere lagunak, barriz, ezertxo be egiteke, bere irabazitik jaten eban. Txakur-etxe-jagoleak erantzun:

– Ni ez nozu origaitik gaiztetsi bear, geure ugazaba baiño; onek ba niri, lan egiten erakutsi ordez, iñoren lanez bizi izaten erakutsi daust.

Ume alperrak be ez dabe akarrik merezi, euren gurasoak bait dira alperkerian azten dabezanak.

175.— Txakur gosetiak

Txakur batzuk, erreka barruan garbitzeko ipiñi narruak ikusi ebezan. Baiña areinganaiño eldu eziñik, ori lortzeko ura edatea erabagi eben. Alan be, edan eta edan, narruak eskuratu orduko eztanda egin eben danak.

Itxaropenak eraginda, etzaitetz sartu lan arriskutzuetan.

Igotz

BERTSOLARIAK

BERTSOLARIEN TXAPELKETA (1986)

Bertsolariak! Bertsolariak! Badau doai ederrik bertsolariak ditun erriak! Ez dot izaten aukera aundirik bertso-saioetan agertzeko, baiña aurren, senar-emazte begiko biri esker, izan neban aukera Anoeta-n egin zan azken saioan egoteko, eta goiz eta arratsalde benetan aukera bikain-bikaiña gure bertsolari gazteai entzuna txalotzeko. Gitxitan izan oi ditugu jai ain bete ta atsegiñak.

Lenengo ordutik bete-betea txirringa-zelai itxia, gizategi apain biurtua. Gaztez bete zan batez be. Ezta arrigarri: ikastola ta eskoletan gaur egin oi dan bertso erakusketak, ikusten da, ba dakaz bere frutuak. Andik eta ko-txez eta bultziz, eta oiñez, aratu ziranak ez da errez zenbat ziran esatea. Eta etziran ara eldu, egotearren bakarrik; nik aurrean neukazan mutiltxo bik, Errera-koak eurak, bertsolarien itz, kantu ta zirkin guztiak jasoten ebezan.

Bertso-jaija zala-ta, entzule ta ikusleak pozik gelditu zirala esatea, ez da lar esatea, egia utsa bait da. Bai an egozan entzuleak, bai kalean eta taberne-tan aurkitzen ziranak eguerdian bazkaltzen eta gero, gertakizun ari buruzko goralpenak besterik ez genduan entzuten. Gaur marmartiak gara, edozergaitik miiña zoli-zoli erabilten dakigunak, eta an etzan olakorik, txapelaren aldaketari buruzko zerbait ezik. Baiña oso-osorik zailla dogu guztion gogora gauzak atontzea.

Txapelketa ortaz, aurretik eta gero, asko idatzi izan da. Merezi eban jaiak. Obariak txalotu, akatsak ezaindu. Akatsak izan ziran bai epai-mai-koen aldetik eta bai bertsolarien euren jokabide aldetik be; baiña jardun eder, zentzudun eta jakingarriaren aurrean, ondo murgildurik geratu jaku-zan akatsak.

Urduri ta pozez gaiñezka ara eldu ziranen artean, bat Markiña-n irakasle dan praille karmeldar Luis Baraiazarra dozu, bertsolaritzaz bizi-bizi ardu-ratzen dan gaztea. Oraintsu idatzi dau lan eder bat «Karmel»-en jai ari eki-ñaz. Aurtengo (1986-2) jorraila-ekaiña 177 zenbakian dator, 6-garren orrial-

dean, lan luze jakingarria. Gizonki azaldu ta epaitzen ditu ango gorabera guztiak.

Nik, beraz, ari emongo dautsot itza. Gai bitan batez be: 1) Txapelketari buruzko *eritxian*, eta 2) Bertsorik *onenak* aukeratzean.

Bere uste ta eritxia onela adierazten dausku. «Azken aldiko txapelketan —diño—, bizkaitarrak nabarmendu dira, zalantzarik gabe, bertso bikain hunkigarri horietan: 1980eko txapelketan Amuritzaren «*Bihotzean min dut*», «*Gizona ez da ogiz bakarrik bizi*» eta «*Aitari*» egindako bertsoak guttion gogotan daude oraindik. 1982ean Idiazabalen, txapelketako azken aurrekoan Lopategik «*Ez naiz ni gerraren zale, baizik bakearen zale*» gaiez kantatutako bertso zoragarriak, Durangon azken aurrekoan Jon Enbeitak eta bederatzi puntukoan, «*Kantak dioen bezala, zer eskatzen du herriak* gaiaz botatako hiru bertso gogoangarriak. Urte horretako finalean Amuritzak «*Neguaeren atarian agertzen den txantxangorriari*» eta «*Emakumeari*» eta azkenez desenpatean Lopategik eta biek naufraguari botatako bertso bikainak. Honelako zenbait bertso entzutean, txunditurik, benetan hunkiturik geratu naizela esateko ez dut lotsarik.

«Aurtengi txapelketan zer? —darrai—. Aurtengo txapelketan ere bertso on ugari entzun izan dugu, baina nire eritziz, ez da aurreko bi txapelketak bezain disdiratsua eta jantzia gertatu, finala behintzat. Goizeko saioa arratsaldekoa baino hobea, hala ere. Arratsaldean, azken orduan behera egin zuen txapelketak, gartzelako gaiak ez zuelako gehiagorako ematen. Inork galtzekorik izatekotan gai hartan, goi-mailakoek, sakon, sentimenduz eta lirikotasun-kutsuz kantatzeko joera dutenek. Laster igarri zuten gai hartan, berek ohi zuten bezala bertso gogoangarriak kantatzeko, han zeuden hiru bizkaitarrek ez zutela aukera handirik izango eta halaxe gertatu. Azken puntuak bertsoari bere tonua eta zera ematen dizkionez, gartzelako iharduerak txapelketari goidura eta erremate bikaina emango ziola uste genuenean, horra non egiten duen, hain zuzen ere, beherakada! Eta guztia gai petral haren erruz. Eguna zoriontsu igaro ondoren, auto batek azkenean aurpegira botatzen dizun zipristin-parrastada iruditu zitzaidan. Baina lehengago ere zerbait arrarorik ikusiak ginen. Galdera marka beltz eta handi batez seinalaturik dut Peñagarikanok Lopategirekin izandako jokaera, benetan itsusia izan bait zen. Zer dela eta doinu aldaketa? Laguna urduri jartze-ko ez bada, zertarako? Bertsolariak, ofiziotan kantatu baino lehen, doinuaz ados jarri ohi dira eta kasu honetan ere, jakin ahal izan dudanez, hala egin zuten. Baina Peñagarikanok ez zion Lopategik hasitako doinuari jarraitu. Honek, hamarreko nagusian doinu ezagun-ezagunez eman zion hasiera eta Peñagarikanok beste doinu batez erantzun...horrela egin zuten, hasi eta amaitu, saio osoa, bakoitzak bereari eutsiz. Beste aldetik, Lopategik erabilitako doinua menderatzen ez duen bertsolaririk ez dut uste izango denik, edozein bertsozalek ere guztiz ezaguna bait du. Hau azpi-jokoa izan zenik inork ezin du frogatu, eta frogatu ezin delako, ez dago baieztatzerik, baina susmagarri bai baten. Epai-mahaiko batez edo bestez ere, agian, balegoke zer-esanik, baina hau ere frogaezina denez gero, hobe isiltzea!

«Gertakariak txapela buruz eta herrialdez aldatzera bideratu ziran. Sebastianen burura joan zen azkenez. «Neure eritzian gauza bi ditut garbi: Batetik, ez dela erraza izango orain arteko txapeldun eta txapeldun ordezkoa dauden lekutik mugitzea, herri tinkoak baitira, eta bestetik, garaileak «dena delarik ere» ongi taxuturiko bertsoak kantatu beharko dituela zortzikote horretan nagusitzeko. Ez dago zalantzarik. Txapelaren jabe egingo dena, bertsolari bikaina da». Jose R. Etxeberriak martxoaren 23ko «EGIN»en idatzitako hitzak dira. Aurrez eritzirik ematekotan, besteok ere horrelako zerbait esango genuen, ziur asko, baina ikusiak ikusiz, zalantzak ere sortzen dira.

«Merezi edo merezi gabe
txapel eta guzti kantari»

zioen Sebastianek. Merezi baietz esan behar, inoiz goi-mailako bertsorik egin ez arren, bertso onak egin bait zituen ia beti, eta batez ere akats nabarmenik egin gabe. Hala ere txapeldun berriak —bere etorri-erraztasun eta guzti— goidurarik ez du lortzen eta arriskatu ere ez da egin, oraingian behintzat. Tirrika-tarraka bazkaria prestatzen ari zen ama zaharraren gaia, Enbeitak, Lopategik nahiz Amurizak harrapatu balute! Baina jokaldi ikusgarriak egin ondoren, tantua galtzen duen pilotariaren antzera, goizeko bakarreko gaian bi bertso zoragarri kantatu eta gero, Amurizak txapa jo zuen hirugarrenean, Lopategik arratsaldean gartzelako gai petral hartan egin zuen bezala. «Txapelaren jabe egingo dena bertsolari bikaina da» zioen Jose R. Etxeberriak. Ona dena zertan esanik ere ez, zenbait iharduera motatan oso ona ere bai, baina oraingoan —nire eritziz— bertsolaririk bikainenak txapelik gabe geratu dira eta txapeldunak, bere birtuteak ukaezinak izan arren, haien une batetako edo besteko makaluneaz baliatu behar izan du txapela jazteko».

Ondoren ango eta emengo bertsolari batzui, Txirrita ta aren bertso-idazkerari zerbait ikutu ta gero, berak eta bere eritxiz jasotako onenen zerrenda labur bat emoten dausku. Au dausku autortzen asieran: «Neure eritziaren galbaetik pasatu ditut zenbait bertso eta aukeraketa honen erantzule bakarra neu naiz».

A. Egañak, Artxandatik Bilbora begira zaude gaiari:

Begira nago jarria beraz
zeru erditik mundura;
Bilbo aldeak sartu du nere
barrunbe hontan ardura,
kez estalia ikusitzen det
hiri haundiaren modura
—hori da zatar itxura—
zalantzan nago oraindik ere
petrolioa den hura,
hurbildu eta konturatu naiz
dala Nerbioiko ura.

Beraz gizonak jarriak daude
kutsaduraren esklabo;
Bilbo aldeko biztanle denak
martxa honetan akabo,
kutsadurak hor ba omen dauzka
nik ez dakit zenbat grado;
garbia gendun lenago,
orain zikina nagusitu da
piskana eta gehiago.
Erremedioa ipini dezan
Udaletxea non dago?

Alper-alperrik hasi ziraden
arren, arren eta arren;
ibai zikinak goikaldetikan
zerrikeria zekarren;
gure hirian bizi beharko
al denik eta ondoen;
badaukagu nahiko kemen
nonbait egin gura balute
lana sobra dago hemen;
beraz al dala bete dezagun
giztiok ito baino lehen.

J. Sarasuak, «urte batzuk badituzu eta bakarrik bizi zara eta gaur kontu-
ratzen zara oinetakoak lotzeko ere ez zarela gauza» gaiari botatako 2 bert-
soa:

Gazte aroan eduki nuen
besteak hainbat arazo,
baina hoiei bakar-bakarrik
nahi izan nien eraso;
gaur zapatillak lotu ezinik
aurrean daukat frakaso:
maitasunikan ez nun emanda
maitasunik ez det jaso.

Euzkitzek, gai berari botatako 3-garrena:

Zahartzaro bilakatu zait
azken orduko ezbehar;
hori askoren gaitza da eta
zertarako egin negar?
Lehen gaztea nuen gorputza
orain jarri zait hiltzear,
nik laprastaka jarraituko dut
heriotz bidean zehar:
lan egin duen gizonak ez du
hiltzeko lotsarik behar.

X. Amurizak, «Askoren eritziz aurrerapen handiak egin ditu gizarteak. Zer diozu zuk» gaiez kantatuko lehen bi bertsoak:

Historiaren haritz zar horri
 behar diot orain tira
 aurrerapeneri begira
 askori horrek begietara
 ekartzen dio dirdira (bis)
 pentsatzen nago lengo ibaiak
 len bezain garbi balira
 zer ur greskoren segida
LEN BEZALAXE GAUR ERE; JAUNAK:
 len bezalaxe hiltzen dira
 eta tankera berdin-berdina
 daramate hilobira (bis).

Lengo mendetan piztutzen zuten
 mendi goietan zuzia
 —tximista ere jausia—
 igual morroia biltzen zen bertan
 eta berdin nagusia (bis)
 aurrerapenik ez dut ukatzen
 baina gauza itsusia
 sortzen bait dago hasia,
 zoriona ere non ote dagon
 hori da gaurko auzia;
 zorion hori galdu ezkerro
 galduta dago guzia (bis).

Bigarren bertso hau, bikain-bikaina da eta gaiari bete-betean dagokio-na.

Gorrotxategik, «Zeri diozu beldurra?» gaiari botatako azken bertsoa:

Beste aldean lagun batzuek
 egongo dira entzuten;
 ai, nik bildurra diodan hori
 lenagotik pasa zuten
 berriro ere bilduko gera
 bestaldean egun baten
 ta zuek hemen jarrai zazute
 abertzaleak izaten.

Ofiziotako bertso bakar bat jasoko dut hemen. Hala ere aipagarrienetari-koak hauek iruditu zitzaizkidan: Enbeitak eta Muruak, Bilbon, batek hil-

kanpaiari eta besteak jaiotzak, ezkontzak etab. iragartzen zituen kanpai alaiari kantatutakoak; Enbeitak berak, soroak bedeinkatzera zetorren apai-zak Sarasua etxekandrearari kantatutakoak; Amurizak eta Lopategik, bata astoa eta bestea ardotan Nafarroara zihoan astoduna ofizioan kantatutakoak; Murua fraile eta Lizaso etxeko jauna ofizioak. Lizasoren lehenengo bertsoa jarriko dugu:

Zakurra gertu neukan
 etxeko atian
 eta praile zarrari
 hasi atakian;
 hura hantxen zegoen
 len pake-pakian
 zu zertara zentozen
 nunbait bazekian,
 oilo lapurretara
 eske aitzakian.

Bertso bizi-bizia eta erasokorra; jarritako ofizioari ezin hobeto zegokiona. Akatsik ateratzekotan, gorago aipatutakoa aipatu behar. Lehengo hiru oinak ongi berdintzen dira elkarrekin, baita azkenengo biak ere; baina lehenengo hirurak ez dira azkenengo biekin berdintzekoak; atian, atakian, pakian (beraz, atean, atakean, pakean) bazekian, aitzakian (azkenengo hauek, bertsolari zaharrek *bazekiyan*, *aitzakiyan* egingo zituzten, haiekin inoiz nahastu gabe). Xalbadorren eritzia gogregia izan daiteke, agian, potu egitea baino huts larriagotzat emanez; baina nolana ere, edozein epailak txapelketa batetan kontutan izan beharrekoa.

Lizasok, etxetik ihes eginik, Oarisen eskale aurkitzen duen anaiari egin-dako hiru bertsoak:

Ara anaia zeuk egin zendun
 ustez gustoko aukera
 eta etxetik irten zenduen
 zuk mundua ikustera;
 Parisen zaude ematen dizut
 eskale baten tankera,
 berriz etxera juaten orain
 lotsatu egiten al zera?

Ez dut kalterik hobean bila
 mundurik mundu joatiak,
 harrikeriak ekartzen ditu
 oztopo eta kaltiak;
 gizona ez du inoiz bajatzen
 galtzen ere jakitiak:
 zabalik daude aman besoak
 eta etxeko atiak.

Paris aldean daramazkizu
 egun gogor ta lizunak,
 orain aparte garai bateko
 adiskide ta lagunak;
 zoaz etxera jan eta edan
 jantzi erropa txukunak,
 hori ta gero barkatuko du
 bizia eman zizunak.

Nire eritziz, euskaran akats txiki batzuk izan arren, Lizasok bota zituen bertsoarik ederrenak hauek izan ziren.

Egañaren bandoa:

Tarrapatan bandoa joaz
beharko degu hitzegin,
gure Udalak orain artean
ez du askorik hutsegin;
naturaz zaintzen jokatu behar
dugu denok zintzo ta fin,
horretan gogoz alegin (bis)
gure herria piska piskana
berdeago izan dedin,
lorategiak zainduko dira
eta berri gehio egin (bis).

Esana ongi bete zazute
ta horrenbestean tira!
gure agindu egoki hoiek
papelerara ez tira;
ea usoak bueltatzen diran
lehengo hiri eztira,
ez da gehiegi guztira (bis),
sano daudenak zaindu ta eri
daudenetaz izan mira,
animaliak zain itzazue
gure lagunak bait dira (bis).

Ez dakit ziur gure hizkuntza
ote dagon horren lerdan,
gure kaletan erdera degu
jaun eta jabe nabarmen;
gure ustetan geure hizkuntzak
nagusi behar du hemen,
ez ote da nahiko krimen (bis),
damu guztiak alferrik dira
garaia pasa ondoren:
ikastetxetan «D» eredia
sar ezazue lenbaitlen (bis).

Hirugarren bertso honi azpimarragarria deritzat, batez ere azken puntuan, euskaltzaleon kezkarik bete-betean erantzuten diolako.

Ehun urte bete dituen aitona bati Peñarrikanok bederatzi puntukoan botatako lehengo:

Oindik ez da agortu
zure iturria,
itxaropena ere
ez da urria;
garai baten sasoi
ikaragarria
orain buru makurka

aiton elbarria,
len zendun irria
orain izurria,
kezka ta larria
ta istilu gorria,
zartzea hain da gauza
penagarria (bis).

Eta azkenerako utzi ditut, nire eritziz, txapelketa honetako bertsoarik onenak. Sentimenduz eta fintasunez beterikoak, benetan gogoangarriak: J.

Enbeitak, etxetik ihes egin eta Parisen eskale aurkitzen duen anaiari zortzi puntukoan botatakoak:

Igesi zendun, anai maitea,
zureztat izan da hau kaltea;
juan zinandik zure sendia
dago malkotan betea,
zu horrela ikustea
benetan dugu tristea,
nahi nizuke esatea
hobea dela anai artean
beti esku ematea.
Zatoz nerekin berriz etxera,
zabalik dago atea.

Izango zendun zuk hainbatekin
sinisten dizut buru ta begi,
baina orduko aitu ezina
betirako galdu bedi;
ez dakit zendun zilegi
horrela ezin da segi
ta atsekabe gehiegi;
gaztea zara ta bizia
etzazu hola eskegi:
hemen naukazu, biok batera
emango dugu aurpegi.

Destinoaren ezten zorrotza
hain hurbila ta horren arrotza,
sari nagusi izan nahi eta
bilatzen dugu morrontza,
igestearen mingotza
gehienetan dugu hotza;
baina arren ez zaitez lotsa,
zure etxean maite zaitugu
egiten dizut aitortza:
etorri zaite lertu orduko
zure amaren bihotza.

J. Lopategik, zabartegira erropa zaharrak bota eta haiek hartzen ikusi zuen behartsuari bederatzi puntukoan botatako bertso bikainak:

Erropa zar hoiekin
etxean nengoen,
beti jantzi ohi naiz
al denik ondoen;
akaso bota ditut
behar zen baino len,
baina ondorioa
horra hor nabarmen;
triste nago zeren
aitona zar horren
jokoa gaur zer den
ikusi ondoren,
miseria gehiegi
daukagu hemen (bis).

Besteok sarri juergan
egun eta gaba,
eta zureztat berriz
hainbeste traba;
nere etxe ondoan
jo duzu aldaba.
Hau da nere bihotzak
dakarren algara!
Ta hori non hara
nere abiada,
justizirik bada,
zu hola nola laga?
Nere traje onenez
jantziko zara (bis).

Triste ikusten zaitut
aitona izanik,
gaizki hartu zaituzte
egia esanik;
zer eman nezake nik
zuretzat nigandik?
Ez nuen uste kasu
hori inon zanik;
har zazu dohainik,
ez eman ordainik,
bihotza jadanik
lertua daukat nik:
erropa gehiago ere
badut oraindik (bis).

Zein eritxi ta zein bertso oberenen aukeratze, auxe dozu L. Baraizarraren galbaeak egin dauna. Anoeta-n, Bertsolarien Txapelketa finalean, ikusi ta entzun zanari begira, uste dot, zentzunez eta irizpide sakon egokian osotua dala aldatu doguntxo au. Onako gaietan esku-aldeka jokatu oi da geienik, baiña karmeldar gaztea ez da olakoa, baktoxari berea, mindura ta azpikeri gabe, emoten dakiana baiño. An parte artu eben bertsolari guztiak aipatzen ditu, naiz-ta guk banaka batzuk bakarrik emen jarri.

Aita Onaindia

GABONAK (1985)

Kalez-kale zorion
emanez elkarri; (bis)
kanta-algaraz
nahi dugu, beraz,
Gabon iragarri. (bis)

Beti bezala apain
alaituz begia,
aurtengo Gabon festak
hemen daude ia.
Denok pozez jartzea
da umeon lehia,
etxetara zabaldu
Eguberri deia. (bis)

Jaiotzak betetzen du
egun hau urtero,
erregaluz beterik
dator Olentzero;
Gabon ta Urteberri,
Erregenak gero...
jo dezagun pozarren
soinu ta pandero! (bis)

Belengo Umetxoa
da gure altxorra
zeruak eman digun
maitasun sarkorra;
entzuten ari gara
musika jatorra:
Aingeruen txirula,
artzainen danborra. (bis)

Umore freskoz dator
haize hozkirria,
ea loratzen zaigun
ahoan irria;
jolasti-aurpegiaz
hor Eguberria,
ariman egin digu
pozezko zirria. (bis)

Laster garai hobeak
badatoz, agian
Gabonek piztu duten
zorion argian,
herrientzat bakea
batasun harian,
hori nahi genuke guk
jaion atarian. (bis)

Luis Baraiazarra

TOLOSARUNTZ (1981)

Agur, Foru Uri-buru zarra,
 tori, lore sorta hau,
 ametsetan zeuri ostua, biotzak,
 itzultzea beartzen nau.
 Gauaren errainu ixil, beltz,
 lotsati antzera,
 zure kondaira jardinean, ixil, ixil,
 aurrera, atzera,
 ibiliaz artu ditut, lau, bost, lora,
 zeuden mila...
 zuk jaulkitako euskal azia, orra or,
 Aberri bila.
 Izaskun, Urkizu, zure seaskaren
 bi egal,
 egaletik ongi lotuak, izadi oialak
 dagizu magal.
 Magal sakonean, Oria erreka,
 joan aspergabea,
 odola bailitz dabil, sartu, irten, zure sabel
 bular bitartean.
 Gogamen egoak arrotuz, ibili naiz
 eusko-zeruan zear,
 asko dira seaska polit,
 atzera zu bakar.
 Bainan, zure lorategian, euskera, jakintza,
 Aberria, ta abar,
 ederrez, zu bezin eder dira,
 ez ain euskotar.
 Inguru erriska, sotil, apalak,
 zure kerizpean,
 aurrak Amari lez koita kontari
 euskera ederrean.

Kerizpe hortan, napar zati bat
 ere bai,
 zuri esker, euskotar somatzen da,
 gure anaia.
 Gizonen batzar leku gainena,
 peri enparantza,
 lur-lan gogorren, eten une labur merezia,
 astelen arratsa.
 Bei, abere, tramankulu
 eta zenbat tresna,
 salerosketa jator, edo ta...
 azpijoko nabarmena.
 Andrezkoak berriz, larunbat goiza,
 azokaren biran,
 eusko barazki ederrenak saltzen,
 kaletarren aukeran.
 Inoiz arro, inoiz umil, sorgin aizea edo...
 itza parra parra,
 nor etorriko zai, bete ametsez
 diru poltsa zimurra.
 Gezurtxoak noiz behinka, edo...egi erdiak baldin...
 bearraren leiati-la,
 auen bultzaz dagi jira,
 baserri diru-kurpila.
 Igandez zezen enparantza,
 euskal erletegi,
 kirol-itsasoan arraunlari trebe
 iru belaunaldi.
 Erri hõnek, mendez mende dakarren
 odol-ontzi irakina,
 arria jaso, aizkoraz erdibitu,
 pago-enbor muina.
 Egungo lantegi, ogi bide bakoitza,
 kirol mota berezia,
 sarri auen bidez epaitu bear
 auzo, errien auzia.
 Trebetasun ispillu, lanaren
 aurkezle
 egizko eusko arrazaren
 sukalde.
 Orra, «Tolosa», zure magalean,
 or,
 inguru errien burundara,
 peri, azoka ta kirol.
 Erriska hauen piper ta gatza
 zure golda zulora,

zuk, jakintza urez, busti Aberri zainak,
ezkotu lurra,
jarrai zure lumaz, Aberri kondaira
edertzen,
ez utz, zure idazle arrobia,
agortzen.
Erein azia, landatu lorak,
eusko baratzan,
geroan, Olerkiak zuretzat
lore txorta ar dezan.
Amets gau ibillia, nai nizun eskeñi,
Foru Uri-Buru zarra, gorasarre
zuri.

Beloki'tar Agustin

UDABERRIA MENDIAN

Udaberrian goizian goizik
 Utzirik neure auzoa,
 Mendi gañean aurkituzten det
 Giro paketsu gozoa.
 Alde batetik, begiz aurrean,
 Amarik ez dun basoa,
 Bestetik berriz sasi artean
 Txor-txorka kantuz zozoa
 Gizonarentzat ementxe dago
 Zoriontasun osoa!

Udaberriak ekarri digu
 Giro osasungarria,
 Eta mendian sortzen asi da
 Orain bizitza berria.
 Zuri jantzita ikusten degu
 Bidexkako elorria,
 Zugaitzetara begiratuta
 Aldar danetan orria;
 Esango nuke, emen dagoela
 Amets danen iturria.

Udaberriko ego aizeak
 Garbiturikan mendiak,
 Berdez jantzita agertzen dira
 Goian dauden belardiak.
 Muño-maldetan nun-nai bazkatzen
 Moxalak eta ardiak,
 Maitemindurik elkar muxuka
 Zugaitz gañetan txoriak,
 Ze edertasun ematen dion
 Bizitzari izadiak!

Tontor batetik begira nago
 Au gauza zoragarria!
 Abere danak gogoz ari dira
 Billa nairik janaria.
 Belar goxoak miaxkatutzen
 Erbiño jostalaria,
 Arkaitz gañetik eizean dago
 Txori arrapalaria,
 Ta gardo moltzo baten gañean
 Kardantxillo kantaria.

Bizi bearrak egiten ditu
 Denak lanera beartu,
 Orretxegatik janari billa
 Gogotik dira saiatu.
 Txoritxikiak dagozkieten
 Janariak aukeratu,
 Katamixarrak orbellartian
 Eskur zarrak billakatu,
 Erleak berriz banan-bananka
 Lore guztiak dastatu.

Eguzkia ere nola sartu dan
 Goiko gallurren osteria,
 Lenago argi zeuden tokiak
 Beltzez dijoaz jaztera.
 Illundu baño lenago nua
 Mendi maiteak astera,
 Emen dituzun edertasunak
 Berriz ere ikustera,
 Eta jarraian lengo bidetik
 Neure auzora jeistera.

Jose M.ª Azpiri

BROUARD TAR SANTI

Izar haundi bat itzali jaku
 Beraz milak piztutzeko
 Ilunik dogun Euskal Herriko
 Zerua argituzeko.
 Argian bila dabiltzazanei
 Argi bide bat sortzeko
 Brouard tar Santin jokabidea
 Hor dogu eredutzako
 Argi biderik onena baita
 Gure garaitza lortzeko

Ezker ta eskubi anaitasunez
 egiten zenduzan hartu
 Haurrak osatu eta maitatu
 Euskal giroan jorratu
 Euskal baratzen emaitza zinan
 Lore asko zendun sortu
 Zure garaitzan jokabideaz
 Etsaiak ziran bildurtu
 Eta martiri hil zinduezan
 Gero eskuak garbitu

Gudal buru bat hola hiltzea
 Etsaiak ondo hartu du
 Baina Santiren gudarosteak
 Bildur gabe jarraitzen du
 Hil eta gero tamal agurrak
 Nahiz ta dabezan bidaldu
 Santi nork hildun ez dogu zertan
 Gonzaleztarrei itaundu
 Eskuak zertan garbitu ez dira
 Egin ezian zikindu

Santi izatez apala gendun
 Borondatetsu ta umil
 Baina herriko gora beheratan
 Beti argi eta abil
 Santiren jokabidean gaur be
 Herria burrukan dabil
 Bere heriotzak itxartu ditu
 Andre, gizon, neska, mutil
 Gudal buru bat hil dabe baina
 Gudarostea ez da hil

Martiriaren odola dogu
 bihar-etziko garaitza
 Herri bizien espiritua
 Eten gabeko emaitza,
 Negu ta uda loretan dagon
 Agortzen ez dan baratza
 Herri hau hilda ikusi guran
 Etsaia, alper zabilta
 indarrez ez dok lur bihurtuko
 Aberri baten bizitza

Santi zanaren heriotziaz
 Etsaia ez zaitez poztu
 Bere odolez busti zan lurra
 EUSKADI dala ez ahaztu
 Lotan ziranak itxartu ditu
 Erdi gaxoak osatu
 Herriak orain Santiren lana
 Egin orduan ezautu
 Berak bezala askatasuna
 Egiten dogu eskatu

Hobiratzian herri osua
zenduan zeure inguru
Zure iraultzan barruan bazan
Itxaropenaren Zeru
Santiren nahia beteko dauzku
Herri burrukak seguru
Esaten eban askatasuna
Dogula geure helburu
Gizon Euskotar jokatziagaz
Hori jaritxiko dogu

Ez dira inoiz lur bihurtuko
Brouard tar Santiren lanak
Martiri baten heriotziak
Argi dakuztaz ilunak
Gorroto beltza makaltzen daki
Eta sendotu gizonak
Gizon euskaldun eta abertzale
Beti aurrera Euskaldunak
Helduko dira sendiak aske
batuko geran egunak

Enbeita'tar Balendin

BIZITZAREN HIBAIAN

1) «ZAITEGI» ZENARI

Lan hau hartzean gogoan zaitut
bihotz-bihotzez «Zaitegi»,
zure lanean arkitu baitut
arrazoi asko ta egi,
garai haietan lore xortarik
euskaraz ez zen zilegi,
basamortuan euri gozoa
behin ere ez da gehiegi,
bainan ondoren Euskal Herria
bihurtu zaigu orlegi.

Urte zailetan zaiatu zinen
euskaragatik lanean,
esker on gutti arkitu arren
euskararen magalean,
«ezertarako eztanik ezta»
eta jarraitu lehenean,
zuk ereindako haziak frutu
eman du gaur egunean

«Zaitegi»k ongi zekien nola
bere senari aditu:
lanik zailenak apalki hartu
ta garaipenez gainditu,
nahiz ta euskara larreakoa ta
basati samar aurkitu
goi mailetako ikaskizunez
zigun erabat ornitu,
beraz Unibertsitatearen
omenak merezi ditu.

Euskaraz landuz jarraitu zuen
gutietsiaz piztiak,
landu zituen luma bizkorrez
olerki ta idaztiak;
bere lan hauek arkitu ditut
alaiak eta eztiak,
hizkuntza erraz eta oparoz,
jakingarriez betiak,
ta hasiz gero ezin baztertu
bukatu gabe guztiak!

Erljiozko gaiak lantzean
maisu agertzen da sarri,
ikuspegia bere lanetan
izan zen eredugarri
ba zekien ta gauza zailenak
euskaraz nolatan jarri,
ta bere lanak irakurririk
maiz gelditzen naiz egarri,
berazen uso mandataria
eta gu gara elbarri.

Grezi aldeko idazleetaz
sarri euskaraz jarduna,
heuren jakintza gureganatzen
ahalegindu zen zalduna,
berari esker euskara dugu
Greziko jakintzaduna
Platonen lanak euskaraz jarritz
egin zaigu ezaguna,
beraz izan da euskara gora
igo duen euskalduna.

2) BAT-BATEKO MAITASUNAREN GEZIA

Gogoan izanen dut
nik gaurko eguna
ustekabeen elkar
ikusit duguna
– «Orain arte zatzaizkit
txit ezezaguna,
bainan maitasuna da
hurbildu zaiguna,
gaurtik izan nahi duzu
zuk nere laguna?»

– «Zugatit gezi bat zait
bihotzean sartu,
neure mina ta kezka
nahi ditut baztertu,
bainan ondoren zaizkit
barnean indartu
gau ta egun zugandik
ezin naiz bakartu,
odola darit eta
begiak bihurtu».

Maite dut eta daukat
barne zoramena,
– «asko esan nahi eta
ezin dut laurdena
apirileko lore
garbi ta lerdena
maitasun hutsa zara
uso alaiena,
zurekin izan ezik
alferrrik dut dena».

– «Ezin ditut ahantzi
aurpegi ta sama,
zure hitzaren zai da
nik daukadan drama,
bere erantzunean
zortea darama,
bizitza guztirako
zori edo zama,
esan: izan nahi duzun
neure haurren ama?»

– «Zuk ikusi orduko
barnean dut poza,
ezin daiteke hori
beste eran goza,
lorerik ederrena
zu zara arrosa,
zu gabe nik bizitza
ez dezaket osa,
berriz noiz entzunen dut
zugandik abotsa?»

– «Irrifar gozoa ta
maitasun ezitia
zure ondoan ez da
inoiz garestia,
udaberriko lehen
txori abestia
zugandik entzun nahi dut
abots amestia,
agudo elkartzeko
har zazu hastia».

3) MARGARI ZENARI MINBIZIAK JOTA HIL ZEN EGUN BEREAN

Minbizia da mundu hontako
gaitzen artean txarrena,
gazte ta zahar erori eta
usteltzen die barrena,
izena bera egoki dela
esan behar dut aurrena,
gaitz horretatik libra gaitzala
Goiko Jainkoak hurrena.

Nere bihotzeko laguna daukat
minbizit hilda ondoan,
argiro daukat zu zineneko
oroipen asko gogoan,
kontu gozo ta farre alaiak
zenitun beti ahoan,
ta hilda gero jarraitu nahi dut
oraindik zure alboan.

Ogeitamaika urte izanez
 bizitza dizute moztu,
 nahiz atzo izan bitxilorea,
 gaur zimel eta izoztu,
 uztabiltzaile kaltegarriak
 berriz sega du zorroztu,
 ta bizitzaren ederrenean
 merezi gabe ohostu.

Pixkat lehenago bizia zinen
 ta orain lo hartu duzu,
 zu aldeginde hemen lurrean
 negarrez utzi gaituzu,
 alde hontatik bidaltzen dizut
 dezakedan hainbat musu,
 zure ondoan guri leku bat
 aukera iezaguzu.

Bere gorputza hemen daukagu
 biziko balitz bezala,
 bainan joanda hemen utzi du
 bere biziko itzala,
 azken agurra bidaltzen diot
 denok negarrez gaudela,
 mundu honetan izan ez duen
 zerua arki dezala!

Bere lagunek lore gorriak
 eta koroiak dakarte,
 tristerik gaude ta begietan
 negarra ez da aparte,
 ezin baitugu gure artean
 errez hautsi zenbait kate,
 hauxe bakarrik esaten dizut:
 - «gero han ikusi arte».

4) LANTEGIAK IRAUN ZEZAN LANTEGITIK BIDALI NINDUTENEAN

Industriak lur jo du
 ta ez dago lanik,
 muturra hemen dugu
 baino ez buztanik,
 gauza gaizki jarri da
 herrian jadanik,
 eta ez dut ikusten
 hobeko afanik.

Lanik ez dagolako
 bidali kanpora,
 sobera zegoena
 bota edonora,
 «lantegiari eutsi
 behar zaio gora»,
 eta ez zaie inoiz
 langilea gogora.

Lanik gabe nago ta
 ez dakit zer egin,
 aspaldian bilatzen
 egin dut ahalegin,
 ta alferrik gehiago
 ezin dut eragin,
 ez dagoen lekutik
 ezin da jaregin.

Ogeitalau orduak
 pasa ametsetan,
 lanik ez egin eta
 hor jardun hizketan,
 ez da giro izaten
 etxe anitzetan,
 diru gabe jatera
 joaten denetan.

Umeak negarrez ta
 andrea aserre,
 gaur ere txuletarik
 hemen ezin erre,
 pisua ordaintzeko
 ezin eman aurre,
 ezer guttiz lotara
 joan behar gaurre.

Lana txarra omen da
 eza okerrago,
 gogo gutti daukana
 gero alferrago,
 diruaren aldetik
 askoz beharrago,
 eta era berean
 beti ankerrago.

5) FARRANDARI BATI BERTSOAK

Farrandariaz bertsoz
ekin nahi dut orain,
nahiz eta dena esan
horri ezin irain,
beti jazten badaki
markes bezain apain,
koloniatik ere
nahi dun haina usain,
nahi badu kapitain
horrek badu dohain,
aurpegia lirain,
ta bizi nahi bikain,
bainan zor dituenak
ezin du ordain.

Goizean jeiki eta
gosari ederra,
arraultza frijituta
kilo erdi xerra,
ez zaio gogoratzen
eginiko zorra,
bainan hango zerrenda
ez daiteke borra,
dirudi jatorra,
eskatuz oporra,
badula altxorra,
ez dena agorra,
tabernariak ezin
hori izarra.

Eguerdi aldera
joan edatera,
batetik irten eta
gerago bestera,
inbitatu artean
badauka aukera,
kontuak esateko
denbora sobera,
ez joan nahi etxera
bainan libre bera,
ordain gabe gera,
nork hartu tankera,
non ikasi ote du
honek karrera?

Arratsaldez siesta
al den luzeena,
ia ilundu arte
jeikitzen ez dena,
noizbait jeiki ta gero
orraztu melena,
al duen bezain ongi
konpondu barrena,
jan-edan aurrena
hobe besterena,
janaz askorena
gizon alaiena,
hori erretiratu
baietz azkena.

Etartetik irten eta
agur edonori,
denek diote honi:
«zer moduz berori?»
denbora gutti barru
tabernan erori,
kartetan jokatzeko
prest egonaz hori,
kartak eman «tori»,
jokatu nahi zori,
margoz dago ori,
zortez beti jori,
iruzur eginaz nahiz
ez izan sori.

Irabazitakoaz
denei inbitatu,
gainontzeko diruaz
neska bat bilatu,
etxe onekoakin
gehiago saiatu,
altxorra baduela
inoiz ez ukatu,
gezurra loratu,
al badu zoratu,
hitz gozoz goratu,
nahiz enamoratu,
eta erreza balitz,
ba oheratu.

6) AMARI

Ene amatxo bihotzekoa
bertsoz nator zuregana,
barka nazazu garai batean
hainbat nahigabe emana,
zu izan zinen ttiki nintzela
zaindaria eta jana,
aspertu gabe egin zenuen
nigatik hainbeste lana,
bizi artean izanen zara
beraz maite zaitudana.

Ume nintzela hainbeste gautan
jasan zenuen itzarri,
kexu guztiak nondik zetozten
aixa zenuen igarri,
ta zerbait faltan aurkituz gero
berehalaxen ekarri,
zurekin pasa ditut hainbeste
gau ta egun zoragarri,
zu izan zara merituz beti
famiako oinarri.

Zu izan zara gutti jasota
denontzat beti emaitza,
zure ondoan ez dut beldurrik
nahiz beltza izan ekaitza,
hainbat urtetan zurekin ez dut
ezagutu zorigaitza,
nahiz hala izan agertu ohi naiz
gaiztoa eta hezkaitza,
urraduraren harea naiz ta
zu zara berriz harkaitza.

Oparotasun eta ondasun
denen iturri gardena,
izan daitezken irudietan
izan zara ederrena,
begirune ta maitasunean
beti zu zaude aurrena,
goibel uneak iritxiz gero
denetan zu alaiena,
eta abesten zenidan apal
haur kantarik goxoena.

Gaurko egunez lore xorta bat
eskaini nahi dizut bertsoz,
inolaz ere ez naiz ahazten
zure begirada gozoz,
ta damuz nago txorien gisa
habia uzteko jazoz;
nahiz eta egon lanpetu eta
bete-beterik arazoz,
bihotzez barka ta har itzazu
zure onarketa osoz.

Eskertzen zaitut bihotz-bihotzez
maite izan nauzulako,
bainan oraindik askoz gehiago
ni sortu ninduzulako,
zure bularren esne gozoa
ematen zenidalako,
gaixo unetan itxaropena
ematen didazulako,
eta hitz batez zaren guztia
dohain eman duzulako.

7) NAGUSIA ETA LAPURRA

Nagusiak: Adi zak mutil lapurra
emanen diat egurra,
zer ote habil leku honetan
sartuta sudurra?
botako diat zakurra
hau ez baituk hire lurra,
bainan lehenago hautsiko diat
agudo muturra!

Lapurrak: Erruki nagusi jauna
eta entzun erantzuna,
hala ta guzti izan nahi diat
nik hire laguna,
hi haiz hemen diruduna
bainan ni nauk goseduna,
bana ditzagun bion artean
sobratzen zaiguna.

Nagusiak: Batere ez duk lotsarik
ezta gizonen trazarik,
inoiz ez diat entzun esaten
holako gauzarik,
lanean ez duk presarik
ta nola ukan sosarik,
hi bezalako alferrentzako
ez zioh ahizarik.

Lapurrak: Nahiz eta hi joan aurregi
bazekiat zenbait egi,
aberastu haiz langileari
ostuaz gehiegi,
hau ez duk inoiz zilegi,
altxorra duk beteegi,
ta berdintzeko oraindik hartu
diat gutiegi.

Nagusiak: Lapur denen nagusia,
esana duk itsusia,
iruditzen zaik hire antzeko
ote den guzia?
hau beraz ez duk hauzia,
non daukak irabazia?
heure lanetik eginikotik
elika bizia!

Lapurrak: Beti bizi haiz oparo,
lan guttiz diru naharo,
eta ni berriz lantsari urriz
ezinik igaro,
era honetan luzaro
asperturik nauk zeharo,
ez diat ostuko lantsari on bat
emanaz ilero.

3) ARRANTZALEARI

Itsasoko langile
asko sufritua,
hamaika gau ontzian
hortxe argitua,
zutaz pentsatu eta
nago ukitua,
inork baldin badu, zuk
duzu meritua.

Diru pişka batgatik
saldu duzu dena,
herriko giroa ta
etxeko gehiena,
hainbeste egunetan
itsasoz irtena,
gogoratzen al zaizu
etxekoen pena?

Errezatu ohi duzu:
«libra ekaitzetik»,
bizi nahia ukanez
arrainen atzetik,
berdin da gauzez edo
goizean goizetik,
nekez ateraz frutu
leku zikoitzetik.

Leku ttiki batean
uraren ertzean,
urez inguraturik
aurre ta atzean,
bainan poz hartzen duzu
zure bihotzean
itsas egazti batzuk
zuri hurbiltzean.

Itsasoko gizonen
bizikera latza,
ezin esan den eran
izan da garratza,
betiko olatutan
zainduaz balantza,
eta motore hotsez
daukazu arantza.

Itsasoak zu zaitu
bihurtu zakarra,
zeren eta ez duzun
begietan farra,
bainan eskertzerako
zu zara bakarra,
zuk baituzu itsasoz
ibili beharra...

Jose Antonio Gesalaga

IRITZIAK

SABIN MUNIATEGI'REN OLERKIAK

Sabin Muniategi'k olerki bilduma bi daukaz argitaratuta: *Goiz-aize*, 1936 garrenean (Bilbo'n), eta *Bidean gora*, 1970 garrenean (Bilbo'n). Arrezkero *Olerti*'n eta *Karmel*'en, batez be, argitara ditu ainbat olerki (1). *Goiz-aize* «Lauaxeta»k aurkeztu eban, bere «Aufe-itza» lerroetan benetako ta aparteko olerkari baten sortzea iragarritz. *Bidean gora* bildumari S. Onaindia'k jarri eutson «itzaurrea». Lenengo bilduma be gogoan izan arren, ikerketa onek *Bidean gora* eta geroko olerkiak aztertzen ditu. Oneek dira bere emoi eldua. Lenengo aek, naiz ta gero aipatuko dogun berezitasuna izan, saio ta agintzaria ziran bakarrik gerorakoen aldean.

---

(1) Sabin Muniategi Astorkia, Gauegiz-Arteaga'n (Bizkaia'n) jaio zan 1912 garrenean. 1929 garren urtean Filipinas'era aldatu zan. Bost urte igaro ebazan azukera-kaiñabera arteko lanean. «Emen asi nintzan lenengoz euskeraz idazten. Aldi onetako olerkiak, itzulpenak 22 ta beste 20 neureak, bildumatu nebazan liburu antzera ezarririk *Biotzeko lorak* izena, ta emen dirae oraindik neugaz neure lenengo zirriborruak» (Idazlearen kartan). Orain Donosti'n bizi da.

Zoritxarrez jakiña izan ez arren, aundia da bere olerki alorra: asko ta asko bere argitaldu bako olerki bildumak.

Zabala da bere itzulpen laña be. Liburu oneek euskeratuta daukaz: Oscar Echeverri Mejía'ren *Las cuatro estaciones*, Pablo Mora'ren *Almácigo*, Jorge Marel'en *Nocturnos del mar*, Dora Echeverri de Castellanos'en *Hiroshima*, Renata Durán'en *Muñeca rota*, Rafael Alberti'ren *Sobre los ángeles*, León Felipe'ren *Antología rota* (ainbat olerki), Dionisio Aimará'ren *Viendo la noche*, Helcías Martán'en *Encadenado a las palabras*, Manuel Moreno'ren *Las llamas de la sangre*, Otón Chirino'ren *Vísperas de la Luz*, Víctor Manuel Crespo'ren *Huellas son camino* eta *Piedra viva*, Andrés Athilano'ren *Las esmeraldas del Duida*. Liburuotatik azkenengoa bakarrik dago argitaratuta. Gero, beste olerkari askoren olerki soltuak euskeratu ditu: J.R. Jiménez, Juana de Ibarbourou, Manuel Altolaguirre, Pablo Neruda, Magda Stella, Endre Ady, Unamuno, Salinas, Del Hierro, Rizal, García Lorca, Mireya Robles, eta abar.

Itz lauzko itzulpenak: Gabriel García Marquez'en *Historia de una muerte anunciada*, Gabriela Arciniegas'en *Una casita en el aire*.

Ipuin ta artikulua be baditu.

Aldizkari oneetan idatzi izan dau: *Euzkadi*, *Euzkerea*, *Tierra Vasca*, *Olerti*, *Karmel*, *Agur*, *Zeruko Argia*, *Goiz Argi*, *Zer*, *Príncipe de Viana*, *Kurpil*, Filipinas'eko *La Opinión*, Colombia'ko *Esparavel*, Venezuela'ko *Poesía de Venezuela*.

I. POESI-GAIAK

1. Bizitza.

Muniategi'ren poesia, geien baten, gai oneen inguruan dabil: bizia, beti-kotasuna ta aldia, izadia, maitasun-anaitasuna. Bizia edo bizitza da gairik zabalena eta beste guztiak barruan artzen dituana. Beste edonok be nai-ta-nai-ez darabillan gaia dala erantzun leiteke emen. Baiña Muniategi'k, laster ikusiko dogunez, bizia ta bizitza bera, bere osotasun ta batasunean, dau gaitzat. Jakiña, baita bizitza barruko beste gai partikularrak be. Baiña sarritan bizitza bera, eta bakarrik gai partikularrak. Eta bearbada sarriago oindioño, gai partikularrak ikutzean, bizitza misterioa edo bizitza esperientzi osoa aurreratzen da, edo orizonte lez atzean geratzen da. «Gaia» diñogu, berbaren bat erabilli bear dogu-ta. Baiña ez da, poesi aldetik, gai otz eta neutroa, poesia gai orren ondoan edo gaiñean, geroago, jarrita ba'lego lez. «Bizitza» bere osotasun ta misterioan da poesi-esperientzia Muniategi'gan. Beste gai partikularrak olerkariaren adimen-sentimena gai sakon orretara daroetz. Olerkaria dardara geratzen da, «bizitza» (barruan, gogo-biotzez) diñoanean; bere ederrak eta zadorrak eta nekeak dardarazo egiten dabe eta olermena biztuten. Edozein gizonek sentidu bear dau, une batzuetan, bizitza aurreko dardara au; baiña olerkariak beste sentimentuakaz batera ederra be asmatzen dau esperientzi orretan.

Bidean gora bildumako lenengo olerkia (agur-olerkia) «bizitzako/margo argi» itzez asten da. Bigarren olerkian «biziminduzko bidegintza» aurkitzen dogu. Irugarren olerkian izena bera «Biziratze» dogu: «une guztiak biziz/biziratu zaitez gogoz, bizi-barrenez»...«Bizi biziaren ondasunak eskuratuz»...«Bizi bai, biziaren ederrera esnatuz»...«izateari darion poza zeuganatzuz».

Munduko izaki eder batzuk aipatzen asten da, baiña gero olan apurtu bear dau izendatze lerroa:

Bizia da bizi-min,
 bizia lur ta urez,
 bizia goi ta, makur,
 bizia bai, egamin (Miraripean,

Oleri, 1980, 70).

Olerkariarena arnas andiko poeman be lenengo deia auxe da: «Oi, atozte bizira!» (*Bidean gora*, 54). *Baietza* olerkian biltzen dira bizitzaz ia idea ta sentipen guztiak:

Bizi Izatearen ederra!
 Aizearen ego, eguratsez,
 uraren betiko ioanez...
 zelairik zelai, ibarrez,
 une bakoitzeko etortez,

itxasoa, zerua, lurra
argi ta margo leiaketan
eguntzen diran betimiñez!

Ai! Nola ez! Bai, nik baietza
baietza damaiot izateari,
baietza damaiot biziari,
esker onezko igarotzez
aintziñatearen aintziñatez
bere zauri ta atsegiñez,
aunitz mende ta gizaldien
zuztarpe ta burubidean
izakizunez oñarritu,
ta, biziz, nortzen gaitun arnas,
eguneroko itzartzeari!

(*Olerti*, 1983, 183).

Olerki au nahiko litzateke Muniategi'ren olerkigintza, bere muiñean, aztertzeke (ez, jakiña, bere aberastasun guztia ezagutu ta gozatzeko). Emen bizi izatearen ederra asmatu ta kantatzen dau. Poesiak beti be «ederra» sortzen ta azaltzen dau; baiña ez beti ederraren ederra, falta denaren edo erdi-agertzen danaren, itxaroten edo erdi-asmatzen danaren ederra baiño. Emen biziaren ederra jatorko olerkariari aurrera. Eta betetasun ori emoteko errealidade atsegin batzuk aipatzen ditu: aizea, eguratsa, uraren joana, zelai, ibar...argi ta margo leiaketan; lenengo aapaldi onetan biziaren lekua, espazioa zabaltzen dau. Bigarreanean, ostera, biziaren aldia: aintziñatea, bere zauri ta atsegiñez, nortzen gaitun leenaren arnasa. Lenengo aapaldia azalekoagoa da. Alan be «betimiñean» amaitzen da. Eta orrela bigarren aapaldian sartzen gaitu: giza-igarotzean eta giza-aintziñatean; geu eratzen gaitun gizazko leena dau orain olerkariak biotzaren orizontean. Eta baietza damaio biziari, besarkatu egitn dau. «Bizia baita danetan ederren!» (Gau argi zerutsu batean, *Bidean gora*, 62).

Bizia bere ugaritasun zabalean agertzen jako olerkariari; orain emondako olerkiak be erakusten dausku ori. Baiña edonon ikusi geinke; aipatu daiguzan *Bizi-gorapen* olerki aske luzearen lenengo bertsoak:

Gora, aupa bizitzaren emaitasuna!
Bai lur,
bai itxasoz
eta, bideetako goiz-arrats ibilgarriz,
bizitza dan guztia
norbereka,
atz-begietan
betikoz,
egamin;

bakoitza bere izakera
adur,
bere eresiz;
bakoitzaren biotz-muin,
goi berezia,
amets-ikutuka,
gogora ekarriz.

...

(*Bidean gora*, 105).

Eta emen be «emaitasun» orren erdian olerkaria deadarka, lotuta lez, geratzen da, ezin-esanak jota lez, berba orokorrak esaten:

O, Izadi!
O, Bizi!
O, Etorri!

(*Bidean gora*, 107).

Olerkaria ez da nekatuten izadiaren ugaritasun beti barri onen aurrean edo barruan:

Izadiari darion goramin
edertasun ederra,
egalik egalerako aberastasun
maitebide zabala...

(Gizonaz, *Bidean gora*, 21)

Bizikuntza lilluragarri ta alaia da geien baten bizitza esperientzi poetiku au. Adibidez betèrik dagoz Muniategi'ren olerkiak:

Bizi bai biziaren ederrera esnatuz,
arako ikuste baikor ta maitasunez,
izateari darion poza zeuganatuz

(Biziratze, *Bidean gora*, 15).

Baiña ez beti eta ez osorik. «Biziari/negarra dario...» (Oñezkoak gera ta egunik egun, *Bidean gora*, 16).

Ikusi daiguzan olerki zirraragarri baten lenengo ta azkenengo aapaldiak:

Negarra dator
lur, itxaso eta aizez,
or-emendik urtendako
barre-karkaxa lasai batzugin,
karkaxa batzugin nastua,
aundiagotzeko ludia,
etengabeko itunez.

.....

Egalak ilun,
aulduta dagoz, itzalez iantziriko
irudi argalez.
Eta itzala da nagusi,
itzala nagusi
eta, besterik ez!

(*Bidean gora*, 134).

Munduko ugaritasuna argiz ta itzalez beterikoa da. Eta olerkariaren bizitzagandiko eder-lillura ez da paraisoko atsegiña. Itzalak, nekeak eta samiñak edertasun orren parte dira:

Ez, nire bizitzako bideak ez dira izan
larrosazko lorategi bitxi, lurrintsuak,
baizik nekezko itxaso ta lur bazterretan
ametsik ametsera emandako pausuak

(Denpora illa, *Karmel*, 1980-2,88)

Era askotakoak izan bear itzal da samin orreen zergaitiak. Esate baterako, besteak beste, olerkariak ain maite dituan zuzentasun eta anaitasun eza-gaitik (olerkietan agertzen diran giza illunak aipatzen ditugu bakarrik). Gero, norbere barruko miseriak sortzen dauan oiñasea; billatu ta aztertu egizu zeure barrua:

illunpe orren
argaltasun
aterpe ixillean
billutsik ikusiko zera
billuts-billutsik,
narru gorrian...
argirik ezaren,
eziñaren eziñezko
gau illunaren
ondamendizko sakosta,
mintzo
ixillezko
bakartade negargarri
eskurik ezaren
lotura
utsune beltzean

(Ta gogo barrengo ikuste, *Bidean gora*, 22).

Baiña oindiño, eta batez be, «itzala nagusi», bizitza guztia joanean da-goalako, gero ikusiko dogunez. Poz-nekeak, illun-argiak alkaturik oretzen

dabe bizitzea. Baiña illunak ez dau iñoz irabazle urteten; ikusi daigun *Oñezkoak gera ta egunik egun* olerkian:

eskurik ezaren,
argirik ezaren,
miseri arteko goi illuntasun,
gaubide miña...
Alere...
O, biziok!
oñaze,
neke,
arantza ta zauri arteko
amets-zirrikillu,
egun bakoitzeko
argi-une
ta itzartzetan...
Zenbatzu ibilbide ioran
ta, amesaldi sortzen diran!
Zembatzu laztan-giro eder
ta, itxaropen, bat-batean!

(*Bidean gora*, 16).

Guzti onegaz batera olerkariak bizitzako edo bizitzearen misterioa asmatzen dau ixillean. «Ezkutuaren ezkutu!» diño bein *Miraripean* olerkian (*Oleri*, 1980, 69).

Goi zabaldi azkengabea
eta, milloikaren artean...,
izarbideetako misterioz
itxasoan eroritako
ur tantotxo bat bezala,
betikotasunean galdua...
zeiñek daki geroaren etorri,
betiko ibilli orren
bizitzako ezkutu ta berri?

(*Mundua, Karmel*, 1975-3,59).

Giza biotza dardaratu egiten dauan ikuspena. Benetako olerkariak giza jakintzaren iturri dan asikerako ezaguera dau. Zer da azken-azken baten giza-bizitzea?

emen ari gera,
itzal
illunpean,
eskua luzatu ta luzatu,

luzatu ta luzatu
 ain bearrezko
 argi bizi,
 gure izar begiko
 izar ori
 nun ote dan!

(Ioatearen ioatez, *Bidean gora*, 52).

2. Aldia ta betikotasuna.

Orain aipatu doguzan gogapenetan aldiaren eta betikotasunaren artekoa be sartzen da zuzen-zuzen. Bizitzan zer eder asko nabaitzen ditu olerkariak (itzala tarteka), baiña bizitza batez joan-etorrikoa da, joanean da. Muniategi'rentzat gogapen-sentipen au ez da noizbeinkoa, ia ez da aparteko gai berezi bat (au be izan arren): bizitza poesi-gaiaren ondoren, zabalena, orokorrena dogu, itzal baten antzera bizitzako bizikuntza guztien atzean. Maitasun-uneak edo izadiaren edertasunak une baten euren lilluragarritasunean agertzen dira, ia geldi, baiña Muniategi'k eder geldi orretan ibiltea ta joatea ikusten dau. Asikeran emon dogun olerkian be «uraren betiko ioana» eta «betimiña» asmatu ditu: bizitza barruan, azken baten, orokorren eta sakonen ditun bizikuntzak. Ibilte ori sarritan biziaren etorria da; izakuntza eder-alaien etorria. Baiña sarriago joaten da. Etorrian bertan jazoten dan joate. Adibide batzuk aukeratuko doguz zenbatgura olerkiren artean:

Ta, Aldi'ren ontzian betikari,
 beltzuraz datozen gogai, ametsez...
 Ibilliz dabiltz Eguzki ta Illargi,
 ta, ibilliz dua bai, gure bizia,
 beeratze betean, laño, orbelez...
 ibai ertzetan —unerik unera—
 erantziz biotz ta, arima guztia...
 ai! nai eta nai-ezko beera bearrez!

(*Udazkenekoa*, *Bidean gora*, 143).

Begitu daigun lenengo bertsoko kontrastea: «Aldi'ren ontzian betikari». Aldian garala ezagutze agiria; eta, batera, betikariak, ames eta asmuz. Joate orren bizikuntzak itzaldu egiten dau beste alderdi batetik bizitzako eder-argiak olerkariagan ixiotzen dauan entusiasmua. Aldiak eta betikotasunak dagie borrokarik gogorrena olerkariaren gogoan:

Bai, bizi nai degu bai, bizi, ementxe izan,
 ta, gero ere izan, egun berri batean!
 Izan! Izan! Bai, ni naizen onek dei ta oiui,
 oiui dagit neure ezur eta aragipean,
 oiui dagit neure izatearen zador oni

(*Aizearen kideko*, *Bidean gora*, 154).

Olerkaria gizonaren testigu dogu barrero be emen, iñon izatekotan. Ez da naiko ederra, betikoa ez ba'da:

O, bai, agertze onen
mirarritza betean,
inguruak nueganduz...
egoa naiz, betiren
zabalpe zabalean
gogoia betiratuz!

(*Miraripean, Olerti 1980, 70*).

Maitasun bizikuntzak eragite bardiña dau: aldiko izateetan gogoak betikotasuna billatzen dau:

Eta, ezpanik-ezpan,
biotz-ikara bizian,
maitasun estalkiz bildua,
Udaberri eze, iantzian,
(betikotasun egarriz)
mundu guztia alai neregana,

.....

(*Gutxien uste zanian, Bidean gora, 96*).

Giza izatea bera da, olan, aurrera jo bearra:

Ibilli egin bear
eta, aurrera iarrai
bidez —goiz ta iñular—
begiak argi, ernai.
Ibilli, negar ta par,
ibilli aldanaño
ur andian, bat-bakar,
bat egin arteraño

(bat egin itxasoagaz; *Ur txiki, ur guztiak, Karmel 1981-3, 69*).

Giza burruka onetan, baiña, olerkariak ez dau iñoz itxaropenik galtzen, jausialdiak izan arren:

aurrera nua itxaropenez
arantza arteko larrosa
eta, izar baten pozera,
mendi gañeratuz...gero...
beste zerudi, beste egun berri,
beste argi baten deira
bizitzeko pozez!

(*Eta, olaxe bidean gora, Bidean gora, 72*).

Edo aurreko sinbolo berbera erabiliz:

Bizi aldatze, unetxo oargabea
elduko naiz bai, azkenengo nerera,
neure itxaso sakon, Egun Aundira!!

(*Ibaiarena, Bidean gora, 76*).

Giza bizitzearen joatearen sentikuntza bizia dau olerkariak; eta betikotasunaren barne-eskakizuna eta itxaropena. Baiña aurrera joan bear onetan eta giza neke illun artean badauka bere gomutapenean asikerako argi bat: umezaro aberri txiki-andia. Olerkariaren, gizonaren muñean, etorkizunera deitzen dauan umezaro aberriak argitzen dau. Lenengo, emen, *Arteaga* olerki osoa aztertu bear izango litzake:

Aurtzaroko arimapean sugar berrituz bizi-tza,
araxe noa txustarrik-txustar, ioana orainduz;

.....

Araxe zortzi, amar, amalau bat urteko egalez...
urte lilluratsu, urte zindo, urterik baikorrenez;
araxe usoa baño usoago, aizeaz bat egiñez,
oinkada goikari, etorkizunik etorritsuenez.

.....

Araxe bizi billa, ioandako bizitz ori berbiziz (*Bidean gora, 130-31*). Esentzialak dira «ioana orainduz» eta «araxe bizi billa». Asikera billa, asikerako sortze-munduaren billa dabil olerkaria, eta ez beste barik lengora biurtzeko, lengo berbera barriz bizteko: lengo idealaren billa dabil, etorkizunean legoken lengoaren billa. *Nire aurtzaroko ibaia* olerkian ibai-az sinbolizatzen dau bere umezaroa: «irriparretsu» ta «garden», nozik bein «asarrre», geienetan «baretsu» ta «apal». «Ibai urrundu ta ubilla. Beti baitua nigan» (*Karmel 1975-3, 60*). Ordurik eratu zan bere mundua, gero ainbeste goraberaren artean aldatua izan arren:

ibarretan ta, basoaren onduan,
azkatasunezko eragin-otsez
barrendu giñan, alairik ta nekez
benetako bizitzaren kantuan
jatorrizko argitasun ta, senez.

(*Umezaro, Olerti 1982, 41*).

3. Izadia.

«Izadiko artu-emon barrutiz» «izadiz bizitzen ikas gendun» (*Umezaro, Olerti 1982, 41*), eta, beraz, Muniategi-ren olerkia izadian murgilduta ikusten dogu. Izadia da sarritan gaia zuzen-zuzen, edo, geiagotan, erea, abagunea, poesiaren abiapuntua. Izadia osotzen daben errealidadeak, eta izadiko

aldiak eta aldakuntzak. Izadiko errealidadea eta onek sinbolizatzen dauan beste errealidadea batera dabiltz sarritan, bereiztu barik, anbiguidade poetikuan. Esate baterako, *Gau argi zerutsu batean* olerkiaren estrofa guren onetan:

Ai! bai, aundi, sakonak dira
goietan altsu, zeruetako bideak;
gogoarentzat ain eskuera
eta, ala ere... ain urruti!
betiratasun-argiz beteak,
ain eder eta, ikusgarri!

(*Bidean gora*, 63).

Zer dira zeruetako bideok? Izar-bideak eta be bai; baiña ez bakarrik. Jarraian olan esango dausku-ta:

Baiña nire oñak lurrean dagoz

.....

Goiruntza nai eta, zirkinge,
lurraren gerriari lotuak:
nere izakera, nere bizia
lurraren aragian sustartuak!

(Bertan). Baiña, berriro be, bertso oneek be esangura biren artean mobitzen dira.

Izadian urtaro bik dauke garrantzi paregabea: udabarriak eta udazkenak. Ez ainbeste euren fisikotasunean soillik, bizitzearen, biziaren eta joatearen agerbide diralako baiño. Udabarrian:

Millaka biotz zabaldu dira,
millaka ego, millaka erle...
millaka amets eta, lillura,
poztasunezko zerutza bizi!

Maitasun bideak dira bai,
bizitzako itxaropen bide...
biotz-arloak, goraka, alai...
ikututxo eder baten eske!

(*Goizeko belar...*, *Bidean gora*, 128).

Udagoienaren poesi-bizikuntza ikusteko *Oroit-miñez* olerki labur osoa emongo dogu:

Egungo Udazken arrats batez,
Neure aintziñako giro batera,
Murgildu nintzan unetxo baten
Ta, angoxe billera maitean,

Gaztetasun zantzo ta ametsez
Neurez-neure goizetik gabera,
Bakar-bakarrik arkitu nintzan
Ioana zan lenari begira,
Orbel-artean, oroit-miñez.

(*Bidean gora*, 133).

Olerkariaren gogoak udabarria dau maite, bizia ta itxaropena dan ezke-ro. Udabarri ez margoz nabarmenegia, ez zaratatsuegia, eratsua baiño. Baiña beste alde batetik, ez dau bearbada udazkena gitxiago maite, bizia makaltzen eta amaitzen dan aro ori. Ez dago kontraesanik: udagoiengan beste bizi ta beste udabarri bat, beste munduen mundu bat asmatzen dau olermenak; udabarria baiño ederragoak dira olermenak asmatzen dituan izen ta forma bako munduak:

T'itxaropenezko egungiro barneminduz,
(igeskorra izanda ere gure etorria)
garo usai oiantsu, bidondo izalgarriz
begiak argiz bete ta, biotz-oñak arinduz
alako, betiratze sakon, geroko munduz
emai intziritsu bat, betimiñez dabildu,
zerbaiten kezka, bizitzako bide estuan
muin-muñetaraño arima dana zirkinduz.

(*Gorakunde, Bidean gora*, 69).

4. Maitasun-anaitasuna.

Naiko sarri biurtzen da olerkaria gai onetara. Maitasun berezia eta maitasun orokorra edo, beste era batera, anaitasuna esan geikena. Lenengoa zertzelada giztsu baten bidez daki adierazoten:

Eta
bat-batean
zure eskuakin iabetuz,
neuretu nintzan
arako,
goizbide argi
ezean...
zeru berriak oartzuz
zure begi artean.

(*Maitetzko egada, Bidean gora*, 95).

Gutxien uste zanian
itz gozo baten bitartez,
biotzak loretu ziran
irripar emez.

.....

O, ze goizak,
ze arratsak alkarrekin,
alkarrekin alkar,
gogoz-gogo,
Iaungoikoa bitarte!

(*Gutxien uste zanian, Bidean gora, 96-97*).

Zertzelada oizkoak, gauza nabarmen arrarorik billatu bage, itzik lauenakaz. Baiña oartu «neuretu nintzan» ori (beste bein «geureagotuz» diño: *Maitetzko egada, Bidean gora, 95*), eta «alkarrekin alkar» (azkenengoz aipaturiko lekuan, «biok-biotara»). Eta «Iaungoikoa bitarte», eta goizak eta arratsak. Maitasunean izadiak parte artzen dau edo maitasuna izadian zear edatzen da:

O, ze goi eskuratzeta,
edertza ederrak
egunaren bidean!
Dana zan ego, lore...
dana, emai pozagarri;
dana, bata-bestezko
ikuste zoragarri!

(*Biok batera, Bidean gora, 98*).

Bein ta berriro biztutzen dau bere olermena anaitasunak. Badaki gizonak ogia ta aterpea bear dituala. Baiña baita ez gitxitan itz laguntzaillea be:

atozte gizonarengana,
itzik apal,
itzik alkartsuenez
ta gizondu zaiteze,
itz egoki,
egitada anaikorre...
bere kezka ta eragozpen,
bere illuntze ta gau illunak,
erabat arindu ta argituz...

(*Gizonaz, Bidean gora, 20*).

Asikeratik urten gura dau «gizarte, aberri, zuzentasun alde» (*Bideratu nadin, Bidean gora, 14*). Orregatik, ekin, diño, aberriaren eta zuzentasunaren alde:

ekin
io ta ke,
mallu,
atxur,
idazkortz,
tresna egokiakin

.....

Ekin
umezurtzen,
txiroen,
menperatuen
bideko
biurrikeri guztien aurka
(*Zu ere...*, *Bidean gora*, 49-50).

Olerkaria ez da mundutik kanpo bizi eta badaki begiak zorrotz mundu onetako egiteetan jarten:

Asko dira zitalkeri utsez
iñoren min, iñoren izerdiz,
iñoren odol, lepo bizkarrez
ari diranak...asko dira bai
iauregi altsu, eliz zuloetan
ardu larruz iantzi oi diranak,
gizona ioputzeko ekiñetan.
(*Asko dira bai*, *Bidean gora*, 149). Ikusi giro onetan, naiz ta beste tankera
baten, *Uri barnez olerkia* (*Bidean gora*, 150-53).

Baiña gai partikularrak baiña arago, anaitasun au olerki guztietan ixuri dan berezko bizikuntza, berezko ontasuna da; bizitza osoa ikusi ta sentitze-ko moral-goitasun eta gizatasuna.

5. Eta Jaungoikoa.

Billaketa olerkian «Billa ta billa, Zure billa nabiltzu, o, Iauna!» autor-zen dau olerkiak. Billa izadi, zeru lur ta itxasoan, odei, arri ta ibaian, igarotze, gorputz ta arimean (*Bidean gora*, 159). Baiña au ez da momentu bateko otoitza, bizitza-bazter batzuetako billaketa. Olerki beronek adierazoten dauanez, bizitza guztian, bere atal ta osotasunean billatzen dau Jaungoikoa olerkariak. Eta au olerkariaren azken eginkizuna izateraiño:

kanta goraka, kanta Egillearen Izena,
egarri asetuz Bere Magal Eskuartez!
(*Olerkariarena*, *Bidean gora*, 59).

Bere oparotasunean, goraberetan, «bizia Jaungoikoz dabil bai, itzal-ar-gipean», «intzirika dabil goi billa, bideak betean» (bertan, 55). Olan senti-tzen dau sakonean olerkariak izadia:

Eta, Jaungoikoa dabil ego ikaraz
zelaietan gora, belar ta lorez

.....

Iaungoikoa dabil bideratua,
maitetasuna erein ta zabalduz
(*Eta, ego-aize epel artean, Bidean gora, 60*). Orregatik dei egiten dau olerka-
riak: zatoze izadiaren edertzetara.

Bizia dan guztia besarka,
Danok batera
Iaungoikotan
(*Izadiarekin eskuz-esku, Bidean gora, 67*).

Gorakunde olerkian azaltzen dauanez, izadian «Iainko aztarna alai-
tsu»aren bizikuntza izan dau-ta. Beraz olerki orrek gloriz beteriko amaia
dau:

O, ze gogo-aizeratze, bioztasun garbiak,
goi-ikarazko geroratze ixil-ixillean,
betikoz-betiko, Izadiaren muin-barnetz
Eleizpe audienean Iaungoikoa aitortuz,
gorakunde bizigarri baten baitasunez!
(*Bidean gora, 70*).

Bizitzaren bizi barriak gogamen edo bizikuntza miragarri au sortzen
dautso: «Esku-artean dabilgu bai Iaungoikoa» (*Bizi-ikara, Bidean gora,*
116).

Gizarteko anaitasunean, edo gizonarekiko kontzientzian, Jaungoikoa
asmatzen dau. Ez dogu ez astirik, ez gogorik ez adorerik oinperatuari edo
lur jotakoari laguntzeko. Baiña ortxe dabil Jaungoikoa:

Bai, ortxe dabil,
langille beartsu,
gizon izarditu,
gizon mindu,
oñazetu guztiakin...
ortxe,
bein ta berriz
noiz itzar,
guri deika,
noiz bereganatu,
noiz gizon izatera
bein ta betiko,
iritxiko ote geran!
(*Uri barnez, Bidean gora, 152-3*).

Berez-berez ikusten dau Jaungoikoa giza-bizikuntza orretan. Gizarte-
eskakizun orretan gure billa dabil, bereganatzeko, eta gizontzeko. Berezko-
tasun bardiñez asmatzen dau Jaungoikoa maitasun-bizipenean: «Jaungoi-
koa bitarte!» (*Gutxien uste zanian, Bidean gora, 97*).

Jaungoikoaren *egarria* dau olerkariak («ase iziñezko Iainko-egarriz»: *Gau argi zerutsu batean...*, *Bidean gora*, 64). Edo *azken itxaropen* lez asma-tzen dau («deadar ta oi u dagigu Iaungoiko bearrean»: *Aizearen kideko*, *Bidean gora*, 154). Eta beti biziaren *trazendentzi* edo *zabaltasun mugage* lez; bai izadiaren eder-bizikuntzan, bai anaitasun eta maitasunean, bai bizitzako beste bizikuntza askonetan. Ain sarri aurkitzen dogun betikotasun gogape-na mugagetasun onen alderdi bat da. Jaungoiko bizikuntza ori ez da aparte-ko aundikeriren bat, eguneroko bizitzaren egia baiño:

Maite ditut gauza apalak,
bakoitzaren biotz-arimaz
eguneroko bizi-lorrean,
Iainko Apurño Zoragarriz
eskutu maitezko ariakaz
ta, ederdura ikusgarriz
bizia goitarazten dutenak

(*Gauza apalak*, *Karmel* 1974-4, 58).

II. SINBOLOAK

Laster azpimarratuko dogunez, Muniategi'k geien baten poesi-izkera zuzena dau. Alan be sinboloak badarabiltz, euren berezko gaitasunagaitik beste zeozer adierazten dabon irudiak. Emen gogoan doguzanak sinbolo errealak dira: sinbolo orrek euren izatean be badauke poesi baliorik; baiña, batera, edertasun orretan beste zer bat adierazteko gaitasuna dabe. Eure edertasuna ez datza euren sinbolo izatean bakarrik (beste zer bat adieraztean); baiña berezko poesi-balioa aundiagotu egiten da sinbolo-gaitasunaz erabiltean. Olan, «bidea» berberak eta irudiak badauka olerkariarentzat bere lenengo errealidadean poesi-balioa, beste barik (edo, beintzat, besterik zuzen eta berariz adierazo barik: poesian batez be adierazpen-muga zeatzak jartea eziñezkoa da-ta); baiña Muniategi'k geienetan bizitzako bidea emon gura edo zuzen edo zearka (zearka: «lengo» bide fisikoak adieraztean be bide orreek bizitzako pausuz beterikoak dira, bizitzaz eta bere misterioaz beterikoak). Eta au da, bidea, bat aukeratzekotan, inon ba'da, Muniategi'ren sinboloa. Sinbolo onetan bizitza eta aldikortasuna batera datoz: giza-bizitza konkretoa. Olerki bildumaren izana be «Bidean gora» dogu; eta lenengo olerkian «bideari oles» dagitso; bigarrean «bideratu nadin» da gaia, eta olan jarraian. Sinbolo onegaz «bizitza» berbeaz esaten dan berbera azaldu nai ete dau olerkariak? Alperriko berba aldatzea ete da, edo beintzat berba gogaikarri bardiñari iges egitearren? «Bizitza» esatean ez da intuiziño edo poesi-une orretan asmatu dan guztia azaltzen. Bizitzaren aberastasuna

(ez bere gai partikularretan bakarrik, bizitza intuiziñoa berean baiño) askoz emonkorrago da, eta orregaitik erabilten dira sinboloak: ez kasketaldiz, ez aldatzearren, poesi-intuiziñoa bera konkretu emotearren baiño. Bizitza intuiziñoan (bere osotasunean edo nekean edo pozean, joanean, oroipeanean...), «bidea» diño bein olerkariak, «goiza» beste bain, eta abar. Eta, bestera: bideak sortzen dautsoen lenengo zirraren ostean, bearbada beste zirrara zabalago ta sakonago batek menperatzen dau olerkaria, eta «bideak» diño, baiña bideok bizitza poeziz inguratuta dagoz. Esate baterako:

O!, Lenaren bide argi,
bide egakor, bereziak;
bide latz, bide egokiak,
ioandako bide amesti,
bide zabal, bide maiteak...
amaika aldiz, kutunki,
biotz-gogoz laztanduak!

(*Arrats bidez, Bidean gora*, 135).

Bidearen antzekoa, baiña ez ain zabala, dogu «goiza» (edo «argia»). Bidea bizitza osoaren (baiña iñoz be ez osorik) sinboloa dogu; «goiza», ostera, bizitza alderdi baten sinboloa (berezko edertasunaz gaiñera). Gogoratu daigun emen Muniategi'ren gazte-gaztetako lenengo liburuaren izena «Goizaize» izan zala. Itzok ez dira liburuaren izena bakarrik, eta olerki bilduma bera baiño sabalagoak eta sakonagoak dira: olerkariaren lenengo ta betiko intuiziñoa datza or; intuiziño ori ez da ango olerkietan amaitzen; geroko eta bizitza guztiko olerki-lan guztian bein ta barrero urtengo dabe: olerkariaren poesi barru-forma dira, aurrerago emondako adibideak be naiko erakusten dabenez. Ordurik ona azaltzen dau Muniategi'k bizitzako poesi-intuiziñoa sinbolo sendo trinko batzuen bidez.

Bigarren bildumaren izentzat «Bidean gora» aukeratu dau, izenik egokiena esan leike, olerkariaren poesi bizikuntza momentua gogoan arturik. «Gora» sinboloa be oso erabilia da; kontesto diferenteetan, mundu idealaren sinbolo da batzuetan, eta bizitzako aldatza beste batzuetan. Lenengoaren adibide bat:

Bidean gora, amets!... Izatekotan!
Izarrak, iturriak... Bai, bizitza da

(*Bidean gora, Bidean gora*, 35).

Bigarren erabilkeraren adibidea:

Eta, olaxe bidean gora
nekeko bidean beti aurrerantza,
biotz zauritu, arima mindua
aldapa gora, gau otzaren bildur

.....

Eta, gora nua, aldaz gora,
 (gorputz guztia minbera)
 tontorreratzeko ametsez,
 aurrera nua itxaropenez

(*Eta, olaxe bidean gora, Bidean gora, 72*). Erabilkera biak batera ikusi dai-
 tekez emen: aldatz gora, eta tontor amets eta itxaropena.

Argi eta goizaren kontrako sinboloa arratsa da (edo gaua ta illuna).
 Amaitzearen sinboloa geiago, baiña baita munduko noraezarena be.

Aizea, goiz-aizea edo udabarri-aizea da: bizitasunaren aizea; baiña as-
 kotan, ain sarri izan ez arren, udazkeneko aizea be bai, eta ekatza.

Beste sinbolo batzuk oindiño: itxasoa (aunditasuna, amaia, betikotasu-
 na); iturria (jatorria eta anaitasuna: «Iturria ba'nintz iturria/ ura ba'nintz
 ura» (*Bidean gora, 34*).

Sinboloak ez dira berba bakar eta lotu bategaz geratzen. Aldakerak ar-
 tzen ditue edo beste antzeko berbaz azaltzen dira. «Bidea» sinboloa ez da
 berba soil orretan agertzen; sinboloa aberatsago da eta berba-arlo bat artzen
 dau, ixurkorra eta malgua da, beti be «bide» irudiagaz zerikusi euki arren:
 bidegite, joan-etorri, igarotze, bidebera, bidegintza, ibillia, bidegarri, ibil-
 bide, gogobide, etorbide, biozbide, ederbide, argibide, bidetasun, begibi-
 de, gaubide, bideratze...

Goiz, argia, egunbera, egunsenti, egundu, argitu, goizgora, argibera,
 eguzkibera, eguntza, eguntasun, argimin, egunbide, egunkera, argitasun...

Goi, goitura, goibide, goibera, goigarri, goratze, goramin, gorakunde,
 gorapen, goitada, gorakuntza, gorati, goraketa, goikari, goitu, zeru, zerudi,
 zerutza, izarbide, zerumin zeruketa...

Gau, illun, arrats, gaubide, illuntze, itzala, illunpe, gautada, arratsbide,
 gaubera, gaudi, gautasun, gaueratze, beltzura, gauaro, laiño...

III. IZAKERA

Bidean gora bildumari egindako itzaurrean S. Onaindia'k olan diño: «Iz-
 kera berri, argi, arin, ausartean egiñak ditu olerkerik geienak (...). «Arriga-
 rria da poema geienetan darabilen itz-jokoa. Olerkariak ez dago gogapen
 eta ideiak erein bakarrik, poesi-izkuntza berezia aizeatu ere bai. Nere eri-
 tziz, eredugarri dugu: olerki-izkuntza bipilla darabil. Eztu kidekorik auskal
 olerkarien artean, ez lengoetan ez oraingoetan. Atzerritarrean, baiña,
 badu antza zenbait poematan, bear bada Gabriel y Galán'ekin» (8 orr.). Au
 azkenengo au bear bada kendu ezker, Onaindia'k diñoana egi utsa da. Le-
 nengo ta bein izkera kreatzaillea dauka, sortzaille. Sorkera-inar ori batez be

atzizkien erabilpidean ikusten da. Gogoratu aurrerago sinboloen edakortasunaz esandakoa eta ipiñitako adibideak. Atzizkidun berbakolan alkarren atzean erreskadan ipinteak ez dau askorik esan gura; euren momento egokian artzen dabe bizia ta indarra:

Izadiari darion goramin
edertasun ederra,
egalik egalerako aberastasan
maitebide zabala...

(*Gizonaz, Bidean gora, 21*).

Eta, bai,
eraman nazazute argiz-argi,
itzalez-itzal,
zerupe
gogamiñezko egoz
gogai sakon, lillura-amesetan,
bizibidezko iturriz
ederketan.

(*Izadiarekin eskuz-esku, Bidean gora, 67*).

Izakera sustantziala dau: poesi-bizipenean parte artzen daben errealidadeen izenak zuzen esaten dira, ingurumari ibilli barik. Metaforak eta beste apaingarriak ez dauke garrantzirik emen. Erabilten diran sinboloak, bestalde, giza bizikuntza unibertsalak dira. Atzizkien bidez lortutako izenak sarritan generalak eta abstraktoak dira, baiña fresko ta ulergarriak. Orrela lortzen dau izkera indartsua; baiña berezkoa, indarkeri bakoa, planta artifizialik bakoa.

Izakera landua eta esandako izen abstraktoak erabilli arren, laua da: geien baten egunerokoa, eguneroko errealidadeen izenak. Gaia be olakoa danean, ondoren au daukagu:

Egun batez
ume nintzala,
amonarekin
baserriko etartean,
babarrun ale batzuk
bere altzotik
lurrera
erori zitzaizkidan
eta, maitez,
gozoki ta laztan,
agindu zidan:
bai, seme, iaso arren,

.....

(*Amonaren ikasbide bat, Bidean gora, 23*).

Baiña eguneroko izkera darabillala esateaz ez dot adierazi nai prosa mailako tonoa darabillanik: Muniategi'k geien baten lirika tonoa garaian egiten dau berba. Lirika egin gura dau eta mailla orretan jarten da. Eta bere berbak eta esaldiak berez-berez datoz eta korda erreza eratzen dabe: ibai garbia litzake bere irudia, eta ez, esate baterako, eskulturea.

Nai dauanean bertso zabal aundikiak egiten ditu:

O, Arteaga, errietan erri! Zure luze, zabalean,
betikoz zaitut bai ementxe biotz-arimaz barrutu,
ementxe bai, neure-neurean, magalperik beroenean,
betikoz ainbeste egun ioanen itzal berritu!

(*Arteaga, Bidean gora*, 132).

Nozik bein bertso labur-laburak be erabilten ditu. Bide au ñoz errekurso egokia da, baiña bide normal lez nik neuk ez neuke onartuko. Izan be pentsamentuaren ibillia ebagi eta apurtu egiten da, eta ez da ikusten berbak olan bananduteko errazoia. Muniategi'k geienetan luzera normaleko bertsoak darabiltz. Oizko aapaldi klasikuak (kopuru, neurri, errimaz) biribiltzen daki, berezkotasunik aundienaz. Baiña asko ditu errima azkedunak eta bertso azkeak be. Baiña geien-geienetan, edo beti, izkuntza neurriaren, erritmoaren senaz egiñak.

Izkerari buruz oarren bat ipintekotan au esango neuke: batzuetan ugartasuna urritu egin bear litzake bearbada, ññausi. Bikoteak eta irukoteak larregi lerrotzeak aztundu egiten dau bertsoa eta erretorika antza emon. Adibidez, beste alde batetik ederra dan *Itxasoratze* olerkian:

Olaxe, betikoz...
bateko poz,
besteko nekez...
zori ezberdiñez
itxasbera,
ibilliz ibilliz...
bere eresi
ta bere doñuz,
bere itzal
ta bere argiz,
uintxoak uin,
itxasoak-betean
naramate

(*Bidean gora*, 90-91).

Jakiña, badaki oso neurritzkoa izaten be, eta nire ustez bikaintasun bidea litzake (naiz ta gai bakotzak bere era eta tankeras eskatu). *Mindura* olerki laburra osorik ikusi daigun:

Aize itun, mindua,
 Bakartiaren gogoan;
 (Euri, izotz, lañoa)
 Egalpe illunean;
 Ez gaurko, ez biarko
 Itxaropenik gabe,
 Maitasunik ezaren
 Utsune aztunean:
 Argi otzezko negua
 Biotzondo zaurituan!

(*Olerti* 1983, 182).

Emen be badago bikote bat (1. bertsoan), eta irukote bat (3. bertsoan), baiña aditzik ezak eta beste berba esenzial aukeratuak neurritasuna damo-
 tsoe olerkiari.

IV. AZKEN IRITZIA

Lan aundiaren jabe diranen artean beintzat ez da muga bako olerkaririk. Bestera, gizaz gainekoa litzake. Muniategi'k baditu bere mugak, nire uste apalez. Aipatu barri dogun ugaritasun larregia, nik neuk neurri urriagoa gura neukenetan. Oneri loturik, erretorika apur bat nozik bein, poesi bako, edo gitxiko, errecurso literarioak lerrokatuz. Eta azkenez, gizarte ta anaitasun gaietan, errekursò literarioak lerrokatuz. Eta azkenenz, gizarte ta anaitasun gaitan, moralismo kutsua noz edo noz: borondate oneko eta gizabidezko gogapen moralak, baiña, emen be, poesi gitxikoak. Oindiño beste bat be azalduko neuke: ez ete dira gure egillearen olerkiak biribillegiak, osoegiak? Nik neuk alako etenak, utsuneak, ixilluneak gura neukez, agertu diran poesi bizipen esentzialak euren adierazpen-indar guztia emon dagien.

Muga oneek gorabera, baiña, Muniategi klasiku bat da euskal lirikan. Klasiku bat: bere poesi-bidean betetasunera eldu dan olerkaria, eta, beraz, erriarentzat ondasun orokor eta erreferentzi-puntu biurtu dana. Muniategi'gan gizatasun zabal sakona aurkitzen dogu, bizitzako eta gizarteko arazoak, giza-duintasuna eta munduko misterioa olerkaria danez berriro asma-
 tu eta adieraztean; egiz, errealismoz ikusiz, eta, batera, mugabako itxaropenez argituz: «Ez dadilla izan illungarria/ zure abestiaren sen, magala» (*Emantza, Olerti* 1982, 39). «Danik gogorrenik ere/ eusten diot biziari» *Neurekerak, Olerti* 1982, 40).

Gizonagandik ur bizi, lan egin eta abestu dauan olerkari onek beti zaindu dau lirika mailla garaia, zintzo izan jako bere poesi-deiari beste ezegaz nasta barik.

Izkuntza poetikua menperatzean bikaiña da. Errekurso artifizial barik, sinbolo unibersal sakonak eta izkera kreatzaillea erabilliz, erriaren izkuntza bera ederrera ta betetasunera jaso du.

«Lauaxeta»k *Goiz-aize*'ri egindako izaurrean olan agurtu eban olerkaria: «Muniategi'k dardara, ikara bafija dakafskigu. Odei zadoftsuben itsurak, palmondon amets-nayak, Kolonbo'ko belaeen baltza. Gau' a1rte ixan doguzan olefkarijakandik zerbaitek berestu darua. Bere begijak daukaz. Gitxigan aurkitu daikegu gaste onengan aurkitzen dogun ede'rti-miña» (*Goiz-aize*, 8-9). ««Lizardi» il zanian itun gengoan; gau' pozik gagoz. Muniategi'ren olefkijak edozein eleftik beretzat autuko leukez» (bertan, 13). Lenengo olerki aek gerokoakandik apur bat urrin geratzen dira: ez dauke gerorakoen dotoretasun, malgutasun, sakontasunik, geien baten. Baiña orduan be Muniategi, bai gaiak ikusteran eta bai izkuntzan, orduko izar andiak baiño berezkoago eta freskoagoa zan. Berezkotasun eta barritasun ori asmatu ebazan bearbada «Lauaxeta»k aurreko eritziak emotean. Baiña ordurik ona Muniategi, berezkotasuna galdu barik, azi ta sakondu egin da bizitza ta poesi bizikuntzan, eta lirika izkuntza gaiñak lortu ditu.

Bere itzulpen ugariak be erakusten dabenez, euskaldunak ezeze, beste naziñoetako olerki-mobimentuak eta olerkariak ondo ezagutzen ditu. Artu-emon orrek nai-ta-nai-ez izan bear bere eragiña. Baiña nik ez dakit norena aparteko eraz. Ez dau artu biderik iñoren kontra, ez iñoren alde; ez jako iñongo eskolari lotu. Berari dagokion olerkia emon dau.

Ez da beragan originalkeririk agertzen. Azke eta zintzo, bere poesi-senari jarraituz, eregi dau bere monumentu poetikua bizitzako lan ixillean. Ixiltasun au ondo jagoko olerkariari, kreatzailleari. Baiña, orain, autortzea eta onartzea zor dauzogu. Eta bere lan guztiak, jatorrak beintzat, albait las-teren argitaratzea.

Luis Arostegi

**EDITORIAL
EUSKO-IKASKUNTZA**

**SOCIEDAD DE ESTUDIOS
VASCOS**